

க ள் வ ன ி ன்

கா த ல்

1977
ஸ்டார்
பிரசுரம்

க ள் வ னீ ன் க ர த ல்

A
607

~~408~~ — ~~A~~
~~700~~

284

A. S. பு ஷ் கி ன்

தமிழாக்கம் :

ரங்க. துரை வேலன்.

ஸ்டார் பிரசுரம்

திருவல்லிக்கேணி
சென்னை-5

மேலக் கோபுரத் தெரு
மதுரை

முதற் பதிப்பு : நவம்பர் 1956

அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம்,

நூல வரிசை எண்: 632

உரிமை பதிவு நன்விகாரை எண்: 632

'முத்தமிழ்க் கலா வித்துவரத்தினம்'
அமரர் அவ்வை சண்முகம் அவர்கள் நினைவாக
மதுரை காமராஜ் பல்கலைக் கழகத்துக்கு
அன்புடன் அளிக்கப்பட்டது.

27-1-1979

Triplicane
Madras-5

West Tower St.
Madurai

எவ்வாறு அச்சகம், மதுரை-17

தமிழியல் துறை.

முன்னுரை

ருஷ்ய மொழியின் வளத்திற்கும் ஆக்கத்திற்கும் உழைத்தவர்களில் முதன்மையானவர் ஏ. எஸ். புஷ்கின். பிற மொழிகளில் பேசுவதும் எழுதுவதுமே நாகரீகம் என்று நினைத்துக்கொண்டு பிரஞ்சு, ஜெர்மானிய மொழிகளையே அதிகமாகப் பரப்பிக்கொண்டிருந்த நாளில், புஷ்கின் சாதாரண மக்கள் பேசுகின்ற ருஷ்ய மொழியிலே பல நூல்களை எழுதி அதற்கென ஒரு புதுப் பாதையை வகுத்துத் தந்தார். தமிழ் மொழியில் கவிதைக்குப் பெருமை தேடித்தந்த கம்பனைப் போல ருஷ்ய மொழியில் கவிதை நூல்கள் பல எழுதி சாகா வரமளித்தவர் புஷ்கின். கவிதைத் துறையை மட்டும் வளம் படுத்தாமல் வசனத்தையும் ஊக்குவிக்கப் பல நாவல்களை எழுதினார். முக்கியமானவை காப்டன் மகள்; டுப்ரோவ்ஸ்கி; ஐவான் பெல்கினின் கதைகள்; ஆடுதன் இராணி ஆகும். இவற்றுள் காப்டன் மகள் ஏற்கனவே தமிழில் வெளிவந்துவிட்டது. இப்போது 'டுப்ரோவ்ஸ்கி' என்ற நாவல்தான் கள்வனின் காதல் என வெளி வருகிறது. இந்த நாவல் 1833ல் எழுதப்பெற்றது.

இந்த நாவலில், ருஷ்யாவில் அந்தக் காலத்தில் நிலவிய நிலப்பிரபுக்களின் அளவு கடந்த செல்வாக்கையும், அதன் மூலம் அவர்கள் தமக்குப் பிடிக்காத பிறருடைய சொத்துக்களை எப்படிக் கொள்ளையடிக்க முடிந்த தென்பதையும் மிகத்தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறார் புஷ்கின். அவர்களுடைய செல்வாக்கின் முன் மிகப் புனிதமாகக்கருதப்படும் நீதிஸ்தலங்கள் கூட எப்படிச் சக்தியற்றுப் போகிற தென்பதையும் மிகவும் துலாட்பரமாகப் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறார். இந்தக்கதையில் வரும் டிராய்குரோவ்

தன்னை எதிர்த்த டுப்ரோவ்ஸ்கியை ஒழிக்க, தனக்குச் சிறிது கூடச் சொந்தமில்லாத அவனது எஸ்டேட்டைத் தனதென்று கூறி, பொய் வழக்குப்போட்டு அவனை நிர்மூலமாக்குகிறான். டுப்ரோவ்ஸ்கி வேறு வழியின்றி முதலில் எல்லா நிலப்பிரபுக்களையும் எதிர்த்துக் கொள்ளையடிக்கக் கிளம்புகிறான். சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் அவனைப் பெரிய கொள்ளைக்காரனாக்கி விடுகின்றன. புஷ்கின் இந்த இடத்தில்தான் தமக்கே உரிய எளிய நடையில் காதல் உணர்வைப் புகுத்தி அந்தக் கள்வனின் பழிவாங்கும் உள்ளத்தைப் பரிவுகாட்டும் பசுமையானதாகக் விடுகிறார். முடிவில் யாருக்காக இந்தக் கள்வன் வேடம் தாங்க வேண்டியிருந்ததோ அவனைப் பழிவாங்காமலேயே விட்டுவிடுகிறான்.

1532-ல் நடந்த ஒரு உண்மையான சம்பவத்தையே அடிப்படையாக வைத்து இந்தக் கதையை எழுதியதாக மூலத்தின் பதிப்புரையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

‘டுப்ரோவ்ஸ்கி’ என்ற பெயரை மாற்றித் தமிழில் கள்வனின் காதல் என்று பெயர் வைத்ததற்குக் காரணம் கதைப்போக்கே. இதன் கதைப் போக்கைக் கவனிப்போர் இந்தத் தலைப்பைத்தவிர வேறு பெயர் அவ்வளவு பொருத்தமாக அமையமுடியாது என்பதை ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இந்த நூலை அழகாக வெளிக் கொணர்ந்த ஸ்டார் பிரசுரத்தாருக்கு என் நன்றி,

திருவல்லிக்கேணி, }
24—11—1956. }

ரங்க. துரைவேலன்

கள்வனின் காதல்

கிரில்லா பெட்ரோவிச் டிராய்குரோவ் ஒரு ருஷ்யப்பிரபு அவன் தனது எஸ்டேட்களில் ஒன்றில் வந்து குடியேறினான். வம்சாவளி, செல்வாக்கு, பரம்பரைத் தொடர்பு இவைகளினால், தனது எஸ்டேட்களில் மிகுந்த செல்வாக்குள்ளவகை மதிக்கப்பட்டான். அவனது அண்டை அயலில் வசிக்கும் நண்பர்கள் சதா அவனை முகஸ்துதி செய்த வண்ணம் வாழ்ந்து வந்தனர். அந்த ஜில்லா அதிகாரிகளோ அவனுடைய பெயரைக் கேட்டாலே நடுங்குவார்கள். டிராய்குரோவ் இந்த விருதுகளை எல்லாம் தமது செல்வாக்குக்குத் தகுந்த மரியாதைகளாக மதித்து வரவேற்றான். அவனுடைய வீட்டில் எப்போதும் விருந்தினர் நிறைந்து இருப்பார்கள். அவர்கள், டிராய்குரோவின் பிரபுத்துவப் பொழுது போக்குக்குப் பலவிதங்களில் உதவி செய்வார்கள். அவனது கேளிக்கைகளில் அந்த விருந்தினரும் பங்கெடுத்துக் கொள்வார்கள். அநேகமாக இந்தக் கேளிக்கைகள் எல்லாம், மிகவும் மூர்க்கத்தனமாகவும் ஒரே சந்தடி நிறைந்ததாயும் இருக்கும்.

அவனது கிராமமான போக்ரோஸ்கோயில் வசிப்பவர்கள் எவரும், அவனது அழைப்பை மறுக்கும் அளவுக்குத் துணிச்சல்காரர்களாக இல்லை. அது மட்டுமல்ல, சில குறிப்பிட்ட நாட்களில், அவனிடம் வந்து தமது மரியாதைகளைச்

செலுத்தவும் அவர்கள் மறக்கமாட்டார்கள். கல்வி கேள்வி களால், பண்படாத ஒருவனின் வாழ்க்கையில் இருக்கக் கூடிய எல்லாக் குறைபாடுகளும் கொண்டது டிராய் குரோவின் சொந்த வாழ்க்கை. மிகவும் செல்வத்தில் பிறந்து, இன்பக் கேளிக்கைகளின் எல்லையில் பழகி வளர்ந்து, எல்லாவிதமான அனுபவத்திலும் தேர்ந்து பழகி விட்ட அவன் தனது இயற்கையான உணர்ச்சிகளின் கைப் பாவையாக மாறி விட்டான். இதனால் அவனது தெளிவற்ற மூளையில் தோன்றும், பலவித இன்ப உணர்ச்சிகளுக்கு எப்போதும் பணிந்தே வந்தான். இதனால், நல்ல திடகாத் திரமான, உடல்நிலை பெற்றிருந்தும், அவன் மூன்று நாட்களுக்கொருதடவை அஜீரணத்தாலும், அநேகமாகத்தினமும் குடிபோதைத் தொந்தரவாலும் அவதிப்பட்டான். அவனது மானிகையின் ஒரு மூலையில் பதிறுறு பெண்கள் வசித்து வந்தனர். அவர்கள் தங்கள் இனத்திற்கே உரிய 'பின்னல்' வேலைகளில் நாள் முழுதும் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். அவர்கள் வசிக்கும் அந்த அறையின் ஜன்னல்கள் பலத்த மரப் பலகைகளால் பாதுகாக்கப்பட்டுக் கதவுகள் எப்போதும் பூட்டப்பட்டே இருக்கும். அதன் சாவினை டிராய் குரோவ் தன் வசமே வைத்திருந்தான். எப்போதாவது சில மணி நேரங்கள், இந்த இளம் கைதிகள், அருகில் உள்ள தோட்டத்தில் உலவ அனுமதிக்கப்படுவார்கள். அப்போதும், இரண்டு வயோதிக ஸ்திரிகளின் கண்காணிப்பிலேயே இருப்பார்கள். தனக்குப் பிடித்தமான சில நேரங்களில் டிராய் குரோவ் இந்தப் பெண்களை அணுகுவான். பிறகு இந்தப் பெண்கள் போய் அவர்கள் ஸ்தானத்திற்குப் புதிய பெண்கள் வந்து சேருவார்கள்.

அவன் விவசாயிகளிடம் மிகவும் முரட்டுத்தனமாகவும் நேர்மையற்ற முறையிலும் நடந்துகொள்வான். ஆனால் அவர்கள் இவனிடம் மிகவும் அன்போடு நடந்து கொள்வார்

கள். தனது எஜமானின் செல்வத்திலும், புகழிலும் அவர்களுக்கு மிகவும் பெருமை. அவனுடைய பலமிக்க பாதுகாப்பை வைத்துக்கொண்டு, சமயங்களில் மற்றவர்களிடம் சற்று நேர்மையற்ற முறைகளிலும் நடந்துகொள்ளுவார்கள்.

டிராய்குரோவின் முக்கியமான பொழுது போக்குகள் பல. தனது விஸ்தீரணமான எஸ்டேட்களில் வேட்டையாடுதல்; மணிக்கணக்காக விருந்துண்ணுதல்; புதிய நண்பர்களைக் கிண்டல்செய்து, அவமானப்படுத்தி மகிழ்தல். இவனுடைய கேலிகளுக்கும் கிண்டல்களுக்கும் ஆளாகாத பழைய நண்பர்கள் யாருமே கிடையாது.

ஆனால் இந்தப் பழைய நண்பர்களில் ஒருவன் மட்டும் விதிவிலக்கு. அவன்தான் ஆன்றி கவரில்லோவிச் டுப்ரோவ்ஸ்கி. காவற்படையின் சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுக்கொண்டுவந்த டிராய்குரோவும் டுப்ரோவ்ஸ்கியும் நெருங்கிய நண்பர்கள். இவனுக்கு எழுபது அடிமைகள் இருந்தனர். பெரிய பணக்காரர்களையும், பிரபலஸ்தர்களையும் கூடக்கிண்டல் செய்யும் டிராய்குரோவ் தன்னைவிடச் செல்வாக்குக் குறைந்தவனானும் டுப்ரோவ்ஸ்கியை மட்டும் மரியாதைபோடும் கண்ணியத்தோடும் நடத்திவந்தான். அவர்கள் இருவரும்ராணுவத்தில் ஒன்றாகப் போரிட்டவர்கள். ஆகவே, டுப்ரோவ்ஸ்கியின் மூர்க்கமான முன் கோபத்தை நன்கு அறிந்தவன் டிராய்குரோவ். சில சந்தர்ப்பங்களின் காரணமாக, இரண்டு நண்பர்களும் பிரிந்து இருந்தனர். தனது சொந்த அலுவல் காரணமாக, ராணுவத்திலிருந்து விலகி ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு, தனது கிராமத்தில் வந்து குடியேறினான் டுப்ரோவ்ஸ்கி. இந்தச்சிறிய கிராமம்தான் அவனது சகல சொத்தும். இதை யறிந்த டிராய்குரோவ் தனது நண்பனான டுப்ரோவ்ஸ்கிக்கு உதவி செய்ய முன்வந்தான். ஆனால், டுப்ரோவ்ஸ்கி இந்த உதவிக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டு, தாம் ஏழையாகவே, ஆனால் அதே சமயம், சுதந்திரமாக

வாழ விரும்புவதாகவும் கூறினிட்டான். சில வருஷங்களுக்குப் பிறகு காவற்படைச் சேவை முடிந்து ஜெனரலாக ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு, தமது எஸ்டேட்டில் டிராய்குரோவ் குடியேறினான். இரண்டு நண்பர்களும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்துவிட்டதை எண்ணி மகிழ்ந்தனர். அதிலிருந்து இரண்டு நண்பர்களும் சந்திக்காத நாட்களே கிடையாது. எவரையும் அவர்கள் வீடுசென்று கௌரவிக்காத டிராய்குரோவ், டுப்ரோவ்ஸ்கியின் சாதாரண வீட்டுக்கு மட்டும் அடிக்கடி விஜயம் செய்வான். இருவரும் சமவயதுடையவர்கள்; சமூகத்தில் ஒரே விதமான வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; ஒரே விதமான போக்கில் வளர்ந்தவர்கள். அவர்களது தன்மை, ருசி இவைகளில் கூட ஒருவித ஒற்றுமை இருந்தது. வாழ்க்கையில் அவர்களது நியதிகூட ஒன்றாகவே இருந்தன. இரண்டு பேரும், காதலுக்காக மணந்து கொண்டவர்கள். மணமான கொஞ்ச காலத்துக்கெல்லாம், தத்தம் மனைவிகளை இழந்து விட்டவர்கள். இருவருக்கும் ஒவ்வொரு குழந்தை உண்டு. டுப்ரோவ்ஸ்கியின் மகன் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில்படித்துக்கொண்டிருந்தான். டிராய்குரோவின் மகள், தன் தந்தையோடு வசித்து வந்தாள். டிராய்குரோவ் சமயா சமயங்களில், டுப்ரோவ்ஸ்கியைப் பார்த்து “இதோ பார், உன்னுடைய மகன் வலோடியா சரியாகப் படித்து முன்னுக்கு வந்தால், அவனுடைய ஏழ்மையைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல், என்மகள் மாஷாவை அவனுக்கு மண முடித்து விடுவேன்” என்பான். ஆனால் டுப்ரோவ்ஸ்கி தனது தலையை மறுதளிப்பதுபோல் அசைத்து “இல்லை டிராய்குரோவ், என் வலோடியா மாஷாவுக்கு ஏற்றவன் அல்ல. ஒரு சாதாரணப் பிரபுவின் மகனான அவன் தன்னைப் போன்ற ஒரு சாதாரணப்பிரபுவின் பெண்ணை மணந்து தன்குடும்பத்தின் தலைவனாக இருக்க விரும்புவானே ஒழிய, ஒரு பணக்காரப் பெண்ணின் வேலைக்காரனாக இருக்க விரும்பமாட்டான்” என்று பதில் கூறுவான்.

இறமாப்பு மிக்க டிராய்குரோவுக்கும், தனது ஏழை நண்பனான டுப்ரோவ்ஸ்கிக்கும் உள்ள நெருங்கிய நட்பையும் சுமுகமான உறவையும் கண்டு பலர் பொருமைப்பட்டனர். அதுமட்டுமல்லாமல், டிராய்குரோவின் முன்னிலையிலேயே, தனக்கு மனதில் பட்டதை, அவனுக்கு நேர்விரோதமாக இருந்தாலும், தனது எண்ணங்களை அவனிடம் தாட்சண்யமின்றிக் கூறும் டுப்ரோவ்ஸ்கியின் துணிச்சலைக் கண்டு சிலர் வியந்தனர். இதைப்போலவே, வேறு சிலரும் செய்து பார்க்க முயன்றனர். ஆனால் டிராய்குரோவ் அவர்களிடம் நடந்துகொண்ட பயங்கரமான முறையிலிருந்து, அந்தத் துணிச்சலை அறவே விட்டுவிட்டனர். ஆகவே டுப்ரோவ்ஸ்கிமட்டும், இந்தச் சட்ட திட்டங்களுக்கெல்லாம் புறம்பானவன். எனினும் பிறகு நடந்த சில நிகழ்ச்சிகள், இந்த நிலைமையை அடியோடு மாற்றிவிட்டன.

இலையுதிர்காலம். ஒருநாள் வேட்டைக்குச் செல்வதற்காக, டிராய்குரோவ் தயார் செய்துகொண்டிருந்தான். அதற்கு முன்தினமே குதிரைக்காரர்களுக்கும் வேட்டையாட்களுக்கும் மறுநாள் காலை 5 மணிக்கே தயாராயிருக்கும்படி உத்திரவு போய்விட்டது. டிராய்குரோவ் எங்கு தனது இரவு உணவை அருந்துவானோ அந்த இடத்துக்கு ஒரு கூடாரமும் அடுப்பு முதலியனவும் போய்விட்டன. அவனும் தனது நண்பர்களும் டிராய்குரோவின் நாய்க்கிடையைச் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டனர். இந்த நாய்க்கிடையில் 500-க்கு மேற்பட்ட விதவிதமான, உயர்ந்த ரக நாய்கள் வளர்ந்து வந்தன. அவைகள் நன்கு பராமரிக்கப்பட்டு, வெப்பமிக்க சூழ்நிலையில் வளர்ந்துகொண்டு டிராய்குரோவின் தாராளத் தன்மையை வாழ்த்துவதுபோலச் செழிப்போடு இருந்தன. நாய்களுக்கு வியாதி வந்தால் கவனிக்க ஒரு சிறு மருத்துவச் சாலை. அதற்கு ஒரு சர்ஜன்—டிமாஷ்கா—இருந்துவந்தான். மற்றொரு பக்கத்தில் மிகவும் உயர்ந்த ரக ஜாதி நாய்கள் தம்

குட்டிகளை நக்கி விட்டுக்கொண்டிருந்தன. டிராய்கு ரோவுக்கு இந்த நாய்க்கிடையின்மேல் மிகவும் ஆசை-பெருமையுங்கூட. தனது நண்பர்களிடம் இதைப்பற்றிப் பெருமையாகப் பேசாத நாளே கிடையாது. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் குறைந்தது 20 முறையாவது இந்த நாய்க்கிடையைப் பார்த்திருப்பார்கள். இன்றும் தனது நண்பர்கள், டிமோஷ்கா, நாய்க்கிடைத் தலைவன் புடை சூழ ஒவ்வொரு அங்கமாகப் பார்வையிட்டுக்கொண்டு வந்தான். டிராய்குரோவ் சில குறிப்பிட்ட அறைகளின்முன் நின்று அவைகளைக் கவனிப்பான். வியாதியாய் இருக்கும் நாய்களைப்பற்றி மிகவும் அக்கரையோடு விசாரிப்பான். தனக்கு மிகவும் பிடித்தமான சில நாய்களைப் பெயரிட்டு அழைத்து அவைகளிடம் அன்பெரமுகப் பேசுவான். அவனோடு வந்திருக்கும் நண்பர்கள் இந்த நாய்க்கிடையைப்பற்றித் தங்கள் ஆச்சரியத்தைச் சொல்லவேண்டும் என்ற கட்டாயத்தில் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு வந்தனர். டுப்ரோவ்ஸ்கி மட்டும் ஒருவிதமான மௌனத்தோடு இருந்தான். வேட்டையாடுதல் டுப்ரோவ்ஸ்கிக்கு மிகவும் பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு. ஆனால் அதற்குத் தேவையான வேட்டை நாய்கள் அவனிடம் இல்லை. தன் சக்திக்கேற்ப இரண்டு மோப்பம் பிடிக்கும் நாய்களும், ஒரே ஒரு வேட்டை நாயுமே வைத்திருந்தான். ஆகவே இதைப்போன்ற பெரிய நாய்க்கிடையையும் அதை வைத்திருக்கும் மேன்மையையும் கண்டு தனது பொருமையை அடக்கிக்கொள்ள முடியாமல் திணறினான்.

“என்ன சகோதரா, ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்; என்னாய்க்கிடை உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?” என்று டிராய்குரோவ் கேட்டான்.

“உனது நாய்க்கிடை முதல்தரமானது. உனது வேலைக் காரர்கள் கூட இவ்வளவு சுகமாக வாழ்கிறார்கள் என்று

சொல்ல முடியாது” என்று டுப்ரோவ்ஸ்கி உற்சாகமின்றிக் கூறினான்.

நாயக்கிடையின் வேலைக்காரன் ஒருவனுக்கு இது ‘சுருக்’கென்று பட்டது.

“எங்களுக்கு ஒருவிதக் குறையும் இல்லை. கடவுளும் எங்கள் எஜமானரும் எங்களுக்கு நிறையக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் கேட்டால், சிலர் இந்த நாயக்கிடைக்கு ஈடாகத் தமது எஸ்டேட்டையே கொடுத்துவிடத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அப்போது அவர்கள் இன்னும் கொஞ்சம் சுகமாகவும், வேண்டிய அளவு சாப்பிடவும் முடியும் அல்லவா?” என்றான்.

தனது வேலைக்காரனின் கிண்டல் நிறைந்த இந்த வாசகத்தைக் கேட்டு, டிராய்குரோவ் உரக்கச் சப்தமிட்டுச் சிரித்தான். அவனோடுகூட இருந்த மற்றவர்கள் இது தங்கனையும்பாதிக்கும் என்று தெரிந்திருந்தும் அவர்களும்கூட சேர்ந்து எதிரொலித்தனர். ஆனால் டுப்ரோவ்ஸ்கி மட்டும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவன் முகம் வெளுத்துவிட்டது.

இந்தச் சமயத்தில், அப்போது தான் பிறந்த சில நாய்க்குட்டிகளை ஒரு கூடையில் வைத்து, டிராய்குரோவிடம் கொண்டு வந்தனர். அவன் அவைகளைப் பார்த்து இரண்டை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு மற்றவைகளைத் தண்ணீரில் அமிழ்த்திவிடும்படி கூறினான். இந்தச் சமயத்தில் டுப்ரோவ்ஸ்கி யார் கண்ணிலும் படாமல் மறைந்து விட்டான்.

தமது பரிவாரங்களோடு உணவுக்காகத் திரும்பிய டிராய்குரோவ் டுப்ரோவ்ஸ்கி இல்லாததைக் கண்டு, அவன் எங்கே என்று கேட்டான். வேலைக்காரர்கள் அவன் தன் வீட்டிற்குப் போய் விட்டதாகக் கூறினார்கள். வேலைக்காரர்களை அனுப்பி, அவனை வழியிலேயே கண்டு உடனே

அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டான். அவன் தன் வாழ்க்கையிலேயே டுப்ரோவ்ஸ்கி இல்லாமல் என்றும் வேட்டைக்குச் சென்றதில்லை. வேட்டைகளின் குணங்களைப் பற்றியும் வேட்டையைப் பற்றிய எல்லா விவாதங்களைப் பற்றியும் டுப்ரோவ்ஸ்கியின் தீர்ப்பே முடிவானது. அவனுடைய தீர்ப்பு என்றும் பழுதானது கிடையாது. விருந்தினர் அனைவரும் தத்தம் உணவிற்கு முன் இன்னும் சாப்பிடாமலிருக்கும் போதே அந்த வேலைக்காரன் திரும்பிவந்து, அவர் என்ன கூறியும் வர மறுப்பதாகக் கூறினான். மது போதையினால் ஆத்திரப்பட்டிருந்த டிராய்குரோவ் அந்த வேலைக்காரனை மறுபடியும் அனுப்பி, உடனே திரும்பிவந்து, இரவு தம்மோடு தங்காவிட்டால், அவனை என்றும் மன்னிக்க முடியாது என்று சொல்லும்படி கூறினான். அந்த வேலைக்காரன் மறுபடியும் கிளம்பினான். டிராய்குரோவ் சாப்பிடாமலே, எழுந்தான். தன் விருந்தினர்களுக்கு விடையளித்துவிட்டுப் படுக்கைக்குப் போய்விட்டான்.

மறுநாள் காலை எழுந்ததும் அவன் கேட்ட முதல் கேள்வி “ஆன்றி டுப்ரோவ்ஸ்கி இங்கிருக்கிறானா?” என்பது தான். இவன் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதிலாக அவர்கள் ஒரு காகிதத்தை அவனிடம் நீட்டினர். டிராய்குரோவ் தன் குமாஸ்தாவிடம் அதை வாங்கி உரக்க வாசிக்கும்படி கூறினான்.

மதிப்பிற்குரிய பெரியீர்,

நாய்க் கிடையின் வேலைக்காரனான பரமோஷ்காவை என்னிடம் ஒரு மன்னிப்போடு அனுப்பாதவரை, உங்கள் கிராமத்திற்கு வரும் எண்ணம் எனக்கில்லை. அவனைத் தண்டிப்பதோ, மன்னிப்பதோ என்னைப் பொறுத்தது. வேலைக்காரர்கள் என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பதை என்னால் பொறுத்துக்கொள்ளமுடியாது. நீங்களே செய்திருந்தாலும்

பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டேன். நான் ஒரு கோமாளி அல்ல. பெருமைமிக்க பரம்பரையில் பிறந்தவன்.

அன்புள்ள,

ஆன்றி டுப்ரோவ்ஸ்கி

இந்தக்கால வழக்கத்திற்கு இதைப்போன்ற கடிதம் கண்யமற்ற முறையாகப்படலாம். ஆனால் அந்தக்கடிதம் எழுதப்பட்ட முறையோ உபயோகித்திருந்த வாக்கியங்களோ, டிராய் குரோவைக் கோப மூட்டவில்லை. அதன் வாசகம் தான் அவனுக்கு ஆத்திரத்தை மூட்டியது.

படுக்கையிலிருந்து ஆத்திரத்தோடு குதித்தபடியே “என்ன? நான் என்னுடைய வேலைக்காரனை அவனிடம் மன்னிப்புக்கேட்க அனுப்புவதா, அவன் தன் இஷ்டம்போல் தண்டிப்பதோ, மன்னிப்பதோ அவன் பொறுப்பா? அவன் யாரிடம் இப்படி நடந்துகொள்கிறான் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்? நான் அவனுக்கு இதைக் காட்டுகிறேன்... டிராய்குரோவிடம் தன்வாளை வீச நினைப்பவன் கதி என்ன என்பதைத் தன் வாழ்நாளிலேயே காண்பான். கண்டு வருந்துவான்.” என்று கத்தினான்.

டிராய்குரோவ் வழக்கமான உடையுடுத்தி, வழக்கம் போலவே, களேபரத்துடன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான். ஆனால் வேட்டை மட்டும் தோல்வியிலேயே முடிந்தது. ஒரு நாள் முழுதும் அலைந்ததில், ஒரே ஒரு முயலை மட்டும் தான் கண்டனர். ஆனால் இந்த முயலையும் அவர்களால் பிடிக்க முடியவில்லை. அன்று இரவு உணவும் அவ்வளவாக டிராய்குரோவின் ருசிக்கேற்ப அமையவில்லை. ஆகவே எல்லாம் ஒரே தோல்வி மயம். டிராய்குரோவ் சமயற்காரனை அடித்தான். ஆத்திரத்தில் தன் விருந்தினர்களை வைதான். பிறகு வேண்டுமென்றே, தன் பரிவாரங்களோடு, டுப்ரோவ்ஸ்கியின் நிலங்கள் வழியாகத் திரும்பினான்.

நாட்கள் பல கழிந்தன. ஆனால் இந்த நண்பர்களின் பகை தீர்வதாகக் காணோம். டுப்ரோவ்ஸ்கி, போக்ரோவ்ஸ்கோவுக்குப் போகவில்லை. டிராய்குரோவுக்கு டுப்ரோவ்ஸ்கி வராதது மிகவும் ஆத்திரத்தைக் கொடுத்தது. இந்த ஆத்திரத்தில் பலர் அறிய உரத்த குரலில் டுப்ரோவ்ஸ்கியை ஏசினான். இதை அங்கிருந்தவர்கள் ஒன்றுக்கு முன்றாக மூட்டை கட்டி டுப்ரோவ்ஸ்கியிடம் கூறினர். இதன் பிறகு நடந்த மற்றொரு சம்பவம், இந்தத் தகராறு தீர்வதற்கான, எல்லா நம்பிக்கையையும் தகர்த்து விட்டது.

டுப்ரோவ்ஸ்கி தன் எஸ்டேட்டைச் சுற்றி வண்டியில், வந்துகொண்டிருந்தான். குட்டையான மரங்கள் அடர்ந்திருக்கும் பகுதியைக் கடந்து வரும்போது, கோடரியால் மரம் வெட்டப்படும் ஓசை கேட்டது. அடுத்த சில நிமிஷங்களுக்கெல்லாம், ஒரு மரம் வெட்டப்பட்டுக் கீழேவிழும் சப்தம் கேட்டது. டுப்ரோவ்ஸ்கி தன் வண்டிக்காரனை அந்த இடத்திற்குப் போகும்படி கூறினான். அங்கு, போக்ரோவ்ஸ்கோவ் கிராமத்தைச் சேர்ந்த சில விவசாயிகள், தன்னுடைய மரங்களை மிகவும் அமைதியாகத் திருடிக்கொண்டு போவதைக் கண்டான். இவனைக் கண்டதும் அந்த ஆட்கள் தலைவிரிகோலமாக ஓடினர். டுப்ரோவ்ஸ்கியும் அவனது வண்டிக்காரனும் அவர்களில் இருவரைப்பிடித்து அவர்களைக் கட்டித் தங்கள் கொல்லைக்குக் கொண்டுவந்தனர். எதிரிகளின் மூன்று குதிரைகளையும் கைப்பற்றினர். டுப்ரோவ்ஸ்கி இந்தச் சம்பவத்தால் மிகவும் ஆத்திரப்பட்டான். டிராய்குரோவின் ஆட்கள் போக்கிரித்தனத்திற்கு மிகவும் பெயர் போனவர்களாயினும், இதற்கு முன் என்றும், தங்கள் திருவிளையாடல்களை இவனது எஸ்டேட்டுக்குள் நடத்தியது கிடையாது. டுப்ரோவ்ஸ்கிக்கும் அவர்களுடைய எஜமானனுக்கும் இடையே இருந்த சுமுகமான உறவு அவர்களுக்குத் தெரியும். அவர்கள் இருவருக்கும் இப்போது இருக்கும்

விரோதத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். ஆகவே எல்லாப்போர் முறைநீயதிகளுக்கும் விரோதமாக, அவர்கள் திருடிய மரங்களினாலேயே, அவர்களுக்குத் தகுந்த தண்டனை அளித்து, அவர்கள் குதிரைகளைக் கொண்டு நன்றாக வேலை வாங்கினான்.

இந்தச் சேதி அன்றே டிராய்குரோவின் செவிகளுக்கு எட்டியது. அவனுக்கு இருந்த கோபத்தில், உடனே தன் ஆட்களுடன் புறப்பட்டு கிஸ்டனவ்கா (இதுதான் டுப்ரோவ்ஸ்கி எஸ்டேட்டின் பெயர்) மீது படையெடுத்து, அதைத் தரை மட்டம் ஆக்கி, அதன் சொந்தக்காரனைத் தன் கைதிகளாகத் தன் வீட்டில் வைக்கவேண்டும் என்று நினைத்தான். இதில் ஒன்றும் தவறு இருந்திருக்காது. ஆனால் அவனுடைய எண்ணங்கள் திடீரென வேறு பக்கம் திரும்பின.

இந்தச் சிந்தனையில், தன் மாளிகையின் முற்றத்தில் மேலும் கீழும் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது, ஒரு வண்டி வந்து நிற்க, அதிலிருந்து ஒரு சிறிய உருவமுடைய மனிதன் இறங்கி, தன் காரியஸ்தன் இருக்கும், வீட்டுப் பக்கமாகப், போவதைக் கண்டான். மாஜிஸ்டிரேட்டான சபாஸ்கின்தான் அது என்பது அவனுக்குத் தெரிந்து விட்டது. அவனை உடனே வரும்படி கூப்பிட்டனுப்பினான். இரண்டு நிமிஷங்களுக்கெல்லாம், சபாஸ்கின், மிகவும் பணிவோடு, தலை வணங்கி, அவனுடைய உத்திரவுக்காக, மிகவும் பக்தி சிரத்தையோடு, எதிரில் வந்து நின்றான்.

“வாப்பா, என்ன விசேஷம், ஏது இப்படி வந்தது, உன் பெயரென்ன?” என்று கேட்டான் டிராய்குரோவ்.

“நான் நகரத்திற்குப் போகும் வழியில், தங்கள் சமூகத்திலிருந்து ஏதேனும், உத்திரவு இருக்குமா என்று கேட்கவே ஐவாளைப் பார்க்கவந்தேன்” என்றான்.

“நீ, சரியான நேரத்தில்தான் வந்திருக்கிறாய், உன் பெயரென்ன? உன் உதவி எனக்குத் தேவை. கொஞ்சம் ‘ஓட்கா’ பருகிவிட்டு, நான் சொல்வதைக் கேள்” என்றான்.

இவ்வளவு நல்ல வரவேற்பு, மாஜிஸ்டிரேட்டுக்கு சந்தோஷ மிக்கதாகவும் வியப்பானதாகவும் இருந்தது. ‘ஓட்கா’வை மறுத்துவிட்டு, அவர் சொல்வதைக் கேட்க, மிகவும் பணிவோடு அமர்ந்தான்.

“எனக்கு ஒரு நண்பன் இருக்கிறான். ஒரு சிறிய எஸ்டேட் வைத்துக்கொண்டு, எப்போதும் தொந்தரவு கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கிறான். அந்த எஸ்டேட் எப்படியாவது என் கைக்கு வந்துவிடவேண்டும்! இதற்கு என்ன சொல்கிறாய்?”

“ஏதாவது தஸ்வாவேஜி இருந்தால்.....”

“அதெல்லாம் ஒன்றும் கிடையாது. இதில் முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால், அந்த எஸ்டேட் எந்த விதமான சட்டச்சிக்கலுமின்றி எனக்கு வந்துவிடவேண்டும். இரு, எனக்கு ஒரு டோசனை உதிக்கிறது. இந்த எஸ்டேட் முதலில் எங்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. இதை சிமிட்சின் என்பவன் எங்களிடமிருந்து வாங்கி, டுப்ரோவ்ஸ்கிக்கு விற்றுவிட்டான். இதிலிருந்து ஏதேனும் துப்புக் கண்டுபிடித்து எனக்குச் சாதகமாகச் செய்யமுடியுமா?”

“சமூகம் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். அந்த விற்பனை, சட்டப்படி நேர்மையான முறையிலேயே நடந்திருக்கிறது.”

“நன்றாக யோசித்து, ஒருவழி கண்டுபிடி தம்பி.”

“சமூகம், தங்கள் நண்பரிடமிருந்து அந்த விற்பனை தஸ்தாவேஜை வாங்கி என்னிடம் கொடுக்க முடியுமானால்- நான் ஏதாவது செய்ய முடியும்.....”

“அது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இதில் மற்றொரு சிக்கல் என்ன வென்றால், அவனுடைய தஸ்தாவேஜிகள் எல்லாம் ஒரு சமயம் ஏற்பட்ட தீ விபத்தில் எரிந்து போய் விட்டன.”

“என்ன? அவருடைய தஸ்தா வேஜிகள் தீயில் எரிந்து போய்விட்டனவா? நமக்கு இதைவிடச்சாதகமானது வேறொன்றும் இல்லையே. இப்போது நாம் சட்டப்படியே நடந்துகொள்ளமுடியும். உங்களுக்கும் பூரண திருப்தி கிடைக்கும்.”

“அப்படியா? என்னமோ, நான் உன்னைத்தான் நம்பி இருக்கிறேன். இதற்குத் தகுந்த சன்மானம் கிடைக்கும்.”

சபாஸ்கின், தரையில் விழும் அளவுக்குப் பணிந்து விட்டுப் போய்விட்டான். அன்று முதல் அவன் செய்த இடையறாத முயற்சிகளின் ஊரணமாக, இரண்டு வாரங்களுக்குள், டுப்ரோவ்ஸ்கிக்குப் பக்கத்து நகரத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அவன் சொந்தம் பாராட்டும் கிஸ்டனவ்கா கிராமம் அவனுடையதுதான் என்பதற்குத் திருப்திகரமான அத்தாட்சி காட்டும்படி அந்தக் கடிதம் பணித்திருந்தது.

இந்த எதிர் பாராத விசாரணையைக் கண்டு வெகுண்டெழுந்தான் டுப்ரோவ்ஸ்கி. அன்றே ஒரு பதில் எழுதினான். கிஸ்டனவ்கா கிராமம் தன் தந்தைமூலம் தனக்குக்கிடைத்த விவரத்தையும், பிதிரார்ஜித உரிமைப்படி, அவனுக்கு அந்தக் கிராமத்தின்மேல் சகல உரிமையும் உண்டென்றும், இதில் டிராய்குரோவுக்கு எந்த விதமான உரிமையும் இல்லை என்றும், வேறு வெளியார் எவரும் இதன்மேல் உரிமை பாராட்டினால் அது வெறும் துரோகம், மோசடி என்றும் கார சாரமாக விளாசித்தள்ளினான் அந்தப் பதிலில்.

சபாஸ்கினுக்கு, அந்தக் கடிதம் மிகவும் உதவியாக அமைந்துவிட்டது. அந்தக் கடிதம் டுப்ரோவ்ஸ்கியை

நன்கு அறிந்து கொள்ள உதவியது. முதலாவதாக டுப்ரோவ்ஸ்கி சுமுகமாகப் போகும் ஆசாமி அல்ல. இரண்டாவது இவ்வளவு விவேகமற்ற முன் கோபியை, மிகவும் எக்கச் சக்கமான சூழ்நிலையில் கொண்டுவந்து நிறுத்துவது ஒன்றும் கஷ்டம் அல்ல. இதை சபாஸ்கின் நன்கு உணர்ந்து கொண்டான்.

ஆனால் ஆத்திரம் தீர்ந்து, அமைதியான சமயத்தில் அந்தக் கடிதத்தை மறுபடியும் படித்த டுப்ரோவ்ஸ்கி, சமாதான முறையில், தகுந்த காரணங்களைக்காட்டி மற்றொரு கடிதம் எழுதினான். ஆனால் அது அவ்வளவு திருப்திகரமாக இல்லாமல் போய்விட்டது.

இந்த வழக்குத்தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது. தான் தன் உரிமைக்குட்பட்டே நடப்பவன் என்பதைப்பற்றித் திருப்தி கொண்ட டுப்ரோவ்ஸ்கி இந்த வழக்கைப்பற்றி அதிகக்கவலை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. மேலும் கண்டபடி பணத்தை வாரி இரைத்து, வழக்காட அவனுக்கு எண்ணமோ, வசதியோ கிடையாது. குமாஸ்தா குலத்தின் நேர்மைபற்றி போக்கைக் கண்டு வெறுப்புற்று இகழும் டுப்ரோவ்ஸ்கி, அவர்களது துரோகத்திற்கு இவனே காரணமாகி விடுவான் என்பதை உணரவில்லை. டிராப்குரோவும் தான் கிளப்பிவிட்ட இந்த வழக்கைப்பற்றி அதிகமாகக் கவலைப்படவில்லை.

ஆனால், சபாஸ்கின் இதைக் கவனித்துக்கொண்டு வந்தான். டிராப்குரோவின் சார்பாக, நீதிபதிகளைப் பார்ப்பதும் லஞ்சம் கொடுப்பதும், சட்டத்தைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்துவதுமாக இருந்தான். கடைசியில் பெப்ரவரி மாதத்தில் ஒரு நாள், முனிசிபல் அதிகாரிகள் மூலம் டுப்ரோவ்ஸ்கிக்கு ஓர் அழைப்பு வந்திருந்தது. அதில்

லெப்டினன்ட் டுப்ரோவ்ஸ்கிக்கும், ஜெனரல் டிராய்குரோவுக்கும் இடையே தகராறுக்கு இலக்காகி இருக்கும் எஸ்டேட் பற்றிய தீர்ப்பைக் கேட்கவும், அதை ஏற்றுக்கொண்டுகையொப்பமிடுவதற்கோ, மறுப்பதற்கோ மாஜிஸ்டிரேட் முன் ஆஜராக வேண்டும் என்றும் பணித்திருந்தது. டுப்ரோவ்ஸ்கி நகரத்துக்கு அன்றே புறப்பட்டான். வழியில் டிராய்குரோவைச் சந்திக்கும்படி நேர்ந்தது. அப்போதே டிராய்குரோவின் சிரிப்பில் தவழ்ந்த வஞ்சத்தை அவன் கவனித்தான்.

2

டுப்ரோவ்ஸ்கி நகரத்தில், தனக்குத் தெரிந்த ஒரு வியாபார நண்பன் வீட்டில் தங்கி இருந்து மறுநாள் சரியான வேளைக்கு நீதி ஸ்தலத்தில் ஆஜரானான். இவனை யாரும் அங்கு கவனிக்கவே இல்லை. ஆனால் டிராய்குரோவ் உள்ளே வந்ததும் குமாஸ்தாக்கள் எல்லோரும், தங்கள் பேனாவைக் காதுகளில் சொருகிக்கொண்டு எழுந்து நின்று மரியாதை காட்டினர். நீதி ஸ்தலத்தில் இருந்த மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும், தங்களின் மரியாதையையும், பணியையும் அவனுக்குக் காட்டினர். அவனுடைய சேவை, பட்டம், செல்வாக்குக்குத் தகுந்தபடி, அவனுக்கு ஒரு நாற்காலியை எடுத்துப் போட்டனர். அவன் திறந்த வாசற்படியின் அருகே அமர்ந்தான். டுப்ரோவ்ஸ்கி ஒரு பக்கமாக நின்றிருந்தான். காரியஸ்தன் நீதிபதியின் தீர்ப்பைப் படிக்கும் போது, ஒருவித கம்பீரமான அமைதி அங்கே குடிகொண்டிருந்தது.

தன் சொத்தின்மீது தனக்கு எதிர்க்க முடியாத உரிமையிருந்தும், எப்படி அவனிடமிருந்து அது அபகரிக்கப்படுகிறது

என்பதைக் காட்டுவதற்காக, அந்தத் தீர்ப்பை அப்படியே கீழே கொடுக்கிறோம்.*

அந்தத்தீர்ப்பு, சம்பந்தப்பட்ட எல்லோராலும் கையெழுத்திடப்பட்டது.

காரியஸ்தன் தீர்ப்பைப் படித்து முடித்துவிட்டு அமர்ந்தான். மாஜிஸ்டிரேட் எழுந்து டிராய்குரோவை மிகவும் பணிவோடு வந்து அதில் கையெழுத்திடும்படி அழைத்தான். டிராய்குரோவ் சந்தோஷத்தோடு அந்தத் தீர்ப்பை ஒப்புக்கொள்வதாகக் கையொப்பமிட்டான்.

அடுத்து டுப்ரோவ்ஸ்கியின் முறை. காரியஸ்தன் அந்தத் தீர்ப்பை அவனிடம் கொண்டு வந்தான். ஆனால் டுப்ரோவ்ஸ்கி, குனிந்ததலை நிமிராமல் மௌனமாக நின்றிருந்தான்.

கோர்ட் காரியஸ்தன் மறுபடியும் அதை ஏற்றுக் கொள்வதாகவோ, மறுப்பதாகவோ தெரிவிக்கும்படி கூறினான் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தால் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் மேலதிகாரிகளுக்கு அப்பீல் செய்துகொள்ளும்படியும் கூறினான்.

டுப்ரோவ்ஸ்கி ஒன்றும் சொல்லவில்லை..... திடீரென்று தலைநிமிர்ந்தான், அவன் கண்கள் அனலைக் கக்கின. தன் கால்களால் தரையை மிதித்தான். அந்தக் கோர்ட் காரியஸ்தனைப் பிடித்து உந்திக் கீழே தள்ளினான். அந்த வேகத்தில் அவன் விழுந்துவிட்டான். அங்கிருந்த மைப்புட்டியை எடுத்து அந்த மாஜிஸ்டிரேட் மேல் வீசினான். எல்லோரும் அலறி

* புஷ்கின் அந்தக்காலத்தில் நிலவிய, தற்குறித்தனமான சட்ட நுணுக்கங்களையும், எப்படி அதிகரிமமான, மிகவும் கேலிக்குரிய முறையில் சட்ட தஸ்தாவேஜிகளைக் கையாண்டனர் என்பதையும் விளக்க, அந்தத் தீர்ப்பை அப்படியே எழுதி இருக்கிறார். இவைகளைச் சலபமாக மொழிபெயர்க்கமுடியாது. (ஆங்கிலத்தில்) அதில், வக்கீல்களின் சட்டக் குழப்பங்கள் மூலம் டிராய்குரோவ் குடும்பத்தினருக்கே அந்த எஸ்டேட் சொந்தம் என்று முடிவாகிறது.

விட்டனர். அந்த மாஜிஸ்ட்ரேட் “என்ன, தெய்வ சன்னிதா னத்தையா அசுத்தப்படுத்துகிறீர்கள்? என்ன தூர் அதிர்ஷ்டம் பிடித்த காலம்!” என்று கூறிவிட்டு, டிராய்கு ரோவை நோக்கி, “வேட்டைக்காரன் தன் நாபை, தேவனுடைய கோயிலுக்குள் அழைத்துவருவதை எங்கேனும் கேட்டிருக்கிறோமா? நாங்கள் கோயிலெங்கும் சுற்றி வருகின்றன. இருங்கள்! உங்களுக்கு ஒரு நல்ல பாடம் கற்றுத்தருகிறேன்” என்று அலறினான். காவற்காரன் இந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு ஓடிவந்து சிரமத்தோடு அவனைக் கட்டிப்பிடித்து வெளியே இழுத்துக்கொண்டுபோய் அவனுடைய வண்டியில் விட்டான். டிராய்குரோவ், தன் பரிவாரங்கள் புடைசூழ வெளியே வந்தான். டுப்ரோவ்ஸ்கியின் திடீர் மூளைக் கலக்கம், அவனுடைய எண்ணத்தைச் சிதறடித்தது. தனது வெற்றி அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரவில்லை.

ரீதிபதிகள், தங்கள் சேவைக்குச் சன்மானம் எதிர் பார்த்து நின்று ஒன்றும் பயனில்லாமல் போய்விட்டது. டிராய்குரோவிடமிருந்து ஒரு நல்ல வார்த்தையும் அவர்கள் பெற முடியவில்லை. அவன் அன்றே தன் கிராமத்திற்குக் கிளம்பிவிட்டான். அதே சமயத்தில் டுப்ரோவ்ஸ்கி படுக்கையில் கிடந்தான். அந்த ஜில்லா வைத்தியன் அவ்வளவு அனுபவமில்லாதவன் அல்ல. அவன் செய்த சிகிச்சையின் பயனால், டுப்ரோவ்ஸ்கி, சற்றுத் தெளிவடைந்தான். மறுநாள் அவனுக்குக் கிஞ்சிற்றும் உரிமையில்லாத கிஷ்டனவ்காவுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டான்.

3

நாட்கள் பல கழிந்தன. ஆனால் பாவம் டுப்ரோவ்ஸ்கியின் உடல் நிலை மட்டும் இன்னும் தேறவில்லை. மூளைக் கலக்கத்தின், உணர்ச்சி வெடிப்புகள் இப்போது குறைந்து

விட்டன. ஆனால் அவனுடைய சக்தி வர வரக் குறைந்து கொண்டே வந்தது. தன்னுடைய பழைய அலுவல்களை எல்லாம் நிறுத்திக் கொண்டான். வெளியே தலையை நீட்டுவதே கிடையாது. எந்நேரமும், ஐபம் செய்துகொண்டு நாட்கணக்காய் அறைக்குள்ளேயே அடைபட்டுக்கிடந்தான்.

இளம் டுப்ரோவ்ஸ்கியின் தாதியாக இருந்த யுகோரோவ்னா, இப்போது இவனுக்குத் தாதியானாள். அவன் சாப்பிடுவதோ படுக்கப்போவதோ, இவள் சொல்லித்தான் செய்கின்ற நிலைமைக்கு வந்துவிட்டான். அந்த வயோதிகத் தாதியும், மிகவும் அன்புடன், அவனுக்கு உணவு கொடுத்து, வேண்டிய பணிவிடைகள் செய்து, படுக்கவும் வைப்பாள். அவனும் இவள் சொல்வதற்கெல்லாம், மறுப்பில்லாமல் செய்வான். வேறு எவரோடும் அவன் எந்தவித உறவும் வைத்துக் கொள்வதில்லை. முன்னிப்போல எதையும் சிந்தித்து, உத்திரவிடும் சக்தியை இழந்துவிட்ட டுப்ரோவ்ஸ்கியின் நிலையை அறிந்த யுகோரோவ்னா, அவனுடைய மகனுக்கு இதைப்பற்றித் தகவல் அனுப்பவேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தாள். ஆகவே கணக்குப் புத்தகத்தின் ஒரு ஏட்டைக் கிழித்து, கிஷ்டனவ்காவிலேயே எழுதப்படிக்கத் தெரிந்த ஒரே ஒருவனான ஹாரிடன் என்ற சமயற்காரனை அணுகிக் கடிதம் எழுதும்படி, விஷயத்தைக் கூறினாள் யுகோரோவ்னா. அன்றே கடிதம் தபாலில் சேர்க்கப்பட்டது. அப்போது டுப்ரோவ்ஸ்கியின் மகன், பீட்டர்ஸ் பார்க்கிலிருந்த காவற்படை இன்பென்டிரி ரெஜிமென்டில் ஒரு ஆபீஸராக இருந்து வந்தான்.

விலாடிமிர் டுப்ரோவ்ஸ்கி என்பது அவன் பெயர். அவன், சிறுவருக்கான போர்முறை பயிலும் பள்ளியில், பட்டம்பெற்று, காவற்படையின் 'துவஜதாரியாக' அப்போது சேவை செய்துவந்தான். அவன் தந்தை அவனுக்கு எந்த

விதமான அசௌகரியமும் இல்லாமல் பார்த்துக்கொண்டான். அவன் எதிர்பார்ப்பதற்கு மேலாகவே, அவன் தந்தை அவனுக்குப் பணம் அனுப்பினான். பேராசைக்காரனும் அதிகச் செலவாளியுமான அவன், பலவிதமான டாம்பீக இன்ப விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டான். தனது வருங்காலத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் சிந்திக்காமல் சூதாடுவதும் அதற்காகக் கடன் வாங்குவதுமாக இருந்தான். அவனது எண்ணம் எல்லாம், என்றவது ஒருநாள் ஒரு பெரிய பணக்கார வீட்டுப் பெண் தனக்கு மனைவியாக வந்து வாய்ப்பாள் என்பதுதான்— இதுதானே கண்முடித்தனமாகச் செலவழித்துவிட்டு வறுமையடையும் இளைஞர்களின் கனவு ?

ஒருநாள் மாலை, தன் சகரானுவ அதிகாரிகளோடு நிம்மதியாகச் சோபாவில் அமர்ந்து, புகைபிடித்துக்கொண்டு பொழுது போக்கும்போது விலாடிமிரின் வேலைக்காரன் கிரிஷா, ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து அவனிடம் கொடுத்தான். அதன் கையெழுத்தையும் முத்திரையையும் தெரிந்துகொண்ட விலாடிமிர், நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கடிதத்தை அவசர அவசரமாகப் பிரித்துப் படித்தான்:—

“எஜமானர் விலாடிமிர் டுப்ரோவ்ஸ்கி அவர்கள் சமூகத்திற்குத் தங்கள் பழைய தாதி எழுதும் கடிதமாவது. தங்கள் தந்தையின் உடல் நிலை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. நாள் முழுதும் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு எதைப்பற்றியோ சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இப்போது அவர் ஒரு ஒன்றும் அறியாத குழந்தை போலாகிவிட்டார் — வாழ்வதும் சாவதும் கடவுள் கையில் தான் இருக்கிறது. உங்களுக்காகக் குதிரைகளை பெஸ்கொனேவுக்கு அனுப்பி வைக்கிறோம். சிக்கிரம் வந்து சேரவும். எங்களை பெல்லாம் டிராப்குரோவின் ஆட்சிக்குக் கீழே வைக்கப் போவதாக நீதிஸ்தலம் தீர்ப்புச் சொல்லிவிட்டதாக

எல்லோரும் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்—ஏனென்றால், நாங்கள் அவனைச் சேர்ந்தவர்களாம். ஆனால் நாங்கள், என்றும் உங்கள் வேலைக்காரர்களாகவே இருந்தோம்; இதைப்போல் நாங்கள், எப்போதும் கேள்விப்பட்ட தில்லை. நீங்கள் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வசிக்கிறீர்கள். ஆகவே ஜாரைப் பார்த்துப் பேச முடியும். அவர் நம்மைக் கெடுக்கவிரும்பமாட்டார்.

தங்கள் உண்மையுள்ள அடிமைத் தாதி
யுகோரோவ் ”

பி. கு.

“கிரிஷாவுக்கு என் தாயன்பைச் சொல்லுங்கள். அவன் உங்களுக்குச் சரிவரச் சேவை செய்கிறானா? இங்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன் ஒரே மழை பெய்தது. ஆட்டுக்காரன் ரோட்யா, நிக்கோலஸ் தினத்திற்கு முன் இறந்துவிட்டான்.”

தற்குறித்தனமான கையெழுத்தில் இருந்த அந்தக் கடிதத்தை விலாடிமிர், அசாதாரணமான உணர்ச்சியோடு திரும்பத் திரும்பப்படித்தான். விலாடிமிர் சிறுவயதிலேயே தன் தாயை இழந்துவிட்டான். எட்டு வயது இருக்கும் போதே பீட்டர்ஸ்பர்க் வந்துவிட்டான். ஆகவே, தன் தந்தையைப்பற்றி அதிகமாக ஒன்றும் அறியமாட்டான். ஆனால் தன் தந்தை மீது ஒருவித மானசீகமான பாசமும் அன்பும் வைத்திருந்தான். குடும்பச் சூழ்நிலையின் அமைதியான இன்பத்தை அறியாதவன். ஆகையால் அதைப்பற்றி இன்பகரமான கற்பனைகள் அவனுக்கு மிகவும் உண்டு.

ஆகவே, தன் தந்தையை இழந்து விடுவோமோ என்ற எண்ணம் அவனைத் திணற அடித்தது. தன் தாதியின் கடிதத்தின்மூலம் அவன் அறிந்து கொண்ட விவரத்திலிருந்து, தன் தந்தையின் அனாதரவான நிலை அவனைச் சித்திரவதை செய்தது. துணையில்லாத ஒரு குக்கிராமத்தில், யாரும் கவனிப்பா

ரற்று, அறிவற்ற ஒரு வயோதிகத் தாதியும், வேலைக்காரர்களும் சூழ அவதியுறும் தன் தந்தையின் நிலையைக் கற்பனை செய்து பார்த்தான். இந்தப்பயங்கரமான நிலைமைக்குத் தன் தந்தையைக் கொண்டுவந்ததற்குத் தன்னைத்தானே குற்றஞ் சாட்டிக்கொண்டான். தன் தந்தையிடமிருந்து வெகு நாட்களாகவே கடிதம் கிடையாது. இவனும் அவருடைய உடல் நிலையைப்பற்றி அறிந்துகொள்ளக் கடிதம் எழுதியதும் கிடையாது. வழக்கம் போல் அவர் வேட்டையிலும் தமது எஸ்டேட்டின் காரியாதிகளிலும் மூழ்கி இருப்பதாகவே நினைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

உடனே தன் தந்தையைப் பார்க்கத் தீர்மானித்தான். அவர் உடல் நிலை மிகவும் மோசமாக இருந்தால் தன் உத்தியோகத்தையும் ராஜினாமா செய்துவிட்டு அவர் பக்கத்திலேயே இருந்துவிடத் திட்டமிட்டான். ஆகவே லீவுக்கு மனு எழுதிப்போட்டான்.

அவனுடைய முகத்தோற்றத்திலிருந்தே அவனது உணர்ச்சிகளைப் புரிந்துகொண்ட நண்பர்கள், ஒவ்வொருவராக வெளியே போய்விட்டனர். விடுமுறைக்கான மனுவை அனுப்பிவிட்டு, புகை பிடித்துக்கொண்டே சிந்தனையில் தன்னை மறந்து அமிழ்ந்துவிட்டான்.

மூன்று நாட்கள் கழித்து அவனுக்கு விடுமுறை கிடைத்தது. அன்றே அவன் புறப்பட்டான்.

தனக்காகக் குதிரைகள் காத்திருக்கும் இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அங்கிருந்துதான் கிஸ்டனவ்கா போகும் பாதை பிரிகிறது. அவன் உள்ளம் சஞ்சலத்தால் நிறைந்து, தான் இனிமேல் தன் தந்தையை உயிரோடு காணமாட்டோம் என்ற எண்ணத்தில், மனம் புழுங்கி, தன் பிற்கால வாழ்வைத் துணையற்ற, ஏழ்மை மிகுந்த ஒரு மூலையில்—குக்கிராமத்தில் தன் எஸ்டேட்டின் வேலைப் பளுவையும் சுமந்து கொண்டு வாழவேண்டி வருமே என்று நினைத்துக்கொண்டு, தனக்

காகக் குதிரைகள் வந்திருக்கின்றனவா என்று விசாரித்தான். இவனுடைய விவரங்களை அறிந்த அந்தப் போஸ்ட்மான்டர் குதிரைகள் நான்கு நாட்களாகக் காத்திருக்கின்றன என்று கூறினான். அதே சமயம், தனது பழைய வண்டிக்காரனான ஆன்டன் அங்கே வருவதைக் கண்டான். ஆன்டன், விலாடிமிரைக் கண்டதும் கண்ணீர்விட்டான். மிகவும் பணிவோடு அவன் தந்தை இன்னும் உயிரோடு இருப்பதாகக் கூறினான். பிறகு குதிரைகளை வண்டியில் கட்டிப் பிரயாணத்திற்குத் தயாராக்கினான். விலாடிமிர் தனக்கு உணவு எதுவும் வேண்டாம் என்று மறுத்து விட்டதால் உடனே கிராமத்திற்குப் பிரயாணமாணர்கள். வழியில் ஆன்டனோடு அவன் பேச்சுக்கொடுத்தான்.

“ டிராய் குரோவுக்கும் என் தந்தைக்கும் உள்ள இந்த வழக்கு விஷயம் என்ன ? ”

“ கடவுளுக்குத்தான் தெரியும், விலாடிமிர். நமது எஜமானர், டிராய்குரோவுடன் சச்சரவிட்டுக் கொண்டதாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். அதனால் அவன் நீதிஸ்தலத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்தான். அவனே, ஒரு நீதிபதிக்கு மேல் அதிகாரம் படைத்தவன். எங்களைப் போன்ற வேலைக்காரர்கள் எஜமானர்களுக்கு உபதேசம் செய்யக் கூடாது தான். இருந்தாலும் உங்கள் தந்தை, டிராய்குரோவுக்கு விரோதமாகப்போய் இருக்கக்கூடாது. என்ன இருந்தாலும் தோல் உறை, ஒரு கோடாரிக்கு இணையாகுமா ? ”

“ அப்படி என்றால், டிராய்குரோவ் வைத்ததுதான் சட்டமா ? ”

“ அப்படித்தான் நடக்கிறது எஜமான். அவன் மாஜிஸ்டிரேட்களுக்கு எந்தவித மரியாதையும் காட்டுவதில்லை என்று கூறுகிறார்கள். அவனுடைய கையாட்களே அவனுடைய

காரியங்களைச் செய்கிறார்கள்; பிரபலஸ்தர்கள் எல்லாம் இவனுக்குப் பணிந்து நடக்கிறார்கள். ஹும்...தீனித்தொட்டி இருக்கும் இடத்தில் பன்றி இருக்கத்தானே செய்யும்? ”

“ அவன் நம் எஸ்டேட்டை எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறானே உண்மைதானா? ”

“ ஆம், எஜமான்! நாங்களும் அப்படித்தான் கேள்விப்பட்டோம். சில நாட்களுக்கு முன், போக்ரோவ்ஸ்கோவ் மணியக்காரன் அப்படித்தான் சொன்னான். மேலும் நாங்கள் எல்லாம் இனிமேல் டிராய்குரோவ் கீழிருக்கவேண்டும் என்றும் சொன்னான். அதற்கு மிகிடா என்ற கருமான் அவனிடம் “ எங்களை ஏன் இப்படி வதைக்கிறீர்கள்? டிராய்குரோவ் உன் எஜமானனாக இருக்கலாம். டுப்ரோவ்ஸ்கி தான் எங்கள் எஜமானர். நாம் அனைவரும், கடவுளுக்கும் ஜாருக்கும் சொந்தமானவர்கள். உன்னால் மக்களைக் கலைக்கமுடியாது ” என்றான்.

“ அப்படி என்றால், உனக்கு டிராய்குரோவ் எஜமானனாக இருப்பது பிடிக்கவில்லையா? ” என்றான் விலாடிமிர்.

“ என்ன டிராய்குரோவா? கடவுள்தான் எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அவனுடைய சொந்த ஆட்களையே மிகவும் கஷ்டப்படுத்துகிறான். அன்னியர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா—தோலோடு சதையையும் உரித்துவிடுவான். எங்களுக்குவேண்டாம். எஜமான் மட்டும், உடம்பு தேறி எழுந்திருக்கட்டும். அப்படி ஆண்டவன் அவரைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொண்டால், உங்களைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு எவரும் தேவையில்லை. எங்களைக் காட்டிக்கொடுக்காதீர்கள். நாங்கள் உங்களுக்குப் பின்பலமாக என்றும் இருப்போம் ” என்று சொல்லிவிட்டு, சாட்டையை வேகமாகச் சொடுக்கினான் ஆன்டன். குதிரையும் நாலுகால் பாய்ச்சலில் பறந்தது. கிழ வண்டிக்

காரனின் விசுவாசத்தைக் கண்டு மனம் உணர்ச்சியால் நிறைய, சிந்தனை வயப்பட்டு மௌனமாக அமர்ந்து விட்டான். அவர்கள் ஏறக்குறைய ஒரு மணி நேரமாகப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தனர். ஆன்டன், விலாடிமிரின் சிந்தனையைக் கலைத்து “இதுதான் போக் ரோவ்ஸ்கோவ்” என்று கூறினான். விலாடிமிர் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான். அவர்களுடைய வண்டி ஒரு பெரிய ஏரியின் பக்கமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. அந்த ஏரியிலிருந்து ஒரு நதி கிளம்பி, குன்றுகளின் வழியாக, எங்கோ தூரத்தில் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு குன்றின் மேல், அடர்த்தியான பச்சைநீறக் காட்டுமரங்களின் உயரத்திற்கு மேலே, ஒரு பெரிய கல்லாலான மாளிகையின், உயர்ந்த பச்சை நிறக்கூரை தெரிந்தது. அடுத்த குன்றின் மேல், ஐந்து கோபுரங்களுடன் கூடிய ஒரு மாதா கோயில் தெரிந்தது. அதன் ஒரு கோபுரத்தில் மணிக் கூண்டு இருந்தது. அதன் பக்கங்களிலெல்லாம், ஏழை விவசாயிகளின் சிறு வீடுகள், சமையற் கட்டும், தோட்டமும் சூழப் பரந்துகிடந்தன. இந்த இடங்கள் எல்லாம் விலாடிமிர் டுப் ரோவ்ஸ்கிக்குப் பழக்கமானவை. அதோ தெரியும் அந்தக் கொல்லையில் இளம்வயதில் மாஷாவோடு அவன் விளையாடிய நினைவும் உடனே தோன்றியது. அப்போதே அவள் மிகவும் அழகு வாய்ந்தவளாக விளங்குவாள் என்பதற்கான அறிகுறிகள் இருந்தன. அவளைப் பற்றி ஆன்டனிடம் கேட்கலாம்போல் தோன்றியது. ஆனால், அவனுடைய வெட்கம் அவனைத் தடுத்தது.

அவர்கள் அந்த மாளிகையின் அருகே சென்றுகொண்டிருந்தபோது, பூங்காவில் ஒரு வெள்ளைக் கவுன், பசும் மரங்களினூடே தெரிந்தது. ஆனால் அதே சமயத்தில், கிராமப்புற மனிதர்களுக்கே உரிய போலி கௌரவத்தின் காரணமாக, வேகமாக வண்டியை ஓட்டினான் ஆன்டன். அந்தக்

கிராமத்தைக் கடந்து, மரங்கள் அடர்ந்த சோலையின் வழியே சென்றார்கள். அதன் இடது பக்கத்திலிருந்த ஒரு பரந்த வெளியில், ஒரு சிறிய வீடு தெரிந்தது. அதன் சிவப்பு நிறக் கூரையைக் கண்டதும் அவன் உள்ளம் கொந்தளித்தது. கிஷ்டனவ்கா கிராமமும் தன் தந்தையின், சிறிய வீடும் அவன் முன் வந்து நின்றன.

பத்து நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் அவர்கள், அந்த வீட்டின் கொல்லைகளைக் கடந்து வீட்டின் முன் வந்தனர். விவரிக்க முடியாத உணர்ச்சிகளால் அவன் நான்கு பக்கங்களிலும் சுற்றிப்பார்த்தான். அவன் பிறந்த இடத்தை விட்டுப் போய்ப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. அவன் சிறுவயதில், வேலியின் ஓரமாக நட்ட அந்தச் சின்னஞ் சிறு செடி, இப்போது பெரிய மரமாக வளர்ந்து இருந்தது. கொல்லை யின் நான்கு பக்கமும், பூச் செடிகளால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டு அழகுடன் காட்சி தந்த அந்த உன்னதமான தோட்டம் இப்போது, கவனிப்பாரற்று, புல்முளைத்து, பண்படுத்தப்படாமல், குதிரைகள் மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் அளவிற்குச் சீர்கேட்டுற்றுக் கிடந்தது. நாய்கள் ஒரே குரலில் குரைக்க ஆரம்பித்தன. ஆனால் ஆண்டனைக் கண்டவுடன் தங்கள் வால்களை ஆட்டிக் கொண்டு மௌனமாயின. வேலைக்காரர்கள் பலர் தங்கள் எஜமானரைக் கண்ட ஆனந்தத்தில், சந்தோஷ ஆரவாரத்தோடு, வண்டியைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். ஆர்வத்தோடு பார்க்கும் இவர்களைக் கடந்து, சற்றுச் சிரமத்தோடு, ஓடிந்து விழுந்து போகும் நிலையில் இருந்த படிகளைக் கடந்து மேலே சென்றான் விலாடிமீர். யுகோரோவ்வை இவனை எதிர்கொண்டழைத்து அப்படியே ஆரத்தழுவிக் கொண்டு கண்ணீர் விட்டான்.

அவனை மார்போடணைத்துக்கொண்டே “அப்பா எப்படி இருக்கிறார்? எங்கே இருக்கிறார்? மிகவும் மாறி இருக்கிறார்?”

கிருரா ?” என்று அந்த அன்புமிகுந்த தன் பழைய தாதையைக் கேட்டான் இளம் டுப்ரோவ்ஸ்கி.

அதே சமயத்தில், உயரமான, வெளுத்த, ஒல்லியான வயோதிகர் தன் படுக்கை உடையுடன் அங்கு வந்தார்.

“ நீ வந்து விட்டாயா, விலாடிமிர் ” என்று நடுங்குகின்ற வார்த்தைகளோடு வரவேற்றான் டுப்ரோவ்ஸ்கி. விலாடிமிர் தன் தந்தையை அன்போடு தழுவிக் கொண்டான்.

இந்த ஆனந்தத்தை அந்த நோயாளியால் தாங்க முடிய வில்லை. தன் மகன் பிடித்திராவிட்டால், கால்கள் தள்ளாடக் கீழே விழுந்திருப்பான்.

“ நீங்கள் ஏன் எழுந்தீர்கள்; உங்களால் எழுந்தே நிற்க முடியவில்லை. ஆனால், எல்லோரையும்போல், ஓடி ஆட ஆசைப்படுகிறீர்கள் ” என்றான் யுகோரோவ்னா.

அவனை அப்படியே, படுக்கைக்குத் தூக்கிச் சென்றனர். அவன் ஏதோ பேச முயன்றான். ஆனால் அவன் மனம் எங்கெங்கோ சஞ்சரிக்க, அர்த்தமில்லாமல் தொடர்பற்ற சில வாக்கியங்களையே அவனால் கூற முடிந்தது. பிறகு பேசுகின்ற முயற்சியையே விட்டு விட்டு, அயர்ந்து உறங்கி விட்டான். விலாடிமிர் தன் நிலையை எண்ணி மலைத்து நின்றான். தனக்கு எதுவும் சாப்பிட வேண்டாம் என்று மறுத்துவிட்டு, அதே அறையில் இருந்துவிட்டான். கிரிஷாவை மற்றவர்கள் அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவனுக்குத் தங்கள் கிராமிய உணவுகளைக் கொடுத்து, அவனைக் கேலி செய்துகொண்டிருந்தனர்.

விலாடிமிர் வந்து சில நாட்கள் கழிந்த பிறகு தமது எஸ்டேட்டின் விஷயங்களைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தான். ஆனால் அதைப்பற்றிய விவரங்களைச் சொல்ல அவன் தந்தையால் முடியவில்லை. அவன் எந்த வக்கீலையும் வைக்க வில்லை. ஒன்றும் புரியாத விலாடிமிர் அங்கிருந்த காகிதங்களைப் பார்த்தான். அங்கிருந்த மாஜிஸ்ட்ரேட்டின் முதற் கடிதமும், அதற்குத் தன் தந்தையின் முரட்டுத்தனமான பதிலின் நகலும், இவனுக்கு அந்த வழக்கின் விவரங்களைப் புரிந்து கொள்ள உதவி செய்ய முடியவில்லை. ஆகவே தமது பக்கம் உள்ள நியாயத்தில் நம்பிக்கை வைத்து, மேலும் என்ன நடக்கிறது என்று கவனித்தான்.

இதன் நடுவில் டுப்ரோவ்ஸ்கியின் நிலை நாளுக்கு நாள் மோசமாகிக் கொண்டே வந்தது. தன் தந்தையின் மரணத்தை எந்த நிமிஷமும் எதிர்பார்த்த விலாடிமிர், அவன் பக்கத்தை விட்டு, எங்குமே போகவில்லை. டுப்ரோவ்ஸ்கி பூரணமாக உணர்வு குன்றிப் போய்க் கிடந்தான்.

இதன் நடுவில், அப்பீல் செய்யவேண்டிய தவணை கடந்துவிட்டது. அப்பீல் எதுவும் போகவில்லை. ஆகவே கிஷ்டனவ்கா இப்போது டிராய்குரோவுக்குச் சொந்தமாகி விட்டது. ஆகவே சபாஸ்கின் டிராய்குரோவ் முன் பணிவோடு வந்து வணங்கி, தமது புதிய சொத்தை ஏற்றுக் கொள்ள நாள் குறிக்கும்படியும், அப்படி நேரில் வர இயலா விட்டால் யாருக்காவது 'பவர்' எழுதிக் கொடுக்கும்படியும் வேண்டினான். டிராய்குரோவுக்கு இதைக் கேட்டதும்

தூக்கி வாரிப்போட்டது. அவன் என்னவாயிருந்தாலும் பேராசைக்காரன் அல்ல. ஆகவே தன் பழிவாங்கும் உணர்ச்சி, தன்னை வெகு தூரத்திற்கு இழுத்துவிட்டதைக் கண்டு, அவன் மனச்சாட்சி அவனைக் குத்திக் குமைந்தது. தன் பால்ய சிநேகிதனான, தன் எதிரி இப்போது என்ன நிலையில் இருக்கிறான் என்பதை நன்கு அறிவான். ஆகவே வெற்றிப் பெருமிதம் அவன் உள்ளத்தை இன்பமாக்கவில்லை. ஆத்திரத்தோடு சபாஸ்கினை அவன் முறைத்துப் பார்த்து ஏதேனும் காரணம் கண்டுபிடித்து அவனைத் திட்டலாமா என்று யோசித்தான். ஆனால் ஒன்றும் கிடைக்காதுபோகவே,

“எனக்கு வேறு வேலைகள் இருக்கின்றன. நீ போய் விடு” என்று கத்தினான்.

டிராய்குரோவ், சரியான மன நிலையில் இல்லாததைக் கண்ட சபாஸ்கின், பணிவோடு சென்று விட்டான். தனியே விடப்பட்ட டிராய் குரோவ் தன் வெற்றியை நினைத்து அங்கு மிங்கும் நடந்தவண்ணம், பழைய வெற்றிப் பாடல் ஒன்றைப் பாடிக்கொண்டே இருந்தான். ஆனால் அவன் உள்ளம் மிகவும் வருந்தியது.

கடைசியில், தன் வண்டியைக் கொண்டுவரும்படி கூறி அதில் ஏறிக்கொண்டு வெளியே புறப்பட்டான்.

டுப்ரோவ்ஸ்கியின் வீட்டைக் கண்டதும், அவன் உள்ளத்தில் நேர் விரோதமான பல எண்ணங்கள் கிளர்ந்து வதைத்தன. தன் பழிவாங்கும் குணத்தின் வெற்றிக் களிப்பு ஒரு கணம், தனது இயற்கையான உதார குணத்தின் மூன் மண்டியிட்டது. கடைசியில் அவன் உதார குணமே வெற்றிபெற்றது. ஆகவே தனது வெகுநாளைய நண்பனுடன், சமரசமாகப் போய், தமக்கு மத்தியிலிருந்த எல்லாவிதமான பகையைப் ஒழித்து, அவனுடைய சொத்தை அவனிடமே திருப்பிக்கொடுத்துவிடத் தீர்மானித்தான். இந்த எண்ணத்

துடன் அவன் நேரே, தன் நண்பனின் வீட்டின் முன்போய் நின்றான்.

டுப்ரோவ்ஸ்கி தன் அறையின் ஜன்னலருகில் அமர்ந்திருந்தான். டிராய்குரோவைக் கண்டதும் அவன் முகத்தின் வெளிறிய நிறத்தை ஒரு பெரும் சதைக்கோளம் உந்தித்தள்ள, ஒருவிதமான குழப்பமும், பயமும் கலந்த தோற்றத்தோடு, கண்கள் படபடக்க, தொடர்பற்ற சில வார்த்தைகளை உளறினான்.

அதே அறையில், கணக்குகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த விலாடிமிர், தன் தலையைத் தூக்கித் தன் தந்தையின் முகத்தில் ஏற்பட்ட இந்தத் திடீர்மாற்றத்தைக் கண்டான். டுப்ரோவ்ஸ்கி, ஆத்திரமும், பயமும், தன் முகத்தில் படர, தன் கைகளை ஜன்னல் பக்கமாகக் காட்டினான். உடனே, எழுந்திருப்பதற்காகத் தன் ஆடைகளைச் சீர் செய்து கொண்டு, சற்று எழுந்தவன் திடீரென, கீழே விழுந்து விட்டான். விலாடிமிர் ஓடி வந்து தன் தந்தையைப் பார்த்தான். ஆனால் அவன் பேச்சு முச்சின்றிக் கீழே கிடந்தான்.

“சீக்கிரம், நகரத்திற்குப் போய், ஒரு வைத்தியனை அழைத்து வாருங்கள்” என்று கத்தினான் விலாடிமிர்.

அதேசமயத்தில், ஒரு வேலைக்காரன் வந்து “உங்களைப் பார்க்க, டிராய்குரோவ் வந்திருக்கிறார்” என்றான்.

விலாடிமிர் அவனைப் பயங்கரப் பார்வை பார்த்தான்.

“நான் என் ஆட்களை விட்டு, அவனை விரட்டுவதற்குள் டிராய்குரோவை, இங்கிருந்து உடனே போய்விடும்படி கூறு, போ” என்றுகூவினான் விலாடிமிர்.

வேலைக்காரன், தன் எஜமானனின் உத்தரவைச் சொல்ல :உடனே ஓடினான். யுகோரோவ்னா விலாடிமிரைப் பிடித்துக் கொண்டு,

“எஜமான், இதற்காக நம்மை மேலும் கொடுமைப் படுத்துவான், டிராய்குரோவ்” என்று முறையிட்டாள்.

“அமைதியாக இரு தாதி, ஆன்டனை நகரத்திற்கு அனுப்பி, வைத்தியனை அழைத்து வரச்சொல்” என்றான் விலாடிமிர்.

புகோரோவ்னா, வெளியே வந்தாள். வீட்டினுள் ஒரு வரையும் காணவில்லை. எல்லா வேலைக்காரர்களும், டிராய்குரோவைப் பார்க்க வெளியே வந்து விட்டனர். இவள் அங்கு வரும்போது அந்த வேலைக்காரன், தன் எஜமானனின் உத்தரவைக் கூறி முடித்துக்கொண்டிருந்தான். தன் வண்டியில் இருந்த வண்ணமே இதைக் கேட்ட டிராய்குரோவின் முகம், இரவின் கருமை படர்ந்து ஒருவிதப் பரிசாசமான, புன் சிரிப்புடன் மாறியது. பிறகு வேலைக்காரர்களைப் பயமுறுத்துவது போல் பார்த்துவிட்டுத் தன் வண்டியை வீட்டிற்குத் திருப்பி ஓட்டினான். வாசலைக் கடந்து அவன் போகும்போது, சற்று முன் வரும் போது பார்த்த அதே ஜன்னலை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். ஆனால் டுப்ரோவ்ஸ்கியை அங்கு காண முடியவில்லை. தாதிடும் வெளி வாசலில் தன் எஜமானின் உத்தரவைக் கூறுவதற்காக நின்றிருந்தாள்.

வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் இந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றி உரத்த குரலில் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது விலாடிமிர் அங்கு வந்தான்.

“வைத்தியனை அழைத்துவர வேண்டிய அவசியமில்லை. என் தந்தை இறந்துவிட்டார்” என்று திடுதிப்பென்று கூறினான்.

அங்கு ஒரே குழப்பமாகிவிட்டது. வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் தங்கள் பழைய எஜமானின் அறைக்குள் ஓடினர். அறைக்குள்ளே, ஒரு நாற்காலியில், ஓய்வு எடுத்துக்

கொள்வது போல், ஒரு கை உயிரற்று, நிலத்தைத் தொடும் அளவிற்குத் தொங்க, தலை கவிழ்ந்து கிடந்த நிலையில், அவர் களுடைய எஜமானரைக் கண்டனர். அவன் உடலில், உயிர் இருக்கும் என்பதற்கு எந்தவிதமான அத்தாட்சியும் இல்லை. ஆனால் உடம்பில்மட்டும் சற்று உஷ்ணம் இன்னும் இருந்தது. யுகோரோவ்வா ஓலமிட ஆரம்பித்தாள். வேலைக் காரர்கள், அவன் உடலை எடுத்துக் குளிப்பாட்டி, அவனுடைய பழைய யூனிபாரத்தால் அலங்கரித்துத் தங்கள் எஜமானருக்கு உணவு படைக்கும் மேஜையின்மீது கிடத்தினார்கள்.

5

சுவ ஊர்வலத்தை மூன்றாம் நாள் குறித்தார்கள். அந்தத் தூர் அதிர்ஷ்டம் பிடித்த வயோதிகனின் உடலை மேஜையீது கிடத்திச் சுற்றிலும் பூக்களைத்தூவி, மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றி வைத்தனர். சுவத்தை அதன் கடைசித் தங்குமிடத்திற்குக் கொண்டு போகும்வரை, அந்த அறையில் வேலைக்காரர்கள் சூழ்ந்து நின்றனர். விலாடிமிரும், இன்னும் மூன்று வேலைக்காரர்களும் சுவப்பெட்டியைத் தூக்கினார்கள். பாதிரி எல்லோருக்கும் முன்னே வழி நடக்க, கோவில் ஆள் ஒருவன் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டே வந்தான். கிஷ்டனவ்காவின் எஜமானன் கடைசி முறையாகத் தன் வீட்டின் வாசலைக் கடந்துவிட்டான். அந்தச் சுவப்பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு மரங்களடர்ந்த காட்டுக்குள் புகுந்தனர். அதன் பக்கத்தில்தான் மாதா கோயில் இருந்தது. அன்று குளிர் சற்று இருந்தாலும், வெளிச்சமாக இருந்தது. இலையுதிர் காலமானதால், மரங்களிலிருந்து இலைகள் உதிர்ந்தவண்ணமாகவே இருந்தன.

அந்தக் காட்டைக் கடந்து வெளியே வந்ததும் கிஷ்டனவ்கா சுடுகாட்டின் பழைய எலுமிச்ச மரங்களி

னூடே, ஒரு சிறிய மாதா கோயில் தெரிந்தது. அங்குதான் விலாடிமிரின் தாய் அடக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தாள். அவளுக்குப் பக்கத்திலேயே மற்றொரு சவக்குழி நேற்றே தயராக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

தமது எஜமானனுக்குத் தங்கள் இறுதி வணக்கத்தைச் செலுத்துவதற்காகக் கிஷ்டனவ்காவின் விவசாயிகள் அந்த மாதா கோயிலில் குழுமி இருந்தனர். விலாடிமிர், மாதா கோயிலின் இசைவாணர் நிற்கும் இடத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவன் கண்ணீர் விடவில்லை. பிரார்த்தனையும் செய்யவில்லை. ஆனால் அவன் முகம் பார்ப்பதற்குப் பயமாக இருந்தது. சோகமிகுந்த, சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்தபின் தன் தந்தைக்கு, அவன் தன் இறுதி வணக்கத்தையும், மரியாதையையும் செலுத்திவிட்டு வெளியே வந்தான். இவனைத் தொடர்ந்து மற்றவர்களும் தங்கள் மரியாதையைத் தெரிவித்துவிட்டு வெளியேவந்தனர். சவப்பெட்டி மூடப்பட்டது. பெண்கள் பலர் உரத்த குரலில் பிலாக்கணம் தொடுத்தனர். பல ஆண்களும் கூட, தங்கள் புறங்கைகளினால் தங்கள் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டனர். விலாடிமிரும், அதே மூன்று வேலைக்காரர்களும், மீண்டும் அந்தச் சவப்பெட்டியைச் சுமந்துகொண்டு, கோயிலின் மைதானத்திலுள்ள, மயானத்துக்குக் கொண்டுவந்தனர். கிராமத்து ஜனங்கள் அவ்வளவு பேரும் அதைத் தொடர்ந்து வந்தனர். மெள்ள, சவப்பெட்டி குழியினுள் இறக்கப்பட்டது. ஒவ்வொருவராக ஒரு கை மணலை எடுத்து, அக்குழியினுள் தூவினர். சவக்குழி மூடப்பட்டது. அனைவரும், பணிவோடு குனிந்து வணங்கிவிட்டுப் புறப்பட்டனர். விலாடிமிர் எல்லோருக்கும் முன்னே அந்தக் காட்டுப்புறமாகக் கிளம்பினான்.

தனது சிறிய எஜமானன் சார்பாக, யுகோரோவ்வை, பாதிரியையும் மற்றவர்களையும், உணவு அருந்த வரும்படி அழைத்தான். ஆனால் தம் எஜமானர் அங்கு இருக்கமாட்

டார் என்பதையும் தெரிவித்துவிட்டாள். பாதிரியும், அவர் மனைவி பேடோட்வனுவும், கோயில் வேலைக்காரனும் யுகோ ரோவ்வனுவும், இறந்தவரின் நல்ல பண்புகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டே நடந்தனர். மேலும், தங்களுக்கு வருங்காலம் இன்னும் என்னென்ன துயரங்களை வைத்திருக்கிறதோ என்று அச்சத்துடன் பேசிக்கொண்டனர். டிராய்குரோவ் இங்கு வந்ததையும், அவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பையும், இதற்குள் எல்லோரும் தெரிந்து கொண்டனர். ஆகவே பயங்கரமான விளைவுகள் இதனால் ஏற்படலாம் என்று அவர்கள் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

“நடக்க வேண்டியது, நடந்தே தீரும்” என்று பாதிரியாரின் மனைவி கூறினாள்: “ஆனால் விலாடிமிர் நமது எஜமானனாக இல்லாமல் போய் விட்டால் நமக்கெல்லாம் அது ஒரு பெரிய வெட்கக்கேடாகும். அவர் ஒரு தைரியமிக்க இளைஞர்.”

இதைக் கேட்ட யுகோரோவ்வோ, “அவரைத் தவிர வேறு யார் நமக்கு எஜமானனாக வரமுடியும்? டிராய்குரோவ், வீணாக இரைச்சல் போடவேண்டிய அவசியம் இனி இல்லை. அவனுக்குச் சற்றும் இளைத்தவர் இல்லை, எனது சிங்கம்” என்று பெருமையோடு கூறினாள்: “கடவுள் கிருபையால், அவருக்கு உதவி செய்யப் பலர் இருக்கிறார்கள். டிராய்குரோவ் மிகவும் கர்வம் படைத்தவன்தான். ஆனால் கிரிஷா அவனைப் பார்த்து ‘போடா கிழட்டு நாயே, இங்கிருந்து போய்விடு’ என்று கூறியபோது அவன் மெதுவாக நழுவி விடவில்லையா!”

மாதாகோயில் காரியஸ்தன் இதைக்கேட்டு, “ஆமாம் யுகோரோவ்வோ, கிரிஷாவுக்கு அப்படிச் சொல்ல எங்கிருந்து தைரியம் வந்தது? நான், ஒரு பிடிப்பைப் பார்த்துக் குரைத்தாலும் குரைப்பேனே தவிர, டிராய்குரோவை ஏறிட்டுப் பார்க்கக்கூட எனக்குத் தைரியம் வராது. ஏன், அவனைப்

பார்க்கும்போதே எனக்கு, பயமும் தொடை நடக்கமும் எற்பட்டுவிடுகிறது, உடம்பெல்லாம், வேர்க்க,...”

“வீண்பெருமை” என்று பாதிரி அவன் பேச்சைத் தடுத்தார் “ஆன்றி டுப்ரோவ்ஸ்கிக்கு நடந்ததுபோலவே தான் அவனுக்கும் ஒரு நாள் இந்தச் சவச் சடங்கு நடக்கும். ஒருவேளை இதைவிட அதிகமான ஜனங்களுடன், இன்னும் டாம்பீகமாகவும், நடக்கலாம். ஆனால் ஆண்டவனுக்கு இரண்டும் சமமே” என்றார்.

“கோயிலிலுள்ள அனைவரையுமே அழைக்கத்தான் இருந்தோம், அனைவருக்கும் கொடுக்க ஏராளமான உணவுக்கு ஒன்றும் குறைச்சலில்லை. ஆனால் விலாடிமீர் தான் இதைபெல்லாம் வேண்டாம் என்று தடுத்துவிட்டார். விருந்தினர்களாகிய நீங்கள் குறைச்சலாக இருந்தாலும், கவனிப்பு, பணிவிடைகளில் ஒன்றும் குறைச்சலிருக்காது” என்று யுகோரோவ்னா கூறினாள்.

விருந்தின் ருசியும், இன்பமான பொழுதுபோக்கும் தங்களுக்காக இருப்பதை அறிந்து அவர்கள் சற்று விரைவாகவே நடந்தனர். டுப்ரோவ்ஸ்கியின் வீட்டில், உணவும் “ஓட்கா”வும் தயாராய்ப் படைக்கப்பட்டிருந்தன.

இதன் நடுவில், விலாடிமீர், மேலும் மேலும் புதருக்குள் புகுந்து வேகமாக நடந்தான். தனது களைப்பினாலும், உணர்ச்சிப் பெருக்காலும் தன் கவலையை மறக்கலாம் என்று அவன் நடந்தான். தொங்குகின்ற மரக்கிளைகளினால், முகமும் கைகளும் உராய்ந்து, காயங்கள் ஏற்படுவதையும், கால்கள் சகதியிலும், பள்ளங்களிலும் தட்டித் தடுமாறிப் போவதையும் சிறிதும் சட்டை செய்யாமல் அவன் நடந்து கொண்டே இருந்தான். கடைசியில் ஒருவழியாக, நான்கு பக்கமும் புதர்களால் சூழப்பட்ட ஒரு சிறிய அகழியின் அருகே வந்து சேர்ந்தான்; அதிலிருந்து சிறிய ஓடை ஒன்று

கிளம்பி, அமைதியாக மரங்களினூடே ஊர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தது. அந்த மரங்களில், இலைபுதிர் காலமான தால், இலைகள் மிகக்குறைவாக இருந்தன. தன் உள் ளத்தைக் குடைந்து கொண்டிருக்கும் சோக நினைவுகளுக்குத் தன்னை ஒப்படைத்துவிட்டு, அங்கிருந்த புற்றரையீது அமர்ந்தான்... தனிமையின் பயங்கர உணர்வு அவனை அலைக் கழித்தது. அவனது வருங்காலம், பயங்கர மேகங்களால் சூழப்பட்டுத் தோன்றியது. டிராய்குரோவின் விரோதம் இன்னும் படுமோசமான விளைவுகளைத்தரும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஏதோ குறைந்ததாக இருந்தாலும், அவனுடைய சொத்துக்களை எல்லாம் அடியோடு அபகரித்துக் கொள்ளப்போகிறான். ஆகவே வெறும் ஏழ்மைதான் அவனுக்கு மிஞ்சும். அவனுக்கு அருகே பாய்ந்தோடும் அந்த ஓடை தன் சுழற்சியிலே பல பழுத்த இலைகளையும் தழைகளையும் அடித்துக்கொண்டு போவதையே, மௌனமாக அமர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அக்காட்சி, தன் வாழ்க்கையின் உண்மையை எடுத்துக் காட்டுவது போல இருந்தது அவனுக்கு.

கடைசியில், இருள் எங்கும் பரவுவதைக் கண்ட விலாடிமீர், எழுந்து, வீட்டிற்குத் திரும்பும் பாதையைத் தேடினான். பழக்கமில்லாத இடமாகையால், சரியான பாதை தெரியாமல், சற்று நேரம் தடுமாறினான். கடைசியில், அவன் ஒருபாதையைப் பிடித்து நேரே தன் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

விலாடிமீர் வீட்டிற்கு வரும் வழியில், பாதிரியாரும் அவருடைய ஆட்களும் எதிரில் வருவதைக் கண்டான். இது ஏதோ தூர்ச்சகுணம் என்ற எண்ணம் அவன் மனதில் உதித்தது... அவன் தன்னை அறியாமலே, ஒரு சிறு புதருக்குள் மறைந்துகொண்டான். அவர்களும் பேச்சின் சுவாரஸ்யத்தில் இவனைக் கவனிக்காமலேயே போய் விட்டார்கள்.

“தீமையிலிருந்து உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்— நன்மையைச் செய்” என்று தன் மனைவியிடம் அந்தப் பாதிரி சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்: “நம்மை இங்கே பிடித்து வைக்கக் கூடிய சக்தி எதுவும் இல்லை. எது நடந்தாலும், அதில் உனக்கு ஒருவித சம்பந்தமும் இல்லை...”

அவருடைய மனைவி ஏதோ பதில் கூறினாள். ஆனால் விலாடிமிரின் செவிகளில் அவை தெளிவாகக் கேட்கவில்லை.

அவன் தன் வீட்டை நெருங்கும்போது, அங்கு வாசலில் ஒரு பெரிய கூட்டம் நின்றிருந்தது. விவசாயிகளும், வேலைக்காரர்களும் அங்குக் குழுமி இருந்தனர். தூரத்தில் வரும்போதே, அங்கு நடக்கும் வாதப் பிரதிவாதங்களின் சத்தம் விலாடிமிருக்குக் கேட்டது. வாசலில் இரண்டு வண்டிகள் நின்றிருந்தன. பலவிதமான விநோத யூனிபாரம் அணிந்த வேற்று மனிதர்களும் அங்கிருந்தனர். அவர்கள் முக்கியமான விஷயத்தைப்பற்றி, விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தன்னைக் கண்டதும் முன்னே ஓடிவந்த ஆன்டனை விலாடிமிர் “இதெல்லாம் என்ன? இந்த மனிதர்கள் எல்லாம் யார்? இவர்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டான்.

“நான் என்ன சொல்வேன், எஜமான்! இவர்கள் ஜில்லா நீதிஸ்தலத்திலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள். எங்களை, உங்களிடமிருந்து பிரித்து, டிராய்குரோவின் கீழ் வைக்கப் போகிறார்களாம்” என்று அந்தக்கிழவன் பெருமூச்செறிந்த வாறே கூறினான்.

வேலைக்காரர்களெல்லாம், தமது துயரமிக்க எஜமானனைச் சுற்றி வந்து நிற்க, விலாடிமிர் தலைபைக் கவிழ்த்த வண்ணம் அங்கேயே நின்றான்.

அவர்கள் அவனுடைய கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டும், கரத்தின் மேல் முத்தமிட்டுக் கொண்டும் “நீங்கள் தான்

எங்கள் தந்தை ; உங்களைத் தவிர வேறு யாரும் எங்களுக்கு எஜமானனாக வரவேண்டாம். ஆணையிடுங்கள், இந்த நீதிபதிகளின் சூழ்ச்சியை முறியடித்து விடுகிறோம் ; உங்களுக்காக உயிரையும் விடுவோமே தவிர, துரோகம் செய்ய மாட்டோம்” என்று அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

அவர்களைப் பார்க்கும்போது, விலாடிமிருக்குப் பலவிதமான எண்ணங்கள் தோன்றின.

“நீங்கள் சற்று அமைதியாக இங்கேயே இருங்கள். நான் போய் அந்த அதிகாரிகளிடம் பேசுகிறேன்” என்றான் விலாடிமிர்.

இந்த வேலைக்காரர்கள் கூட்டம் “போய்ப் பேசுங்கள் ; எஜமான், அந்தக் கள்ள நாய்களுக்கு வெட்கம் ஏற்படும் வரை பேசுங்கள்” என்று ஆமோதித்தது.

அந்த அதிகாரிகள் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்தான் விலாடிமிர். சபாஸ்கின், தலையில் தொப்பியோடு, தன் இருகரங்களையும் இடுப்பின் மேல் வைத்துக்கொண்டு, இறுமாப்போடு தன்னைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். மற்றொருவன் ஸ்தலத்தின் அதிகாரி, சுமார் ஐம்பது வயது உள்ளவன், சற்றுப் பெருத்த சரீரமும் சிவந்த மேனியும், இரண்டு பக்கமும் நீண்டு வளர்ந்த மீசையுமுடையவன். அவன் விலாடிமிர் தன் பக்கமாக வருவதைக் கண்டு முணுமுணுத்துக் கொண்டே தனது வரட்டுக்குரலில், அந்தக் கூட்டத்தைப்பார்த்து,

“உங்களுக்கு மறுபடியும் சொல்லுகிறேன். ஜில்லா நீதிஸ்தலத்தின் தீர்மானப்படி, இனிமேல் நீங்கள் கிரில்லா பெட்ரோவிச் டிராய்குரோவுக்குச் சொந்தமாகி விட்டீர்கள். அவர் தமது பிரதிநீதியாக மாஜிஸ்ட்ரேட் சபாஸ்கினை அனுப்பியிருக்கிறார். இவருடைய எல்லா உத்திரவுகளையும் சிரமேற்கொண்டு நிறைவேற்றவேண்டும். ஏனென்றால்,

அவர் உங்களை மிகவும் நேசிக்கிறார்” என்றான். உடனேதான் மிகவும் திறமையாகப் பேசிவிட்டதாக நினைத்துக்கொண்டு சந்தோஷத்தோடு சிரித்தான். இதைக் கண்டு மற்ற அதிகாரிகளும் அவன் சிரிப்பை எதிரொலித்தனர். விலாடிமீர் ஆத்திரத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தன் ஆத்திரத்தையும் கோபத்தையும் அடக்கிக் கொண்டு “இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்?” என்று மட்டும் கேட்டான்.

“இதற்கு அர்த்தம் இதுதான்: கிரில்லா பெட்ரோவிச் டிராய்குரோவை, இந்த இடத்தில் நிலை நிறுத்திவிட்டு, வேறு சிலரை இங்கிருந்து வெளியேறும்படி சொல்ல வந்திருக்கிறோம்” என்று அந்த நீதிஸ்தல அதிகாரி, மிகவும் கெட்டிக்காரத்தனமாகக் கூறினான்.

“இதற்கு, நீங்கள் வந்து முதலில் என்னைச் சந்தித்திருக்க வேண்டும். பிறகு நான் என்னுடைய விவசாயிகளிடம் இதைச்சொல்லி இருப்பேன்.”

சபாஸ்கின் குறும்புத்தனமாக அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே, “நீங்கள் யாரென்று தெரியவில்லையே? இந்த எஸ்டேட்டின் பழைய சொந்தக்காரர் ஆன்றி இறந்து விட்டார். உங்களைப்பற்றி நாங்கள் அறிந்து கொள்ள விரும்பவுமில்லை. உங்களை எந்த விதத்திலும் அங்கீகரிக்கவும் நாங்கள் தயாரில்லை” என்று கூறினான்.

“இவர்கள் தான் எங்கள் சிறிய எஜமானர்—விலாடிமீர் ஆன்றியெவிச்” என்று கூட்டத்திலிருந்து ஒரு குரல் கூவியது.

நீதிஸ்தல அதிகாரி இதைக் கண்டு, பயமுறுத்தும் குரலில், “இவ்வளவு தைரியமாக, இங்கு பேசியது யார்? என்ன எஜமான்? என்ன விலாடிமீர் ஆன்றியெவிச்? உங்கள் எஜமானர் கிரில்லா பெட்ரோவிச் டிராய்குரோவ். மூடர்களே!

நான் சொல்வது உங்கள் காதுகளில் விழுந்ததா?" என்று கத்தினான்.

“இல்லை, இல்லை, அவர் இல்லை!” என்று மறுபடியும் அதே குரல் கத்தியது.

உடனே அந்த நீதிஸ்தல அதிகாரி, கிராமத் தலைவனை அழைத்து “இது ஒரு கலகக் கூட்டம்” என்று கத்தினான். பிறகு அந்தக் கிராமத் தலைவனைப் பார்த்து என் ஆணைக்குப் பதில் கூறியவன் யாரென்று இந்த நிமிஷமே கண்டு பிடி, அவனுக்குச் சரியான பாடம் சொல்லித் தருகிறேன்” என்றான்.

கிராமத் தலைவன் கூட்டத்தின் பக்கம் திரும்பி, “யார் பேசியது?” என்று கேட்டான். ஆனால் ஒருவனும் ஒருவித பதிலும் சொல்ல வில்லை. கூட்டத்தின் கடைசிப் பகுதியி லிருந்து, ஒருவிதமான முணுமுணுப்பு மெள்ள மெள்ள, பலமான சத்தமாகி, சில விநாடிகளுக்கெல்லாம் பெரிய கர்ஜனையாக மாறியது.

நீதிஸ்தல அதிகாரி, தன் குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டு சமாதானமாகப் பேசிப் பார்த்தான்.

“எதற்காகக் காத்திருக்கிறீர்கள்? வாருங்கள் எல் லோரும்!” என்று அந்த வேலைக்காரர்கள் கத்தினார்கள். கூட்டம் அவர்களை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டே “அவர்களை ஒழித்துக் கட்டுங்கள்” என்று கர்ஜித்தது.

சபாஸ்கினும் அவனுடைய ஆட்களும் அவசர அவசர மாக ஓடிப் போய் வீட்டிற்குள் புகுந்து கொண்டு தாழ் போட்டுக் கொண்டனர்.

“அவர்களைப் பிடித்துக் கட்டுங்கள்” என்று மறுபடி யும் அந்தக் குரல் கூவியது. கூட்டமும் முன்னேறியது.

“நிறுத்துங்கள்” என்று விலாடியிர் கத்தினான்: “முட் டாள்களே, நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? நீங்கள் இதன்

மூலம் உங்களையும் என்னையும் அழித்து விடுவீர்கள். இந்த விஷயத்தை என்னிடம் விட்டு விடுங்கள்; பயம் வேண்டாம். நமது ஜார் மிகவும் கருணையுள்ளவர். நான் அவரிடம் பேசுகிறேன்— நமக்கு இழைக்கப்படும் அநீதியை அவர் சகித்துக்கொண்டிருக்கமாட்டார். ஏனென்றால், நாம் அனைவரும் அவருடைய குழந்தைகள். ஆனால் நீங்கள் இப்படி முறையற்ற தன்மையில், கலகக்காரர்களாக மாறினால், அவர் எப்படி உங்களைக் காப்பாற்ற முடியும்?”

விலாடிமிரின் வெண்கலக் குரலின்: இனிமை, அவனுடைய கம்பீரமான தோற்றம், முதலியவை விரும்பிய நன்மையை அளித்தது. கூட்டம் சற்று அமைதி அடைந்து கலைந்துவிட்டது. மறுபடியும் அந்த வாசல் காலியாகியது. நீதிஸ் தல அதிகாரிகள் இன்னும் வீட்டிற்குள்ளேயே இருந்தனர். கடைசியில் சபாஸ்கின், சந்தடி செய்யாமல், கதவைத்திறந்து கொண்டு வெளியே வந்து, விலாடிமிருக்குத் தலைகுனிந்து தங்களைக் காப்பாற்றியதற்காக நன்றி செலுத்தினான்.

விலாடிமிர் அவன் சொல்வதைச் சட்டை செய்யாமல் மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டான்.

அந்த மாஜிஸ்ட்ரேட் மறுபடியும் “தங்கள் உத்திரவின் மேல், நாங்கள் இந்த இரவை இங்கேயே கழிக்கலாம் என்று பார்க்கிறோம். பொழுதும் போய்விட்டது; இருட்டில் வெளியே சென்றால், உங்களுடைய விவசாயிகள் எங்களை அடிக்கக் கூடும். எங்களுக்கு இந்த ஹாலில் படுக்கச் சற்று வைக்கோல் மட்டும் கொடுத்துவினால் போதும். பொழுது விடியவும் நாங்கள் போய்விடுவோம்” என்றான்.

“உங்கள் இஷ்டம்போல் செய்யுங்கள், நான் இங்கு எஜமானன் அல்ல” என்று கூறிவிட்டு, தன் தந்தையின் அறைக்குள் சென்று கதவை அடைத்துக் கொண்டான்.

“எல்லாம் முடிந்துவிட்டது” என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டான்: “இன்று காலை எனக்கு இருக்க ஒரு குடிலும், தின்ன ஒரு ரொட்டித் துண்டும் இருந்தன. நாளைக் காலை நான் ஜனித்த இந்த வீட்டை, என் தந்தை இறந்த இந்த வீட்டை, என்னை இந்த ஏழ்மை நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்தவனும், என் தந்தையின் மரணத்திற்குக் காரணமாய் இருந்தவனுமான ஒருவனிடம் கொடுத்து விட வேண்டும்.” அந்த அறையில் இருந்த தன் தாயின் சித்திரத்தைப் பார்த்தான். அதை வரைந்தவன், ஒரு கையை இரும்புத் துண்டின்மேல் வைத்திருக்க, ஒரு வெள்ளை ஆடையோடு, தலையில் ஒரு சிவப்பு நிற ரோஜா மலர் அணிந்திருப்பதாகத் தீட்டி இருந்தான். “இந்தச் சித்திரம்கூட என் தந்தையின் எதிரியின் கரங்களில் சிக்கிவிடும். இதைக் கொண்டுபோய், உடைந்த நாற்காலிகளும் மேஜைகளும் போட்டுவைக்கும் அறையில் போட்டு விடுவார்கள். இல்லாவிட்டால், போகும் வழியில் இதை மாட்டி வைத்து வருவோர் போவோர், பார்த்துக் கேலி புரியும் வண்ணம் செய்வார்கள்; அவளுடைய படுக்கையறையில், அவனுடைய வைப்பாட்டிகளைக் கொண்டு வந்து நிறைத்து விடுவான்; இந்த அறையில் தானே என் தந்தையும் இறந்தார்; இங்கு இவைகள் நடக்க விடுவதா? துயரம் நிறைந்த இந்த வீட்டிலிருந்து எவன் என்னை விரட்டுகிறானோ, அவனுக்குக் கூட இதைக் கிடைக்கும்படி செய்யக் கூடாது” இப்படி நினைத்துப் பார்த்த அவன் தன் தாடைகளை இறுக்கிக்கொண்டான்—அவன் உள்ளத்தில் பயங்கரமான எண்ணங்கள் நிழலாடின. கீழே, குமாஸ்தாக்கள்

எதையெதையோவேண்டும் என்று கேட்கும் அதிகாரக் குரல் கள் இவன் காதுக்கு எட்டின. இந்தச் சப்தங்கள் அவனுடைய சோக நினைவுகளை அவ்வப்போது சிதறடித்தன. கடைசியில் எங்கும் அமைதி நிலவியது.

விலாடிமீர், அலமாரியின், அறைகளைத் திறந்து, அதிலிருந்த தூகிதங்களை எடுத்துப் பார்த்தான். அநேகமாக, எல்லாம் வியாபார சம்மந்தமானதும், குடும்ப வரவு செலவு கணக்காகவுமே இருந்தன. அவைகளை அவன் படித்துப் பார்க்காமலே கிழித்தெறிந்தான். அவைகளின் நடுவே, ஒரு கட்டுக் கடிதங்கள் இருப்பதைப் பார்த்தான். அந்தக் கட்டின்மேல், 'என் மனைவியிடமிருந்து வந்த கடிதங்கள்' என்று எழுதி இருந்தது. மனம் கொந்தளிக்க, உணர்ச்சி வசத்தால், அலை பாய்ந்த உள்ளத்தோடு அவைகளைக் கவனித்தான். அவைகள் கிஷ்டனவ்காவிலிருந்து எழுதப்பட்டிருந்தன. துருக்கியப் படை யெடுப்பை எதிர்த்துப் போர் நடந்துகொண்டிருந்த சமயம் அது. அவள் தன் கடிதங்களில், தன் குடும்ப விவகாரங்களையும், தனது தனிமையின் சிரமங்களையும் பிரிவினால் ஏற்படும், சோகக்கதைகளையும், எடுத்துக் கூறிச் சீக்கிரமே தன்னிடம் வந்து விடும்படி கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு கடிதத்தில், தனது விலாடிமீரின், உடல் நிலையைப்பற்றிய தன் கவலையைத் தெரிவித்திருந்தாள். மற்றொன்றில், தன் மகனின், வயதிற்கு மீறிய, அறிவுத்திறனை, மிகவும் சந்தோஷத்தோடும், வருங்காலத்தில், அவன் மகத்தான புருஷனாக மிளிர்வான் என்ற தன் நம்பிக்கையையும் தெரிவித்திருந்தாள். விலாடிமீர், சென்று போன, தன் இன்ப நாட்களைப்பற்றிய விவரங்களைப்படிப்பதில் ஆழ்ந்துவிட்டான். நேரம் போவதே தெரியவில்லை. அவனுடைய பாட்டனின் கடிகாரம் பதினொன்று அடித்ததும் தான் அவன் விழித்தெழுந்தான். எழுந்து கடிதங்களைத் தன் சட்டைப்பைக்குள் திணித்துக் கொண்டான். பிறகு ஒரு மெழுகு வத்திபைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வெளியே

வந்தான், கீழ் அறையில் மேஜைமேல், கண்ணாடித் தம்ளர்கள் பலவாறாகச் சிதறிக்கிடந்தன. அறையே, ஒரே மதுபான நாற்றம் அடித்தது. நீதிஸ்தல குமாஸ்தாக்கள், தரையில் கண்டபடி படுத்துறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். விலாடிமீர் வெறுப்போடு இவர்களைக் கடந்து, கதவருகே வந்தான். கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. சாவியைக் காணவில்லை. திரும்ப அறைக்குள் வந்தான். மேஜைமீது சாவி கிடந்தது. அதை யெடுத்துக் கதவைத்திறந்தான். அங்கோர் மூலையில் படுத்துக் கிடந்த ஒருவன்மீது தவறி விழுந்தான். அவன் கையில் பளபளக்கும் கோடாரி ஒன்று இருந்ததைக் கண்டு, மெழுகு வத்தியை அவன் அருகே கொண்டு வந்து கவனித்தான். அவன் அவர்கள் ஊர் கருமான்.

“நீ இங்கு என்ன செய்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“ஓ, நீங்களா எஜமான், கடவுள் உங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். நீங்கள் மெழுகு வத்தியைக்கொண்டு வந்தது நல்லதாகப் போய்விட்டது?”

விலாடிமீர் அவனை வியப்போடு பார்த்தான்.

“நீ எதற்காக இங்கே பதுங்கிக்கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று அந்தக் கருமானைக் கேட்டான்.

“வந்து.....வந்து நான், இங்கு எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா என்று கவனிக்க வந்தேன்” என்று தடுமாற்றத் தோடு கூறினான்.

“இந்தக் கோடாரி எதற்கு?”

“இந்தக் கோடாரியா? இந்த மாதிரி சமயங்களில் கோடாரி இல்லாமல் எப்படி வெளியே போவது? இந்தக் குமாஸ்தாக்களை நம்பமுடியாது. அவர்கள் எதைத்தான் செய்ய மாட்டார்கள்?.....”

“நீ குடித்திருக்கிறாய், அந்தக் கோடாரியைப் போட்டு விட்டுப்போய்ப் படுத்துத்தாங்கு.”

“குடித்திருக்கிறேனா? நானா? இல்லை விலாடிமிர் எஜமான், கடவுள் சாட்சியாகச் சொல்கிறேன். இந்தச் சமயத்தில், யார் மதுவைப்பற்றி நினைக்க முடியும்.....குமாஸ்தாக்கள், தங்களிஷ்டம்போல் இங்கு ஆட்சி செய்வதையும் எஜமானர்களை, அவர்கள் வீட்டிலிருந்தே விரட்டுவதையும் எங்காவது கேட்டதுண்டா?அவர்கள் குறட்டை விடுவதைக் கேளுங்கள். வெட்கங்கெட்ட ஜென்மங்கள், அவர்களைத் தீர்த்துக்கட்ட நம்மால் முடியும்!”

விலாடிமிர் கோபத்தோடு அவனைப்பார்த்தான்.

சற்று நேரம் பொறுத்து: “இதைக் கேள் ஆர்கிப்; நீ செய்யப்போகிற காரியம் நல்லதில்லை. குற்றம் இந்தக் குமாஸ்தாக்கள் பேரில் இல்லை. ஒரு விளக்கை ஏற்றிக்கொண்டு, என்னோடு வா” என்றான்.

ஆர்கிப் தன் எஜமானிடமிருந்து அந்த மெழுகு வத்தியை வாங்கி, அங்கிருந்த ஒரு லாந்தரைப் பொருத்தினான். பிறகு இருவரும், வாசலைக் கடந்து வெளியே வந்தனர். இரவுக் காவல்காரன், ஒரு இரும்புத் தகட்டில், நேரத்தைக்குறிக்க அடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“யார் இங்கு காவலிருப்பது?” என்று கேட்டான் டுப்ரோவ்ஸ்கி *

“நாங்கள் தான் எஜமான், வாசலிசாவும் லுக்கிரேயாவும்” என்று அந்தக் காவல்காரர்கள் பதில் தந்தனர்.

“நீங்கள் வீட்டிற்குப் போகலாம், நீங்கள் இனிமேல் தேவையில்லை” என்றான் டுப்ரோவ்ஸ்கி.

“நீங்கள் போகலாம்” என்று ஆர்கிப்பும் கூறினான்.

* விலாடிமிரின் முழுப்பெயர், விலாடிமிர் ஆன்றியெவிச் டுப்ரோவ்ஸ்கி. புஷ்கின் சமயத்தில் டுப்ரோவ்ஸ்கி என்றும் விலாடிமிர் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். வாசகர்கள் சுலபமாகப் புரிந்துகொள்வதற்காக அவனது குடும்பப் பெயரான டுப்ரோவ்ஸ்கி என்பதையே இனித்தொடர்ந்து கையாளுகிறோம். (மொ-ர்.)

“ மிகவும் நன்றி, எங்கள் தந்தையே ” என்று சொல்லி விட்டு அந்தப் பெண்கள் போய்விட்டனர்.

இவர்கள் இருவரும் இன்னும் சற்றுத்தூரம் நடந்தனர். எதிரில் இருவர் வருவது தெரிந்தது. அவர்கள் குரல் கொடுத்தனர். அவர்களை ஆன்டன், கிரிஷா என்று டுப்ரோவ்ஸ்கி தெரிந்துகொண்டான்.

“ நீங்கள் ஏன் தூங்கவில்லை ” என்று கேட்டான்.

“ நாங்கள் எப்படித் தூங்க முடியும், நமக்கு வந்திருக்கும் ஆபத்தை நினைத்தால் ?.....”

“ நில் நில் ... யுகோரோவ்னா எங்கே? ” என்று டுப்ரோவ்ஸ்கி கேட்டான்.

“ பெரிய வீட்டில் தன் சொந்த அறையில் இருக்கிறாள் ” என்றான் கிரிஷா.

“ நீ அவளையும் மற்றுமுள்ள, நம் ஆட்கள் அனைவரையும் வெளியே அழைத்து வந்துவிடு. அந்தக் குமாஸ்தாக்கள் தவிர, நம் ஆட்கள் ஒருவரும் உள்ளே இருக்கக் கூடாது, ஆன்டன் நீ நம் வண்டியைக் கட்டு.”

கிரிஷா போய் தன் தாயை அழைத்து வந்துவிட்டான். அந்த வீட்டில் அந்தக் குமாஸ்தாக்கள் தவிர வேறுயாரும் கண்ணை மூடவே இல்லை.

“ எல்லோரும் இங்கு இருக்கிறார்கள். யாராவது இன்னும் வீட்டினுள் தங்கிவிட்டார்களா? ” என்று கேட்டான் டுப்ரோவ்ஸ்கி.

“ குமாஸ்தாக்களைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை ” என்று பதிலளித்தான் கிரிஷா.

“ தொஞ்சம் வைக்கோல் கொண்டு வாருங்கள் ” என்றான் டுப்ரோவ்ஸ்கி.

ஆட்கள் நாலா புறமும் ஓடி வைக்கோலைக் கொண்டு வந்தனர்.

“முன் வாசலில் அவைகளைப் போடுங்கள். சரி இப்போது விளக்கை என்னிடம் கொடுங்கள்.”

ஆர்கிப் லாந்தரைத் திறந்தான், டுப்ரோவ்ஸ்கி ஒரு கட்டையை எடுத்து அதைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

ஆர்கிப்பைப் பார்த்து, “சற்றுப் பொறு, நான் வரும் போது கதவைத் தாள் போட்டு விட்டு வந்து விட்டேன் போலிருக்கிறது. நீ ஓடிப்போய் அதைத் திறந்துவிட்டு வா?” என்றான்.

ஆர்கிப் கதவின் அருகே வந்து பார்த்தான். கதவு திறந்தே இருந்தது. ஆர்கிப், தனக்குள்ளேயே “திறந்து விடுவதாம்—அதுதான் இல்லை” என்று கூறிக்கொண்டே, கதவைத் திரும்பி மூடிவிட்டு ஓடிவந்தான்.

டுப்ரோவ்ஸ்கி எரியும் அந்தக் கட்டையை வைக்கோலில் பற்ற வைத்தான். தீ நாக்குகள் அந்த வீட்டைச் சுற்றிச் சூழ்ந்தன.

“ஐயோ—விலாடிமிர்—என்ன செய்கிறாய்” என்று யுகோரோவ்வை பரிதாபத்தோடு கேட்டாள்.

“உஷ், அமைதி”—என்று அடக்கினான் டுப்ரோவ்ஸ்கி. பிறகு “நான் போய் வருகிறேன், சூழ்ந்தைகளை! நான் கடவுள் விட்ட வழியே போகிறேன், நீங்கள் புதிய எஜமானனோடு சுகமாக வாழுங்கள்” என்றான்.

“தந்தையே, கருணை மூர்த்தி—?” என்று அவர்கள் கதற ஆரம்பித்தனர்: “உங்களைப் பிரிந்து இருப்பதைவிட நாங்கள் இறந்து விடுவோம். நீங்கள் எங்கு சென்றாலும், உங்களோடு கூடவே வருகிறோம்.”

குதிரை வண்டி வந்து நின்றது. டுப்ரோவ்ஸ்கி கிரிஷாவின் பக்கத்தில் போய் அமர்ந்தான். கிஷ்டனவ்கா காட்டில்

தன்னைச் சந்திக்கலாம் என்று தன் ஆட்களிடம் சொல்லி விட்டு வண்டியை ஓட்டும்படி கூறினான். ஆன்டன் குதிரைகளைத் தட்டினான். வண்டி அந்த வீட்டின் வாசலைக் கடந்து ஓடியது.

காற்று வேகமாக அடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஒரு நிமிஷத்திற் கெல்லாம், அக்னி ஜ்வாலைகள், அந்த வீட்டைக் கவ்விக்கொண்டன. கருஞ்சிவப்பான நிறத்தில் புகை, வீட்டின் கூரையின்மேல் அலை அலையாகப் பாய்ந்தது. கண்ணாடி சள் படரென வெடித்துச் சிதறின. அக்னி ஜ்வாலையுடன் கூடிய, பெரிய தூண்கள் காற்றைக்கிழித்துக்கொண்டு சீழே விழுந்தன. “நாங்கள் வெந்து கொண்டிருக்கிறோம். எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்—” என்ற பரிதாபகரமான குரல்கள் பல கேட்டன.

“முடியாது—முடியாது” என்று, அசுர சிரிப்போடு ஆர்கிப் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

புகோரோவ்வோ, ஆர்கிப்பை அணுகி, “ஆர்கிப், என்கண்ணே, அந்தப் பாபிகளைக் காப்பாற்று, ஆன்டவன் உனக்குக் கருணை காட்டுவார்” என்று முறையிட்டாள்.

“முடியாது” என்று மறுத்து விட்டான் அந்தக் கருமான். அந்தச் சமயத்தில் உள்ளே அகப்பட்டுக் கொண்ட குமாஸ்தாக்கள், ஜன்னல் பக்கமாக வந்து ஜன்னல் கம்பிகளை உடைக்க முயன்றனர். ஆனால், அந்த வீட்டின் கூரை, பெரிய சத்தத்தோடு அவர்கள் மேல் விழுந்தது. அவர்களின் கூக்குரலும் அதோடு அடங்கிவிட்டன.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வாசலில், அந்த வீட்டின் வேலைக்காரர்கள் எல்லாம் வந்து குழுமி விட்டனர். பெண்கள் கூக்குரலிட்டுக் கொண்டே தங்கள் தங்கள் சாமான்களைக் காப்பாற்ற ஓடினர். குழந்தைகள், தீயைப் பார்த்துச்

சந்தோஷத்துடன் ஆரவாரித்தன. தீப்பிழம்புகள், புயலாகக் கிளம்பிப் பக்கத்திலிருந்த வீடுகளையும் பற்றிக் கொண்டன.

ஆர்கிப், “எல்லாம் சரியாகிவிட்டன. எவ்வளவு நன்றாய் எரிகின்றன. போக்ரோவ்ஸ்கோவிலிருந்து பார்ப்பதற்கு நன்றாகவே இருந்திருக்கும்” என்று சொல்லிக் கொண்டான்.

ஆனால் திடீரென்று மற்றொரு சம்பவம் ஆர்கிப்பைக் கவர்ந்தது—ஒரு பூனை ஒன்று வீட்டின் எரிந்த கூரை வழியாக, தன்னைச் சுற்றிலும், கவ்வுகின்ற தீ நாக்குகளினின்றும் விடுபடமுடியாமல், எங்காவது பாதுகாப்பான இடத்திற்குத் தாவ, தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பரிதாபகரமான பூனை தன்னைக் காப்பாற்றும்படி, தனது குரலினால் கூவி அழைத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பூனையின் பயங்கர அபயக்குரல், குழந்தைகளின் மத்தியிலே அபரிமிதமான ஆனந்தத்தை உண்டாக்கியது.

இதைக் கண்ட அந்தக் கருமானுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது: “எதைக் கண்டா இப்படிச் சிரிக்கிறீர்கள்? கடவுளிடம் உங்களுக்குப் பயம் கிடையாதா? கடவுளுடைய ஒரு படைப்பு, இப்படி வேதனைப் படுவதைப் பார்த்து நீங்கள் சிரிக்கிறீர்களே” என்று கத்திவிட்டு, ஒரு ஏணியைக் கொண்டு வந்து, எரிகின்ற வீட்டின்மேல் அதைச் சாய்த்து அந்தப் பூனையைக் காப்பாற்ற ஏறினான். அந்தப் பூனையும் இவனுடைய எண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்டு திகைப்பும் நன்றியும் கூடிய கண்களோடு அவன் கரங்களிலே வந்து குதித்தது. அந்தக் கருமானுக்கு உடம்பெல்லாம் நல்ல தீரணங்கள். அதோடு, அந்தப் பூனையைக் கீழேவிட்டான்.

இதைக் கண்டு திகைத்து நின்றவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு “எனக்கு இனிமேல் இங்கு ஒரு வேலையும் கிடையாது. நான் ஏதாவது குற்றம் செய்திருந்தால் மன்னித்து விடுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு அந்தக் கரு

மான் மறைந்து விட்டான். தீ சற்று நேரம் எரிந்துவிட்டு அடங்கியது. இருட்டில், எரிந்து சாம்பலான அந்தக் குப்பை இன்னும் தீயின் நிறத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது. வீடிழந்த கிஷ்டனவ்காவின் மக்கள் அதைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்தனர்.

7

மறுநாள், இந்தத் தீவிபத்து பற்றிய செய்தி அந்த ஜில்லா முழுவதும் பரவி விட்டது. ஒவ்வொருவரும் இதைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டும், தங்கள் கற்பனையையும் சேர்த்துக் கதைகள் பண்ணிக்கொண்டுமிருந்தனர். டுப்ரோவ்ஸ்கியின் ஆட்கள் சவ அடக்கத்திற்குப் பிறகு நடந்த விருந்தில் அதிகமாகக் குடித்துவிட்டு, அந்தப் போதையில் தவறித் தீயை வைத்துவிட்டதாகச் சிலர் கருதினார்கள். வீட்டிற்குள், குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்த குமாஸ்தாக்களைச் சிலர் குறை கூறினர். சிலர் ஏதோ தற்செயலாய் இந்தத் தீ விபத்து ஏற்பட்டு, அந்த ஜில்லா நீதி ஸ்தலம் முதற்கொண்டு அனைத்துமே எரிந்துவிட்டதாகப் புளுகினர். ஆனால் இன்னும் சிலர், டுப்ரோவ்ஸ்கி தன் ஆத்திரத்தினாலும் நிராசையினாலும், தூண்டப்பட்டு இந்தப் பயங்கரமான செயலை அவனே செய்ததாக, உண்மையை ஊகித்தும் கூறினர். டிராய்குரோவ் தீ விபத்து நடந்த மறுநாள் நேரில் வந்து பார்த்து விசாரித்தான். அவன் விசாரணையின்மூலம் மாஜிஸ்ட்ரேட், நீதிஸ்தல அதிகாரி, குமாஸ்தாக்கள், விலாடிமீர் டுப்ரோவ்ஸ்கி, அவன் தாதி யுகோரோவ்னா, கிரிஷா, வண்டிக்காரன் ஆன்டன், கருமான் ஆர்கிப் இவர்களைக் காணவில்லை என்று அறிந்தான். அங்கிருந்த வேலைக்காரர்கள் எல்லாம், வீட்டிற்குள்ளிருந்த குமாஸ்தாக்கள், கூரை

எரிந்து இடிந்தபோது இறந்துவிட்டதாகக் கூறினர். அதன் பின்னர், அவர்களுடைய எலும்புகள் கூடத் தேடி எடுக்கப் பட்டன. தீப்பிடிப்பதற்குமுன் டுப்ரோவ்ஸ்கியையும் ஆர்கிப் பையும் தாங்கள் பார்த்ததாக, வாஸிலிசாவும் லுக்ரேயாவும் கூறினர். இவைகளிலிருந்து மொத்தமாகப் பார்க்கும் போது கருமானான ஆர்கிப் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறான் என்பது தெளிவாகியது. அவன்தான், இதற்கு முழுக் காரணம் அல்லது மூலகாரணமானவன் என்றும் தெளிவாயிற்று. டுப்ரோவ்ஸ்கியின் மேலும் பலமான சந்தேகம் விழுந்தது. டிராய்குரோவ் முழு விவரங்கள் அடங்கிய ஒரு ரிப்போர்ட்டைக் கவர்னருக்கு அனுப்பினான். மற்றொரு புது வழக்கு ஒன்றும் தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

சில நாட்கள் கழிந்தன. மற்றொரு புதிய சம்பவம் நடந்தது. அது பலவிதமான, ஆவல் தூண்டும் வதந்திகளுக்கு இலக்காகிப் பரவியது. கொள்ளைக்கூட்டம் ஒன்று அந்த ஜில்லாவையும் அதன் சுற்றுப்புறங்களையும், தனது பயங்கரச் செயல்கள்மூலம் திணர அடித்துக்கொண்டிருந்தது. இந்தக் கூட்டத்தை ஒடுக்க, அதிகாரிகள் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகள் போதிய அளவு திருப்திகரமாக இல்லை. கொள்ளைகள், வேகமாகத் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டே இருந்தன. ஒவ்வொன்றும் முன்னயதைவிட அசாதாரணமானதாக மாறியது. கிராமங்கள், நடை பாதைகள் எங்குமே பாதுகாப்பு இல்லை. கொள்ளைக்காரர்கள், வண்டி நிறைய அமர்ந்துகொண்டு, பட்டப்பகலில் வழிப்போக்கர்களைத் தடுத்து வழிப்பறி நடத்துவதும், ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குப் போகும் சர்க்காரின் 'மெயில்' வண்டிகளைக் கொள்ளையடிப்பதும், கிராமங்களுக்குச் சென்று பணக்கார நிலச்சுவான்தார்களின் செல்வத்தைக் கொள்ளை அடித்து, அவர்கள் வீடுகளைத் தீக்கிரையாக்குவதுமாக, அந்த ஜில்லாவையே நடு நடுங்க வைத்தனர்.

இந்தக் கொள்ளைக் கூட்டத்தின் தலைவன், தன் சாமர்த்தியத்திற்கும், துணிச்சலுக்கும், மட்டுமன்றி ஒரு விதப் பெருந்தன்மைக்கும் உரியவன் எனப் பெயர் பெற்றான். அவனைப்பற்றிய விநோதமான கதைகள் பல சொல்லப்பட்டன. எல்லோருடைய எண்ணமும் டுப்ரோவ்ஸ்கியின் மேலேயே இருந்தது. இவனைத் தவிர வேறு யாரும், இந்தத் துணிச்சலான கூட்டத்தினருக்குத் தலைவனாக இருக்க முடியாது என்று தீர்மானித்தனர். இதிலும் ஒரு விநோதமான நிகழ்ச்சி—டிராய்குரோவின் எஸ்டேட் மட்டும் இன்னும் விட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த இடத்தில் மட்டும் இன்னும் ஒரு சிறு குடிசைகூடக்கொள்ளைபோகவில்லை. ஒரு சாதாரண உழவுமாட்டு வண்டிகூடத் தடுக்கப்படவில்லை. டிராய்குரோவ், தன்னைப்பற்றிய பயமும் அவன் கிராமத்தில் வைத்திருக்கும் விழிப்புள்ள போலீசுமே இதற்குக் காரணம் என்று வழக்கமான தன் இறுமாப்போடு பெருமை அடித்துக் கொண்டான். ஆரம்பத்தில் அவனுடைய அண்டை அயலில் குடி இருப்பவர்கள், டிராய்குரோவின் தற்பெருமையைக் கண்டு, தமக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டனர். தங்களின் கொள்ளைக்குவேண்டிய அளவு கிடைக்கும் அவனுடைய எஸ்டேட்டில் அழையாத அந்தத் திருடர் கூட்டம், விஜயம் செய்தது என்ற செய்தியைத் தினந்தோறும் எதிர்பார்த்து ஏமாந்தனர். ஆகவே, கள்ளர்கள் கூட, அவனிடம் ஒரு விவரிக்க முடியாத மரியாதை வைத்திருந்தனர் என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டனர். எனவே டிராய்குரோவ், டுப்ரோவ்ஸ்கியின் ஒவ்வொரு திருவிளையாடல்களையும், மிகவும் சந்தோஷ ஆரவாரத்தோடு கேட்டுக்களிப்பான். அந்தக் கள்வர்களின் ஒவ்வொரு செய்கையினாலும் அவதிப்படும் கவர்னர்களை, ராணுவத் தளபதிகளை, நீதி ஸ்தல அதிகாரிகளைக் கண்டு கேலி செய்வான். டுப்ரோவ்ஸ்கி இவர்களிடமிருந்து வெகுலாகவமாக ஒருவித அப்பழுக்கின்றி, தப்பித்துப்

போய் விடுவது இவனுக்கு மிகவும் சந்தோஷத்தை அளிக்கும்.

அக்டோபர் முதல் தேதி டிராய்குரோவின் கிராமத்துக் குல தெய்வத்தின் நாள்.....நாம் இந்த விழாவைப்பற்றிக் கூறுவதற்கு முன், சிலரைப்பற்றி இங்கு விரிவாகக் கூற வேண்டியது அவசியம். சிலர் இந்தக் கதைக்கே இன்னும் அறிமுக மாகாதவர்கள். இல்லாவிட்டால், எங்காவது அவர்களைப்பற்றி லேசாகக் குறித்திருப்பேன்.

8

வாசகர்கள் டிராய்குரோவின் மகளைப் பற்றி அறிந்திருப்பார்கள். அவளைப் பற்றி வெகு சொற்பமாகவே சொல்லி இருக்கிறேன். அவள்தான் இந்தக் கதையின் கதாநாயகி. இந்தக் கதை ஆரம்பிக்கும்போது அவளுக்கு வயது பதினேழு. அப்போது அவள் அழகின் பூரணப் பொலிவோடு விளங்கினாள். அவள் மேல் தன் பிரேமையை எல்லாம் சொரிந்தான் டிராய்குரோவ் ஆனால் அவன் போக்கு, தன் வழக்கமான, நிச்சயமற்ற போக்கிலேயே இருந்தது. சமயத்தில், அவள் என்ன வேண்டும் என்றாலும் அவள் எண்ணப்படியே நடந்து கொள்வான். சமயத்தில் மிகவும் கொடுமையாகவும், பயப் படுத்தும் முறையிலும் நடந்து கொள்வான். தன்மேல் அவளுக்கு அன்பு உண்டு என்பதை அறிந்திருந்தாலும், அவளுடைய நம்பிக்கைக்கு அவன் என்றுமே பாத்திரமானவ னல்ல. ஆகவே, அவள் தன் எண்ணங்களையும், மனப்போக்குகளையும், தன் மனத்திற்குள் போட்டு அடைத்து வைத்துப் பழகிவிட்டாள். இவைகளை வெளியிட்டால், எப்படி வரவேற்பானே என்ற பயமும் அவளுக்கு உண்டு. அவளுக்குப் பெண்களின் தோழமையும் கிடையாது. ஆகவே, தனிமையிலேயே

அவள் வளர்ந்தாள். அண்டை அயலில் இருக்கும் பிரபலஸ் தர்களின் மனைவிமார்களோ, பெண்களோ, இவளை வந்து பார்ப்பதில்லை. ஏனென்றால், டிராய்குரோவின் சின்னத் தனமான பேச்சுகளும், அவனுடைய பொழுது போக்கின் தன்மையும், ஆண்களைத் தவிரப் பெண்களால் சகித்துக் கொள்ள முடியாததுதான். அதைப்போலவே இவளும் தன் தந்தையின் விருந்துகளில் தலைகாட்டுவதே கிடையாது. 18-ம் நூற்றாண்டின் பிரஞ்சு இலக்கிய கர்த்தாக்கள் எழுதிய பல நூல்களுடன் அடங்கிய ஒரு நூல் நிலையம் அவளிடமிருந்தது. போதிய கல்வி அறிவில்லாத டிராய்குரோவ், தன் மகளுக்குப் புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் உதவ முடியவில்லை. ஆகவே, அந்த நூல் நிலையத்தைக் கலக்கி, உருட்டி வெறும் நாவல்களாகவே தேர்ந்தெடுத்தும் படிப்பாள். மேடம் மிமியின் மேற்பார்வையில் ஆரம்பித்த அவள் கல்வி இப்படியாக முடிவடைந்தது. இந்த மேடம் மிமி மீது டிராய்குரோவ் தன் அன்பையும் அபிமானத்தையும் காட்டி இருந்தான். ஆனால் இந்த அன்பின் அடையாளம் மிகவும் துலாம்பரமாகத் தெரிந்துவிடவே, வேறுவழியின்றி அவளை வேறு ஒரு எஸ்டேட்டிற்கு யாரும் அறியாமல் அனுப்பிவிட நேர்ந்தது. மேடம் மிமியின் மறைவு, பல இன்பமான நினைவுகளை, அவன் மனதில் கிளப்பின. அவள் மிகவும் நல்ல குணம் படைத்தவள்; அவன் மேல் அவளுக்கிருந்த அளவுகடந்த அபிமானத்தை அவள் என்றும் துஷ்பிரயோகம் செய்ததில்லை. ஆனால் அதேபோல், அவனுடைய அபிமானத்திற்குப் பாத்திரமாயிருந்த பிற பெண்கள் நடந்து கொள்ளவில்லை. ஆகவே அவர்கள், வெகு சீக்கிரமே அங்கிருந்து விரட்டப்பட்டு வேறு புதிய அபிமானப் பெண்கள் அந்த இடத்திற்கு வந்து சேருவார்கள். டிராய்குரோவ் கூட, மற்றப் பெண்களைவிட, இவளையே அதிகமாக விரும்பினான். ஒன்பது வயதான ஒரு காலாடிப் பயலின் முகத்தோற்றம் மேடம் மிமியின் முகச் சாயலையும், கறுத்த கண்

களையும் கொண்டிருந்தன. அது மட்டுமல்லாமல், தெற்குப் பகுதியினரின் முகச்சாயல் அந்தப்பயலின் முகத்தில் பிரதிபலித்தது. ஆகவே, அவனைத் தன் மகன் போலவே பாவித்து, வளர்த்து வந்தான் டிராய்குரோவ். ஆனால், டிராய்குரோவின் அஞ்செழுத்தும் பாவனையுமாக விளங்கிய பிற குழந்தைகள் பல, காலில் செருப்புகள் கூட இல்லாமல் அவன் வீட்டைச் சுற்றி விளையாடுவதை அவன் கண்டிருந்தும், அவைகளைச் சாதாரண விவசாயிகளின் குழந்தைகளைப்போல் பார்த்தான்.

மேலே கூறிய சம்பவங்கள் நடக்கும்போது, டிராய்குரோவ் தனது ஷாஷாவுக்காக மாஸ்கோவிலிருந்து ஒரு பிரஞ்சு ஆசிரியரைத் தருவித்திருந்தான். டிராய்குரோவுக்கு ஆசிரியரின், நிதானமான போக்கும், சரள சுபாவமும் மிகவும் பிடித்திருந்தன. அந்த ஆசிரியன், தன் வழக்கமான அத்தாட்சிகளோடு, டிராய்குரோவின் உறவினர்களில் ஒருவனிடமிருந்து கடிதமும் கொண்டு வந்திருந்தான். அவர்களிடம் இந்த ஆசிரியன் நான்கு வருடம் சேவை செய்திருந்தான். டிராய்குரோவ் அவனுடைய யோக்யதாம்சக் கடிதங்களை எல்லாம் பார்த்தான். அந்த ஆசிரியனிடம், அவனுக்குப் பிடிக்காத ஒன்று, அவனுடைய இளமைதான். தூர் அதிர்ஷ்டம் மிகுந்த ஆசிரியர் தொழிலுக்கு வருபவனுக்கு இருக்க வேண்டிய, பொறுமையும், அனுபவமும், இந்த அழகுமிகுந்த இளைஞனுக்கு இருக்காது என்ற எண்ணத்தால் அல்ல. அவனுடைய சந்தேகங்கள் எல்லாம் வேறு. இந்த ஐயத்தை அந்த ஆசிரியனிடமே சொல்லிவிட வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்து அதற்காகத் தன் மகன் மாஷாவைக் கூப்பிட்டான். டிராய்குரோவுக்குப் பிரஞ்சுமொழி தெரியாது. மாஷாதான் அவனுக்கு மொழி பெயர்ப்பவன்.

“வா மாஷா,—இந்தப் பிரஞ்சுக்காரனை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. இங்கே வேலைக்கு அமர்த்திக் கொள்வதாகத்

தீர்மானித்துவிட்டேன். ஆனால் என்னுடைய அபிமானப் பெண்களுடன் கலந்துகொள்ளாமல் சற்று ஜாக் கிரதையாக நடந்துகொள்ளச் சொல். அப்படிச் செய்தால் நான்— நாய்க்குச் சமமாக.....மொழி பெயர்த்துச் சொல்லு.”

மாஷா இதைக்கேட்டு நாணமுற்றாள். பின்னர் அந்த ஆசிரியனிடம் பிரஞ்சு மொழியில் அவர் விவேகத்தோடும், நாகரீகமான முறையிலும் நடந்து கொள்வார் என்று தன் தந்தை எதிர்பார்ப்பதாகக் கூறினாள்.

அந்த பிரஞ்சுக்காரன் அவளுக்கு வணங்கி, தான் தன் நடத்தையின்மூலம், லாபம் சம்பாதிக்காவிட்டாலும், பெருந்தன்மை அடைய விரும்புவதாகக் கூறினான்.

மாஷா அவனுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் மொழி பெயர்த்துக் கூறினாள்.

டிராய்க்ரோவ் இதைக் கேட்டு “சரி, ஆனால் இவன் இங்கு வந்தது பெருந்தன்மையையோ லாபத்தையோ சம்பாதிக்க அல்ல. ஷாஷாவுக்கு இலக்கணமும் பூகோளமும் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டியதுதான் இவன் பொறுப்பு. இதையும் அவனிடம் சொல்லு” என்றான்.

மாஷா, தன் தந்தையின் முரட்டுத்தனமான வார்த்தைகளை மாற்றி, பவ்யமான வார்த்தைகளில் மொழி பெயர்த்துச் சொன்னாள். பின்னர் அந்த ஆசிரியனுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட தனி அறைக்கு அவனை அனுப்பிவிட்டாள்.

மாஷா இந்த இளம் பிரஞ்சுக்காரனை அவ்வளவாகக் கவனிக்கவில்லை. செல்வந்தரின் புரட்டு வாழ்வில் ஊறித்திளைத்த அவள் கண்களில் ஆசிரியர்கள் மனிதர்களாகப் படுவதில்லை. அவர்களை வேலைக்காரர்களாகவோ, சிறு சிறு தொண்டுசெய்யும் ஆட்களாகவோதான் மதிப்பாள். இவர்களும் அவன் கண்களுக்கு மனிதர்களாகப் படுவதில்லை.

ஆகவே இவனைக் கண்டதும், அந்த ஆசிரியரிடம் காணப் பட்ட, குரலின் மாற்றத்தையோ, தடுமாற்றத்தோடு கூடிய குழப்பத்தையோ இவள் கவனிக்கவே இல்லை. இதற்குப் பின் பல நாட்கள் அவனைத் தொடர்ந்து சந்தித்து இருந்தாலும், அவன் மேல், வேறு எந்தவிதமான தனிக் கவனமும் அவள் செலுத்தவில்லை. ஆனால் எதிர் பாராத முறையில், இவனையே வேறு கோணத்தில் காணவேண்டி வந்தது.

டிராய்குரோவின் எஸ்டேட்டில் எப்போதும் சில கரடிக் குட்டிகள், பழக்கப்படுத்தப்பட்டு வரும். இவை அவனுடைய முக்கியமான பொழுது போக்குகளில் ஒன்று. அவைகள் மிகச் சிறியதாக இருக்கும்போது டிராய்குரோவின் அறைக்குக் கொண்டுவரப்படும். அவைகளோடு மணிக்கணக்காக விளையாடுவதும், வேறு சில பூனைகள், நாய்க்குட்டிகளை இவற்றோடு சண்டை போடத்தூண்டுவதும் இவன் வழக்கம். இவைகளை, வளர்ந்த பிறகு சங்கிலிகளால் பிணித்து, இரைகொள்ளத் தயாராக வைத்திருப்பார்கள். சமயங்களில், இந்தக் கரடிகளை வீட்டின் வெளியே கொண்டுவந்து நிறுத்திவிட்டு, ஒரு காலியான 'ஓய்ன்' பீப்பாயை அதன்மேல் கூர்மையான ஆணிகளால் நிறைத்து இவைகளின் முன் உருட்டுவார்கள். கரடிகள் முதலில் இந்தப் பீப்பாயைச் சற்று உறுமலோடு கவனித்துவிட்டு, தங்கள் பாதங்களை ஜாக்கிரதையாக அந்த ஆணிகளின்மேல் வைத்துப்பார்க்கும். ஆணிகள் சதக்கெனக் குத்தியதும் ஆத்திரத்தோடு இன்னும் பலமாகத் தங்கள் பாதங்களால் அந்த ஆணிகள் நிறைந்த பீப்பாயை அடித்து விரட்டும். மேலும் மேலும் குத்தப்பட்டு, அதனால் ஆத்திரம் அதிகமாகிய அந்த மிருகங்கள் அதன்மேலேயே உருண்டு அவதிப்படும். அப்பீப்பாயை அவைகள் முன்னின்றும் அகற்றிய பிறகே, அவைகளின் ஆத்திரம் தீரும். சில சமயங்களில், இந்தக் கரடிகளை வண்டிகளில் பூட்டி, வருகின்ற விருந்தாளிகளை அவர்கள்

விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும் அந்த வண்டிகளில் அமர்ச்செய்து, அந்தக் கரடிகளைத்தம்இஷ்டம்போல் போகவிட்டு விடுவார்கள். ஆனால் இதைவிட, டிராய்குரோவுக்குப்பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு ஒன்றுண்டு. அதை இன்னும் விரிவாக எழுதவேண்டும்.

பசியோடு இருக்கும் ஒரு கரடியை ஒரு காலியான அறைக்குள் போட்டு அடைத்து விடுவார்கள். அறையின் சுவர் ஒன்றில் அமைக்கப்பட்ட வளையத்தினின்றும், ஒரு கயிறு கட்டப்பட்டு, அந்தக் கரடியைப் பிணித்து விடுவார்கள். அந்தக் கயிறும் அந்த அறையின் அளவே இருக்கும். ஆக, அந்த பயங்கர மிருகத்தினின்றும், தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் இடம், அது இருக்கும் இடத்திற்கு நேர் மூலையாகும். யாராவது ஒரு ஏமாந்தவனை அந்த அறைக்குள் இழுத்துத் தள்ளிவிட்டு, அறையை மூடி விடுவார்கள். அந்த தூர் அதிர்ஷ்டம் பிடித்தவன் அந்த மிருகத்தினின்றும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் முயற்சியில் உடைகள் எல்லாம் கிழிந்து கரடியின் பாதங்களால் கீறப்பட்டு ரத்தம் வழிய அந்தப்பாதுகாப்பான மூலையைக்கண்டு கொள்வான். ஆனால் சில சமயங்களில், இடத்தைக் காணாமல் மணிக்கணக்காகச் சுவரோடு சுவராகத்தன்னை அழுத்திக்கொண்டு நிற்க, வெறி பிடித்த அந்த மிருகம், இரண்டு அடி முன்னே, நின்று கொண்டு, கர்ஜிப்பதும், தவ்விக்குதிப்பதும், ஒற்றைக் காலில் நின்று கொண்டு, தன் பலம் கொண்ட மட்டும், தன்னைக் கட்டி இருக்கும் கயிற்றை இழுத்துக்கொண்டு, தன் இரையை நோக்கித் தாவுவதுமாக இருக்கும். ருஷ்யப் பிரபுவின் பொழுது போக்கு இந்த லட்சணத்தில் இருந்தது. ஆசிரியர் வந்து சேர்ந்த சில நாட்களுக்குப் பிறகு, டிராய்குரோவுக்கு அவன் நினைவு வந்தது. இந்தக் கரடியின் அறையில், அவனைச் சற்றுத்தள்ளி வேடிக்கை பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆசை உண்டாகியது. ஆகவே, அந்த ஆசிரியனைத் தரு

வித்து அந்த அறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அந்த அறையின் முன் வந்து நின்றதும், திடீரென கதவு திறக்கப்படவும் வேலைக்காரர்கள், அந்த ஆசிரியனை உள்ளேதள்ளிக்கதவை வெளியே பூட்டிவிட்டனர். அந்த ஆசிரியன் தனக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி தீருவதற்குமுன், தன் முன்னே ஒரு விலங்கிடப்பட்ட கரடி, தாவிக்குதித்துக்கொண்டு உறுமுவதும் கர்ஜிப்பதுமாகத் தன்னை எட்டிப்பிடிக்க, முன்னங்கால்களால், முயற்சித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டான். அந்தப் பிரஞ்சுக்காரன் அலறி ஓடவில்லை. அமைதியாக அந்தக் கரடி, தன்னை நெருங்கி வரும்வரை பொறுத்திருந்தான். பிரஞ்சு ஆசிரியனை டிபோர்ஜ் தன் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு சிறிய கைத்துப்பாக்கியை எடுத்து அதை, அந்தப் பசிமிகுந்த மிருகத்தின் காதில் வைத்துச் சுட்டான். அந்த மிருகம் மடிந்தது. எல்லோரும் இதைக் கண்டு கதவருகே ஓடி வந்தனர். டிராய்குரோவ் கதவைத் திறந்து தன் விநோதமான விளையாட்டின் விளைவைப் பார்த்தான்.

டிராய்குரோவுக்கு ஆத்திரம் வந்துவிட்டது. ‘யாரோ, இந்தக் கரடி அறையின் உண்மைகளை இவனிடம் முன்கூட்டியே சொல்லி இருக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் அவன் ஏன் தன்வசம் ஒரு கைத்துப்பாக்கியை வைத்திருக்க வேண்டும்.’ மாஷாவை உடனே அழைத்துவரச்செய்தான். அவசர அவசரமாக மாஷா வந்து அவன் கூறியவைகளை பிரஞ்சில் மொழி பெயர்த்துக்கூறினான்.

“எனக்கு இந்தக் கரடியைப்பற்றி முன்கூட்டியே ஒன்றும் தெரியாது. என்னைப்போன்ற ஆசிரியன் தொழிலில் இருப்பவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அவமானத்தை என்னால் சகித்துக்கொள்ள முடியாது. ஆகவே நான் எப்போதும் ஒரு கைத் துப்பாக்கியை என்வசம் வைத்திருப்பேன்” என்று டிபோர்ஜ் பதிலளித்தான்.

மாஷா ஆச்சரியத்தோடு, அவனைப் பார்த்துவிட்டு அதைத் தன் தந்தைக்கு மொழிபெயர்த்துக் கூறினாள். டிராய்குரோவ் ஒருவித பதிலும் சொல்லவில்லை. அந்த மிருகத்தை எடுத்துக்கொண்டுபோய்த் தோலை உரித்து விட்டு அடக்கம் செய்துவிட உத்திரவிட்டான். பிறகு, அங்கு இருந்தவர்களைப் பார்த்து, “அவன் ஒரு கோழை அல்ல, மிகக் கெட்டிக்காரன்” என்றான். அதிலிருந்து, தனது விளை யாட்டுகளை அவன்மீதுமட்டும் காட்டுவதில்லை. டிராய்குரோவ் அவனை விரும்பவும் செய்தான்.

வேறு யாருடைய மனதிலும் ஏற்படாத ஒருவித உணர்ச்சி, மாஷாவுக்கு ஏற்பட்டது. இறந்துகிடந்த அந்தக் கரடியின்முன் நின்றுகொண்டு அமைதியாகத் தன்னிடம் அவன் பேசிய காட்சி அவள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. வீரம், கௌரவம், சுயமரியாதை இவைகள் எல்லாம், ஒரே வர்க்கத்தின் ஏகபோக உரிமை இல்லை என்பதையும் கண்டு கொண்டாள். ஆகவே, அன்றிலிருந்து, அந்த இளம் ஆசிரியன்மீது மரியாதை ஏற்பட்டது. இது நாளுக்குநாள் வளர்ந்து வர ஆரம்பித்தது. மாஷாவுக்கு மிக இனிமையான குரல் இருந்தது. அதோடுகூட நல்ல சங்கீத ஞானமும் இருந்தது. டிபோர்ஜ் அவளுக்குச் சங்கீதம் சொல்லிக்கொடுக்க முன் வந்தான். இதன்மூலம் மாஷா, தன்னை அறியாமலே யே, அவன்மீது காதல் கொண்டுவிட்டாள்.

இரண்டாம் பாகம்

9

கிராமத்து விழாவுக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக வர ஆரம்பித்தனர். விழா நடக்க ஒரு நாள் முன்னதாகவே பலர் வந்துவிட்டனர். சிலர் அந்த மாளிகையின் சிறு சிறு வீடுகளிலும், எஸ்டேட் காரியஸ்தர் வீட்டிலும், பாதிரியார் வீட்டிலும், இன்னும் சிலர் பணக்கார விவசாயிகள் வீட்டிலுமாகத் தங்கினர். குதிரை லாயங்களிலெல்லாம் வண்டியின் குதிரைகள் நிறைந்துவிட்டன. அந்த வீட்டின் முற்றத்திலும், வாசலிலும், வண்டிகள் பல நின்றிருந்தன. காலை ஒன்பது மணிக்கு மாதாகோவில் மணி, காலைப் பிரார்த்தனைக்காக ஒலித்தது. எல்லா விருந்தினர்களும் கோவிலை நோக்கிக் கிளம்பினர். டிராய்குரோவ், புதிதாகக் கட்டிய அந்தக் கற்கோயில், வருஷா வருஷம் அவன் செய்த வேலைப்பாடுகளாலும் அணி அலங்காரங்களாலும் சிங்காரிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு, பிரபலமானவர்கள் பலர் பிரார்த்தனைக்காக வந்திருந்ததால், சாதாரண விவசாயிகளுக்கு உள்ளே இடமில்லாமல் போய்விட்டது. அவர்கள் கோயிலின் வாசலிலும், முற்றத்திலுமாக நின்றிருந்தனர். பிரார்த்தனை இன்னும் ஆரம்பமாகவில்லை. எல்லோரும் டிராய்குரோவ் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர். டிராய்குரோவ், ஆறு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டியில்

வந்திறங்கிப் பயபக்தியோடு, மாஷா உடன்வர தன் இடத்தை நோக்கி உள்ளே சென்றான். எல்லோருடைய கண்களும் மாஷாவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. ஆண்கள், அவளுடைய அழகை வியந்தனர். பெண்கள் அவள் அணிந்திருந்த நகைகளை உடனே கணக்கிட்டனர். பிரார்த்தனை தொடங்கியது. பிரார்த்தனை கீதம் ஆரம்பித்ததும் டிராய் குரோவும் மெல்லிய குரலில் பாடலைப் பயபக்தியோடு வலது பக்கமோ இடதுபக்கமோ பார்க்காமல் முணுமுணுத்தான். கோவிலின் உதவிப் பாதிரியார், தன் உரையில் அந்தக் கோவிலைக் கட்டியவரைப்பற்றி உரத்த குரலில் குறிப்பிட்ட போது, தன் பெருமையை எடுத்துக்காட்டும், தாழ்மையுடன் தலை வணங்கினான் டிராய்குரோவ்.

பிரார்த்தனை முடிந்ததும், டிராய்குரோவ் சிலுவை அருகே சென்றான். அவனைப் பின்பற்றி மற்றவர்களும் சென்றனர். பின்னர், அங்கு வந்திருந்தவர்கள், அவனுக்குத் தங்கள் மரியாதையைத் தெரிவித்துக்கொண்டனர். பெண்கள் மாஷாவைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். வெளியே வந்ததும், டிராய்குரோவ், அந்தக் கூட்டத்தை அப்படியே, தன் வீட்டு விருந்திற்கு வரும்படி அழைத்துவிட்டு, தன் வண்டியிலேறிச் சென்றுவிட்டான்.

விருந்தினர்கள், தத்தம் வண்டிகளில், அவன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டனர். வீட்டின் அறைகள் எல்லாம், விருந்தாளிகளால் நிறைந்துகிடந்தன. புதிய விருந்தாளிகள் பலர் இன்னும் தொடர்ந்துவந்த வண்ணமாகவே இருந்தனர். அப்படி வந்தவர்கள் யாரும் டிராய்குரோவைச் சந்திக்கவே முடியாமல் திணறினார்கள். வந்திருந்த பெண்கள், தங்கள் பழங்கால பாணியில் செய்யப்பட்ட, ஆனால் விலை மதிப்பு மிக்க வைர, முத்து அணிகளை வெளிக்காட்டிக்கொண்டு அர்த்த சந்திர வடிவத்தில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர். ஆண்கள், “ஓட்கா”வைச்சுற்றி நின்றன்கொண்டு உரத்த

குரலில் எதையோ விவாதித்துக்கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பெரிய ஹாலில் எண்பதுபேர் உட்காரக்கூடிய ஒரு மேஜையில், புட்டிகளையும், அலங்கார விளக்குகளையும் வைப்பதும், மேஜை விரிப்புக்களைச் சரி செய்வதுமாக இங்குமங்கும் ஓடியாடிக்கொண்டிருந்தனர் வேலைக்காரர்கள். கடைசியில் சமையல்காரன் வந்து, உணவு தயாராகிவிட்டதாக அறிவித்தான். முதன் முதலில் டிராய்குரோவ் போய்த் தன் ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். பின்னர், பெண்கள் சென்றனர். இளம் பெண்கள் எல்லோரும் மருளுகின்ற மான்கூட்டம்போல், ஒரு இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டனர். இவர்களுக்கு நேரே, ஆண்கள் அமர்ந்திருந்தனர். மேஜையின் கடைசியில் ஷாஷாவும், அவனுடைய ஆசிரியனும் அமர்ந்தனர்.

பரிசாரகன், வந்திருந்த விருந்தாளிகளின், தரத்திற்கேற்ப முறையாக உணவு வகைகளை வைத்துக்கொண்டு வந்தான். விருந்தினர்களின் பேச்சு ஆரவாரம் அவர்கள் சாப்பிடும் உணவுக்கரண்டிகள், தட்டுகளில் பட்டு ஏற்படும் சத்தத்தில் அடங்கிவிட்டது. டிராய்குரோவ், தன் விருந்தோம்பும் குணத்தின் பெருமையோடு, அந்த மேஜையை வினயத்தோடு கவனித்தான்.....அதே சமயத்தில், ஆறு குதிரைகள் பூட்டிய குதிரைவண்டி ஒன்று முற்றத்தில் வந்து நின்றது.

“ யாரது ? ” என்று டிராய்குரோவ் கேட்டான்.

“ ஆன்டன் பெப்னுடிச் ” என்று பல குரல்கள் பதிலளித்தன.

கதவு திறக்கப்பட்டதும் பெருந்த சரீரமும் முகமெல்லாம் அம்மைத் தழும்போடும் கூடிய ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவன், விருந்து மண்டபத்துக்குள் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டும் வணக்கம் தெரிவித்துக்கொண்டும் நுழைந்தான்.

டிராய்குரோவ் அவனைக் கண்டதும் “இங்கொரு இடம் ஒழித்துக் கொடுங்கள்” என்றான். பிறகு, வந்தவனை நோக்கி “வரவேண்டும், ஆன்டன் பெப்னுடிச், இங்கு உட்கார். கோவில் பிரார்த்தனைக்கும் வராமல், விருந்திற்கும் இவ்வளவு காலதாமதத்தோடு வருவதன் அர்த்தம் என்ன? பக்திமானும் விருந்தில் பற்றுள்ளவனுமான ஒருவன் செய்யக்கூடிய காரியமல்லவே இது!” என்றான்.

“மன்னிக்கவேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே சட்டையில் உணவு படாமலிருக்க, அங்கிருந்த சிறு துண்டை எடுத்துத் தன் சட்டையின்மேல் விரித்துக்கொண்டான்: “அது என் குற்றம் அல்ல டிராய்குரோவ்; சற்று முன்னதாகவே நான் கிளம்பினேன். ஆனால் பத்து மைல் வருவதற்குள், என் வண்டியின் முன் சக்கரங்களில் ஒன்று உடைந்துவிட்டது. நல்ல வேளையாகக் கிராமம் அருகாமையிலேயே இருந்தது. இருந்தாலும், என் ஆட்கள், கருமானத்தேடி எல்லாவற்றையும் சரி செய்வதற்கு மூன்று மணி நேரம் பிடித்தது. வேறு வழியும் இல்லை. மேலும், கிஷ்டனவ்கா காட்டின் வழியே குறுக்கு வழியில் வர எனக்குப் பயம்; ஆகவே, நான் சுற்றுவழியாகவே வந்தேன்.....”

“ஓ” என்று அவன் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிரித்தான். டிராய்குரோவ், “உனக்குத் தைரியமே இல்லையே, நீ எதைக்கண்டு இப்படிப் பயப்படுகிறாய்.”

“எதைக்கண்டா? ஏன், அந்த டுப்ரோவ்ஸ்கியைக் கண்டுதான். நாம் எங்கிருக்கிறோம் என்பதை அறிந்து கொள்ளாமல், அவன் கரங்களில் சிக்கிக்கொள்வோம். இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அவன் பிரயாணிகள் எவரையும் சாமான்யமாக விடுவதில்லை. அதுவும் என் விஷயத்தில், சற்றுக் கடினமாகவே நடந்துகொள்வான்.”

“ஏன் இந்த வேற்றுமை, தம்பி?”

“ உங்களுக்கும், ஏனென்று தெரியும் டிராய்குரோவ். காலஞ்சென்ற அவனுடைய தந்தையின்மீது கொண்டுவந்த வழக்குதான் காரணம். உங்களைத் திருப்திப்படுத்த, அதாவது மனச்சாட்சியின் கட்டுப்பாட்டுக்கும் நேர்மைக்கும் ஏற்ப, டுப்ரோவ்ஸ்கி, சட்ட விரோதமாகக் கிஷ்டனவ்கா கிராமத்தை அபகரித்திருக்கிறான் என்றும், அது உங்களுக்கே சொந்தம் என்றும் நான் சாட்சி சொல்லவில்லையா? இறந்த அந்த மனிதன் (அவன் ஆத்மாவைக் கடவுள் காக்கட்டும்) உயிரோடிருக்கும்போதே என்னைத் தீர்த்துக்கட்ட நினைத்திருந்தான். ஆகவே, அவனுடைய மகன், நிச்சயம் அந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றிவிடுவான். இதுவரை கடவுள் என்னைக் காப்பாற்றிவிட்டார். என்னுடைய ஒரு களஞ்சியத்தை மட்டுமே அவர்கள் இதுவரை சூறை ஆடினர். ஆனால் என்றேனும் ஒருநாள், என் வீட்டிற்கு வந்து விடுவார்கள், நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டே யிருங்கள்.”

“ அதுவும் கொள்ளையடிப்பதற்குத் தகுந்த வீடுதான், உன்னுடைய பொக்கிஷங்கள் எல்லாம் நிறைந்திருக்கும் என்றுதான் எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியுமே.....” என்று டிராய்குரோவ் கூறினான்.

“ அதெல்லாம் அந்தக்காலம் டிராய்குரோவ், ஒரு காலத்தில் நிறைந்துதான் இருந்தது. இப்போது அவை காலியாகவே இருக்கின்றன.”

“ போதும் ஆன்டன் பெப்துடிச், உன்னைப்பற்றி எங்களுக்கு நன்கு தெரியும். நீ பன்றியைப்போல வாழ்கிறாய்; விருந்தினரை அழைப்பதில்லை; விவசாயிகளின் ரத்தத்தை உறிஞ்சி, பணத்தைச் சேமிப்பது தவிர, உனக்கு வேறு எந்த வேலையும் கிடையாதே.”

“ நீங்கள் வேண்டுமானால் கிண்டல் செய்யலாம் ” என்றான் பெப்துடிச். அவன் குரலில் ஒருவிதத் தயக்கமும்

அவன் முகத்தில் செயற்கையாக வருவித்துக்கொண்ட புன்னகையும் தோன்றின. “ஆனால் இப்போது எங்கள் பாடு மிகவும் கஷ்டம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே டிராய் குரோவின் ஏளனத்தை, வாய் நிறைந்த மீன் வருவலோடு விழுங்கினான் அவன்.

டிராய்குரோவ் அதோடு அவனை, அமைதியாக விட்டு விட்டு, புதிதாகப் பதவிக்கு வந்திருக்கும் ஜில்லா அதிகாரியின் பக்கம் திரும்பினான். அவன், டிராய்குரோவின் வீட்டிற்கு விருந்துண்ண வருவது இதுதான் முதல்முறை. ஆசிரியனின் பக்கத்தில், மேஜையின் கோடியில் அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

“என்னய்யா ஜில்லா அதிகாரியே, டுப்ரோவ்ஸ்கியை நீங்கள் பிடிக்கப் போவதில்லையா?”

அந்த ஜில்லா அதிகாரி, கெஞ்சுகின்ற பாவனையில், வணங்கினான். சிறிது சிரித்துக்கொண்டான். பின்னர், தெத்துகின்ற குரலில்,

“நாங்கள் முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறோம், பிரபு” என்றான்.

“ஹும், முயற்சி செய்கிறீர்களா? எல்லோரும் தான் நீண்டகாலமாக முயற்சி செய்கிறீர்கள். ஆனால் விஷயத்தில் என்னவோ பூஜ்யம். பார்க்கப்போனால், நீங்கள் ஏன் அவனைப் பிடிக்கவேண்டும்? அவனுடைய திருட்டுத் தொழில்தான் போலீசுக்கு ஒரு தங்கச் சுரங்கம்போல இருக்கிறதே. பிரயாணங்கள், விசாரணைகள், இலவசக் குதிரைகள்—இவைகள் உங்கள் பாக்கெட்டை நிறைக்க, பண வருவாய் தருவதாகத்தானே இருக்கிறது. ஆக, உங்களைக் காப்பாற்றும் இறைவனை நீங்கள் ஏன் அழிக்க வேண்டும்? இது உண்மைதான், இல்லையா?”

அந்த அதிகாரி, இருந்த குழப்பத்தில் “ உண்மைதான் பிரபு ” என்று உளறினான்.

விருந்தினர் எல்லோரும் ‘கொல்’ என்று சிரித்தனர்.

டிராய்குரோவ் “ அவனுடைய, உண்மை பேசும் சுபாவத்திற்காக, அவனைப் போற்றுகிறேன். ஆனால் நாம்தாராஸ் அலக்ஸிவிச்சை இழந்ததுதான் மிகவும் வருத்தந்தரக்கூடிய செய்தி. அவன்மட்டும் அந்த வீட்டின் தீயில் மடியாம லிருந்திருந்தால், ஜில்லாவில் இவ்வளவு பயம் இருந்திருக்காது; டுப்ரோவ்ஸ்கியைப்பற்றிய கடைசிச் செய்தி என்ன? இப்போது அவன் எங்கிருக்கிறான்?” என்று கேட்டான்.

“ என் வீட்டில் டிராய்குரோவ், சென்றவாரம் என்னோடு உணவு அருந்தினான் ” என்று ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டது.

எல்லோருடைய கண்களும் அன்னா சவிஸ்னா பக்கம் திரும்பின. அவளுடைய கருணைக்காகவும் நேர்மைபான போக்கிற்காகவும், அவளை எல்லோரும் நேசித்தனர். ஆகவே அவள் சொல்லப்போகிற விஷயத்தைக் கவனிக்க ஆவலோடு எல்லோரும் அவள் பக்கம் திரும்பினர்.

“ மூன்று வாரங்களுக்கு முன்பு, என் மகன் வனூஷா விடம் சேர்ப்பிப்பதற்காகப் பணத்தைக் கொடுத்து என் காரியஸ்தனை அனுப்பினேன். நான் என் மகனுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்புவதில்லை. அப்படிக் கொடுப்பதற்கும் என்னிடம் பணம் அதிகமில்லை. அவன், காவற்படையில் ஆபீஸர்; ஆகவே, தன் தகுதிக்குத் தக்கபடி வாழவேண்டும் அல்லவா? ஆதலால் என்னால் முடிந்தவரை என் வருவாயில், அவனுக்கும் கொஞ்சம் அனுப்புவதுண்டு. இந்தச் சமயம், நான் இரண்டாயிரம் ரூபிள் பணம் அனுப்பினேன். இப்படி அனுப்பும்போது டுப்ரோவ்ஸ்கியின் நினைவு எனக்கு வராமல் போகவில்லை. இருந்தாலும், நகரம் வெகு

அருகாமையிலேயே இருந்தது. ஏழுமைல் தூரம்தானே, கடவுள் நம்மைக் காப்பாற்றுவார் என்ற நம்பிக்கையில் அனுப்பினேன். ஆனால் அன்று மாலையே, எனது காரியஸ்தன், முகம் வெளுத்து, கிழிந்த ஆடைகளோடு கால் நடையாக வந்து சேர்ந்தான். எனக்கு மூச்சு நின்றுவிட்டது. 'ஏன், என்ன நடந்தது?' என்று கேட்டேன். அதற்கு அவன், 'அந்தத் திருடர்கள், என்னிடமிருந்ததை யெல்லாம் கொள்ளையடித்துவிட்டனர். அம்மா, என்னை அவர்கள் கொல்வதாகக்கூட இருந்தார்கள், டுப்ரோவ்ஸ்கியும் அங்கிருந்தான். ஆனால் ஏதோ என்மேல் கருணைகாட்டி என்னை உயிரோடு விட்டுவிட்டனர். ஆனால் வண்டி, குதிரை உள்பட, என்னிடமிருந்த அனைத்தையும் அவர்கள் திருடிக்கொண்டனர்' என்றான். எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. கருணையுள்ள தெய்வமே, என் வனூஷா என்ன செய்வான் என்று தடுமாறினேன். இனிமேல் என்ன செய்வது? என் மகனுக்கு இந்த விவரத்தை எல்லாம் எழுதி, ஒரு தம்பிடிக்கூட அனுப்பாவிட்டாலும், என் ஆசிரியைமட்டுமாவது அனுப்பவேண்டியதுதான் என்று நினைத்திருந்தேன்.

“ஒருவாரம் கழிந்தது. ஒருநாள் திடீரென்று என் வீட்டு வாசலில் ஒரு வண்டி வந்து நின்றது. யாரோ ஒரு ஜெனரல் என்னைப் பார்க்கவேண்டும் என்றான். நான் வரச்சொல் என்றேன். கறுமையான கிராப்பும், மீசையும், தாடியும், பெரிய தளபதியைப் போன்ற தோற்றமும் உடைய, சுமார் முப்பத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவன் உள்ளே வந்தான். என் காலஞ்சென்ற கணவனுடன் போர் செய்தவன் என்று தன்னைத்தானே அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டான். அவன் ஏதோ வேலையாக இந்தப்பக்கம் வந்ததாகவும், நான் இங்கிருப்பதை அறிந்து, பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்ததாகவும் கூறினான். நான் என் வீட்டில் இருந்த உணவு வகைகளையும் மதுவையும் அவ

னுக்குக் கொடுத்தேன். இப்படியே பேசிக்கொண்டு இருக்கும்போது டுப்ரோவ்ஸ்கியின் பெயர் நடுவே வந்தது. நான் எனக்கு நிகழ்ந்த துர்ப்பாக்கியத்தையும் அவனிடம் கூறினேன். அந்த ஜெனரல் இதைக் கேட்டு முகத்தைச் சுளித்தான்: 'இது வேடிக்கையாக இருக்கிறதே' என்றான்: 'நான் கேள்விப்பட்டவரை, டுப்ரோவ்ஸ்கி எல்லோரையும் கொள்ளை அடிப்பதில்லை; பணக்காரர்களை மட்டுமே கொள்ளையடிப்பான்; அப்படிச் செய்யும்போதும், அவர்களுடைய முழுச் சொத்தையும் அபகரிப்பதில்லை. தனக்கு வேண்டியமட்டும்தான் எடுத்துக்கொள்வான். மேலும், கொலைகாரன் என்று இதுவரை அவனை யாரும் குற்றஞ் சாட்டியதில்லை. இதில் ஏதோ சூது இருக்கிறது; உங்கள் காரியஸ்தனைச் சற்றுக் கூப்பிடுங்கள்' என்றான். நான் அவனைக் கூப்பிட்டனுப்பினேன். அவன் வந்து அந்த ஜெனரலைக் கண்டதும், வாயடைத்து நின்றவிட்டான். 'டுப்ரோவ்ஸ்கி, உன்னிடம் எப்படிக் கொள்ளையடித்தான், உன்னை எப்படித் தூக்கிலிடுவதாகப் பயமுறுத்தினான்? சொல்லு' என்று கேட்டான். என்னுடைய காரியஸ்தன், கைகால்கள் உதற அந்த ஜெனரலின் காலடியில் வீழ்ந்து, 'என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் எஜமான், என்னைப் பிசாசு பிடித்து ஆட்டுவித்தது. அதனால் பொய் சொல்லிவிட்டேன்' என்றான். 'அப்படியானால், அங்கு என்ன நடந்தது என்ற விவரத்தை, உன் எஜமானியிடம் கூறு, நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்' என்றான். அந்தக் காரியஸ்தன் இன்னும் தன் சுய நினைவுக்கு வரவில்லை. அந்த ஜெனரல் 'ஹும், சொல்லு! டுப்ரோவ்ஸ்கியை எங்கு சந்தித்தாய்?' என்றான்.

'அந்த இரண்டு 'பயன்' மரங்களின் அருகில்.'

'அவன் உன்னிடம் என்ன கேட்டான்?'

'நான் யாருடைய வேலைக்காரன் என்றும், நான் எங்கே போகிறேன் என்றும் கேட்டான்.'

“பிறகு?”

“அந்தக் கடிதத்தையும் பணத்தையும் கேட்டான்.”

“பிறகு?”

“அந்தக் கடிதத்தையும் பணத்தையும் அவரிடம் கொடுத்தேன்.”

“அதற்கு அவன் என்ன சொன்னான்?”

“அந்தப் பணத்தையும் கடிதத்தையும், திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு, சரி, நீ போய் அந்தப் பணத்தை அந்த நபருக்கே அனுப்பிவிடு என்றான்.”

“அதன் பிறகு என்ன நடந்தது?”

“என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் எஜமான்” என்றான் என் காரியஸ்தன். பிறகு என்னைப் பார்த்து அந்த ஜெனரல், “நீங்கள் உடனே, அவனுடைய பெட்டியைச் சோதனை யிடுங்கள், பிறகு இவனை என்னோடு அனுப்புங்கள். டுப் ரோவ்ஸ்கியும், இந்தக் காவற்படையில் சேவை செய்தவன். அவன் தன்னைப்போன்ற ஒரு சகோதரனை இவ்வாறு தொல்லைக்குட்படுத்த மாட்டான்” என்றான். வந்திருப் பவன் யார் என்று எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. அவனிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்பதில் அர்த்தமில்லை. வண்டிக்காரன், காரியஸ்தனை வண்டியோடு கட்டிவிட்டான். என்னுடைய பணம் கிடைத்துவிட்டது. அந்த ஜெனரல் இரவு உணவு வரை என்னோடு இருந்துவிட்டு, அந்தக் காரியஸ்தனோடு போய்விட்டான். மறுநாள் காட்டில், ஒரு மரத்தில் கட்டப் பட்டுக் கிடந்த என்னுடைய காரியஸ்தனைக் கண்டுபிடித் தோம். அவனை நையப் புடைத்திருந்தார்கள்.”

எல்லோரும் குறிப்பாகப் பெண்கள் மிகவும் அமைதி யாக இந்த விவரத்தைக் கேட்டனர். பலர் தங்கள் உள்ளத்திற்குள்ளே டுப்ரோவ்ஸ்கியீது பச்சாத்தாபப் பட்

டார்கள். அவனை, நாவல்களில் வரும் கதாநாயகர்களைப் போல் பாவித்தனர். குறிப்பாக மாஷா, தான் படித்த ஒரு நாவலில் வரும் கதாநாயகனைக் கற்பனை செய்து பார்த்துப் பகற்கனவு கண்டாள்.

“உன் வீட்டிற்கு வந்தது டுப்ரோவ்ஸ்கிதான் என்று நீ நம்புகிறாயா, அன்னா சவிஸ்கா?” என்று கேட்டான் டிராய்குரோவ்: “அப்படியானால், நீ ஏதோ தவறு செய்திருக்கிறாய், உன் வீட்டிற்கு வந்தது யாரென்று எனக்குத் தெரியாது, ஆனால் நிச்சயம் அது டுப்ரோவ்ஸ்கி இல்லை” என்றான்.

“டுப்ரோவ்ஸ்கி இல்லையா, அவனைத்தவிர, போவோர் வருவோரைத் தடுத்து நிறுத்திச் சோதனை போட யாரால் முடியும்?”

“அது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நிச்சயம் அவன் டுப்ரோவ்ஸ்கியாய் இருக்க முடியாது. அவனைச் சிறு வயதில் பார்த்த நினைவு எனக்கு இன்னும் இருக்கிறது. எனக்குத் தெரிந்தவரையில்—அவன் தலைமுடி ஒருவேளை கறுத்துவிட்டிருக்கலாம் ஆனால்—சுருட்டை மயிரோடு கூடிய அழகிய தோற்றமுடையவன் அவன். மற்றொன்று எனக்குத் திட்டவட்டமாகத் தெரியும். என்னுடைய மாஷாவுக்கு ஐந்து வயது மூத்தவன் அவன். ஆக அவனுக்கு இப்போது இருபத்திமூன்று வயதிருக்கும். முப்பத்தைந்து வயதில்லை.”

“நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான் பிரபு” என்று அந்த ஜில்லா அதிகாரி ஒத்துப் பாடினான்: “விலாடிமிர் டுப்ரோவ்ஸ்கியின் பலவித அங்க அடையாளங்களுடன் கூடிய பல விவரப்பட்டியல்கள் என்னிடம் இருக்கின்றன. அவைகளில் எல்லாம் அவன் வயது இருபத்திமூன்று என்றே குறித்திருக்கிறார்கள்.”

“அப்படியா” என்று கேட்டான் டிராய்குரோவ்: “அவைகளைப்படி, நாங்கள் கேட்கிறோம்; அவனைத் தெரிந்து வைத்திருப்பது நல்லது. என்றாவது ஒருநாள், நம் கண்ணில் பட்டால், அவன் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது.”

அந்த அதிகாரி, தன் பையிலிருந்து ஒரு கசங்கிய காசி தத்தை எடுத்து மிகவும் விநயத்தோடு, இசைபாடும் குரலில் படிக்கலானான் :—

“விலாடிமிர் டுப்ரோவ்ஸ்கியின் அங்க அடையாளங்கள் : அவனுடைய பழைய வேலைக்காரர் கூறிய விவரப்படி:—

வயது இருபத்திமூன்று; சாதாரண உயரம்; தாடி கிடையாது; மழுங்க ஊவரம் செய்யப்பட்ட முகம்; கருமையான கண்கள்; அழகான கிராப்; நேரான நாசி; முக்கியமான அடையாளங்கள் விவரம் ஒன்றும் கொடுக்கப்படவில்லை.”

“இவ்வளவுதானா?” என்று கேட்டான் டிராய்குரோவ்.

“அவ்வளவுதான்” என்று கூறிவிட்டு, அந்தக் காசி தத்தை மடித்துப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டான், அந்த அதிகாரி.

“உன்னை வாழ்த்துகிறேன்; உனக்கு ஒரு பெரிய அத் தாட்சி கிடைத்திருக்கிறது. நிச்சயம், இந்த விவரங்களோடு, நாங்கள் டுப்ரோவ்ஸ்கியைக் கண்டுபிடித்துவிடுவோம். இங்கிருக்கும் நம் எவருக்குத்தான் நேரான நாசி, சாதாரண உயரம், கருமையான கண்கள் இல்லை? மூன்றுமணி நேரம் டுப்ரோவ்ஸ்கியிடம் நாம் பேசிக்கொண்டிருந்தாலும், இந்த விவரங்களை வைத்துக்கொண்டு, நாம் யாரோடு பேசிக்கொண்டிருந்தோம் என்றே கண்டுபிடிக்க முடியாது. இந்தக் குமாஸ்தாக்கள் பிரமாதமான மூளையுள்ளவர்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.”

அந்த ஜில்லா அதிகாரி, மிகவும் அடக்கத்தோடு அந்தக் காசிதத்தை மடித்து வைத்துக்கொண்டான். பிறகு அங்கு

பரிமாறப்படும், வகை வகையான உணவுகளை ருசி பார்ப்பதில் ஆழ்ந்துவிட்டான். மேலும் மேலும் வந்த விதவிதமான உணவு வகைகளும், மதுபான வகைகளுமாக அந்த அறை முழுவதும், புட்டிகளைத் திறக்கும் சத்தமும், விருந்தினர் உரையாடலுமாக ஒரே ரகனையாய் இருந்தது.

டிராய்குரோவ்: “ஹும், தாராஸ் அலக்ஸிவிச் போன்ற ஒரு ஜில்லா அதிகாரியை நாம் இனிமேல் காண முடியாது. அவன் தவறு செய்யமாட்டான். எதையும் கைதவறவிட மாட்டான். அவன் கரங்களிலிருந்து எதுவும் நழுவிவிட முடியாது. இவ்வளவு நல்ல மனிதனைப் பாவம் உயிரோடு எரித்துவிட்டனர். அவன் உயிரோடிருந்தால் இந்தக் கள்ளக் கூட்டத்தில் ஒருவன்கூட அவனிடமிருந்து தப்பி இருக்க முடியாது. அவன் ஒவ்வொரு ஆளையும் பிடித்திருப்பான். டுப்ரோவ்ஸ்கிகூட இவ்வளவு சுலபமாகத் தப்பி இருக்க முடியாது, தன்னிச்சையாகத் திரியவும் முடியாது. டுப்ரோவ்ஸ்கி பணத்தை எடுத்துக்கொண்டிருப்பான்; ஆனால் அவனைத் தப்பிப் போக விட்டிருக்கமாட்டான். அவனுடைய குணங்கள் அப்படி இருந்தது. இப்போது, நானே நேரே என் வேலைக்காரர்களோடு அந்தத் திருடர்களை எதிர்க்கவேண்டியதுதான். இந்த வேலையைத் துவக்கி வைக்கும் முறையில், முதலில் 20 பேருக்கு ஆயுதம் கொடுத்து அந்தக் காட்டிலிருக்கும் திருடர்களை விரட்டி அடிக்கவேண்டும். என் வேலைக்காரர்கள் அப்படி ஒன்றும் கோழைகள் அல்ல; தனிப்பட்ட ஒவ்வொருவனும் தனியாக ஒரு கரடியை எதிர்த்துத் தாக்கும் பலம் கொண்டவர்கள். ஆகவே, இந்தத் திருடர்களை எதிர்க்க அவர்கள் பயப்பட மாட்டார்கள்.”

“உங்கள் கரடி எப்படி இருக்கிறது டிராய்குரோவ்?” என்று கேட்டான் ஆன்டன் பெப்னுடிச். அவன் கரடி என்று குறிப்பிட்டதும், அந்த ரோமம் செறிந்த தன் பழைய

நண்பனிடம் தான்பட்ட அவஸ்தைகள் அவனுக்கு நினைவு வந்தது.

“பூருய்ன் வீர சுவர்க்கம் அடைந்து விட்டது. அதனுடைய எதிரியின் கையால் அது இறந்துவிட்டது.” பிறகு டிபோர்ஜ் இருக்கும் திசையைச் சுட்டிக்காட்டி, “அவன்தான் அதை வென்ற வீரன். அவன் உனக்கு நிகழ்ந்த.....நான் சொல்ல வேண்டுமா, உனக்கு நினைவிருக்கிறதல்லவா...பழிதீர்த்துக் கொண்டான்” என்று பதில் அளித்தான் டிராய்குரோவ்.

ஆன்டன் பெப்னுடிச் பின்பக்கம் தலையைச் சொரிந்து கொண்டே, “நினைவிருக்கிற தென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நிச்சயமாக பூருய்னை நினைவிருக்கிறது. ஆக பூருய்ன் இறந்து விட்டதா? பாவம் பூருய்ன்! நான் மிகவும் வருந்துகிறேன்! அது மிகவும் வேடிக்கையான மிருகம்; அதுவும் கெட்டிக்கார மிருகம். அதைப் போல மற்றொரு கரடியை உங்களால் காண முடியாது. அவர் ஏன் அதைக் கொன்றுவிட்டார்?” என்று கேட்டான்.

டிராய்குரோவ், அந்தப் பிரஞ்சு ஆசிரியனின் வீரத்தையும், தைரியத்தையும் எடுத்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். எந்த மாதிரிச் சூழ்நிலையிலும், தன்னைப் பற்றிப் பெருமை அடித்துக் கொள்வதில் அவன் மிகவும் கெட்டிக்காரன். வந்திருந்த விருந்தினர் அவ்வளவு பேரும் மிகவும் அக்கரையோடு, பூருய்ன் மரணத்தையும், டிபோர்ஜ் காட்டிய வீரத்தையும் கேட்டு வியப்போடு அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தனர். டிபோர்ஜ், உரையாடல் தனது வீரத்தைப் பற்றியது என்று அறியாமல், அமைதியாக உட்கார்ந்து கொண்டு, தன் மாணவனுக்கு ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

மூன்று மணி நேரத்திற்குப் பிறகு, விருந்து முடிவடைந்தது. டிராய்குரோவ் மேஜையினின்றும் எழுந்தான். விருந்தினர்களும் எழுந்திருந்து, அடுத்திருக்கும் ஓய்வெடுத்துக்

கொள்ளும் அறைக்குச் சென்றனர். அங்கு காப்பியும் மதுபானமும், விளையாடுவதற்குச் சீட்டுக் கட்டுகளும் தயாராக இருந்தன.

10

மாலை மணி ஏழு அடித்தது. சில விருந்தினர்கள் திரும்பிப்போக ஆயத்தம் செய்தனர். ஆனால் மதுபானத்தின் வெறி உந்த, மறுநாள் காலைவரை யாரும் போகக் கூடாது என்று உத்தரவிட்டுக் கதவுகளை மூடிவிடும்படி கூறினான் டிராய்குரோவ். உடனே, சங்கீதம் ஆரம்ப மாயிற்று. நடன கூடம் திறக்கப்பட்டு, நடனம் தொடங்கியது. டிராய்குரோவும் இன்னும் சில கிழங்களும், ஒரு மூலையில் அமர்ந்துகொண்டு, கிண்ணம், கிண்ணமாக மதுவை உள்ளே தள்ளிக்கொண்டு, இளம் ஆண்களும், பெண்களும் இன்பத்தோடு ஆடுவதைக் கண்டு களித்துக் கொண்டிருந்தனர். வயதான பெண்கள் சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். காவற் படையோ, ஒரு பிரிகேடோ இல்லாத மற்ற இடங்களைப் போல, இங்குப் பெண்களை விட ஆண்களின் தொகை குறைவாகவே இருந்தது. ஏற்கனவே தகுதியுள்ள ஆண்கள் எல்லாம் ராணுவத்தில் சேர்ந்துவிட்டனர். பிரஞ்சு ஆசிரியன், இந்த நடனத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் காணப்பட்டான். மற்ற எல்லோரையும் விட, அவன் மிக நன்றாக நடனம் ஆடினான். இதைக்கண்ட பெண்கள் பலர், அவனோடு நடனமாட ஆவல் கொண்டனர். அவனும் மாஷாவும் அந்த அறையைச் சுற்றிப் பல முறை நடனமாடியபோது பல பெண்களின் பொருமைக் கண்கள் அவர்களையே சுற்றி வட்டமிட்டன. கடைசியாக நள்ளிரவு நேரத்தில் களைப்படைந்த டிராய்குரோவ், நடனத்தை நிறுத்திவிடச் சொன்னான். இரவுச் சாப்பாடு வரவழைக்கப்பட்டது. முடிவில் அவன் தனியே படுக்கைக்குச் சென்றான்.

அவன் சென்றதும், அங்கிருந்தவர்களுக்கு அதிகச் சுதந்திரத்தோடு இன்பம் அனுபவிக்க ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஆண்கள், துணிந்து பெண்கள் பக்கம் வந்து உட்கார்ந்து பேசினர். பெண்கள் பலர் உரத்த குரலில் சிரித்துக் கொண்டு, அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்களிடம் ஏதோ ரகசியம் பேசினர். வயதான ஸ்திரிகள், மேஜையின் எதிரே இருப்பவர்களிடம் தாராளமாகப் பேசினர். ஆண்கள் மீண்டும் குடித்தனர், விவாதித்தனர்; உரத்த குரலில் சத்தம் போட்டுப் பேசினர். பொதுவாக இந்த இரவு விருந்து மிகவும் இன்பகரமாக முடிந்தது.

இந்த இன்பமயமான கேளிக்கைகளில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளாத ஒரே ஒரு நபர் ஆன்டன் பெப்னுடிச் மட்டும் தான். முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு மௌனமாகவும், வேறு எங்கோ கவனத்தை விட்டுவிட்டு, மிகவும் சஞ்சலத்தோடும் உணவருந்தினான். திருடர்களைப் பற்றிய பேச்சுக்கள் அவனை வெகுவாகப் பயமுறுத்திவிட்டன.

கடவுள் சாட்சியாகத் தன் பொக்கிஷங்கள் எல்லாம் காலியாக இருக்கின்றன என்று பெப்னுடிச் கூறியது ஒன்றும் பொய் அல்ல. அது இப்போது காலியாகவே இருந்தது. அதிலிருந்த பணம் எல்லாம், ஒரு தோல் பைக்குள் மாற்றப்பட்டு, எப்போதும் அவன் சட்டைப்பைக்குள், மார்பகத்தே இருந்துவந்தது. இந்த உபாயத்தைத் தவிர வேறு எந்த முறையும் அவனது அவநம்பிக்கையையும், பயத்தையும் போக்க முடியாது என்று தீர்மானித்தான். இரவு வேறொருவர் வீட்டில் தங்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படவே, அதுவும் எங்காவது ஒரு மூலை வீட்டில், திருடர்கள் சுலபமாக நுழையக்கூடிய இடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டால் என்ன செய்வது என்று பயந்து, தகுந்த துணை ஒருவனைத் தேடினான். கடைசியில் அவன் எண்ணம் டிபோர்ஜ் மீது விழுந்தது. அவனுடைய சரீர பலமும், கிணத்தால் கூட

உதறல் எடுக்கும் அந்தக் கரடியிடம் அவன் காட்டிய வீர முமே இந்தத் தீர்மானத்திற்குக் காரணம்.

விருந்தினர்கள் எல்லோரும் எழுந்து கலைந்து போகும் சமயத்தில் பெப்னுடிச், டிபோர்ஜ் பின்னே சென்று, தன் குரலைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு, அவனைப் பார்த்து “மான்ஷியர், இந்த இரவைத் தங்கள் அறையில் கழிக்க முடியுமா, வந்து”...என்றான்.

“நீங்கள் என்ன விரும்புகிறீர்கள் மான்ஷியர்?” என்று டிபோர்ஜ் திரும்பக் கேட்டான்.

“மான்ஷியர், நீங்கள் இன்னும் ருஷ்ய பாஷை கற்றுக் கொள்ளாதது மிகவும் மோசம்! நான் உங்கள் அறையில் இன்று இரவு படுத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன், விளங்கு கிறதா?”

“மான்ஷியர், என்னோடு படுத்துக்கொள்ள விரும்புகிறீர்களா, தாராளமாய் வந்து படுத்துக்கொள்ளுங்கள்.”

ஆன்டன் பெப்னுடிச், தனது பிரஞ்சு மொழி பாண்டித் தியத்தை எண்ணி மிகவும் சந்தோஷத்தோடு அவனுடன் சென்றான்.

விருந்தினர்கள், ஒருவருக்கொருவர் விடை பெற்றுக் கொண்டு தங்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட அறைகளுக்குச் சென்றனர். ஆன்டன் பெப்னுடிச், அந்தப் பிரஞ்சுக்காரனுடன், அவனுடைய அறைக்கு வந்தான். அங்கு ஒரே இருள் கவ்விக்கொண்டிருந்தது. டிபோர்ஜ், ஒரு மெழுகு வர்த்தியைக் கொளுத்தி வழிகாட்டினான். பெப்னுடிச், மிகவும் சந்தோஷத்துடன், தன் மார்பைத் தொட்டுத் தோல் பையில் இருக்கும் பணம் பத்திரமாய் இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டே சென்றான்.

அறைக்குள் நுழைந்ததும் அந்த ஆசிரியன் ஒரு விளக்கை ஏற்றினான். இருவரும் தங்கள் ஆடைகளைக்

களைந்துவிட்டு வேறு உடை அணிய ஆரம்பித்தனர். பெப்
 நுடிச், தன் உடைகளைக் களையும்போதே, அந்த அறை
 பெங்கும் சுற்றி, கதவுகளின் தாழ்களையும் ஜன்னல்களையும்,
 நன்கு அசைத்துப் பார்த்துக் கொண்டான். தனது சோதனை
 யின் முடிவு அவ்வளவு திருப்திகரமாக இல்லாததைக்
 கண்டு தலையை அசைத்தான்; கதவு மூடப்பட்டது.
 அதில் ஒரே ஒரு தாழ்மட்டும் தானிருந்தது. ஜன்னலின்
 இரண்டு கதவுகளும் பனிக்காலம் இன்னும் வராததால்
 பொருத்தப்படவில்லை. இதைப் பற்றி டிபோர்ஜிடம் சொல்ல
 லாம் என்று பார்த்தான். ஆனால், அவனுக்குப் பிரஞ்சு
 பாஷையில் இருக்கும் பாண்டித்தியத்தை வைத்துக்
 கொண்டு இவ்வளவு குழப்பமான விவரங்களை எடுத்துக்
 கூற முடியாது. அந்தப் பிரஞ்சுக்காரனுக்கு இவன் சொல்வ
 தொன்றும் புரியவில்லை. ஆகவே, பெப்நுடிச் தன் குறை
 யைச் சொல்ல முடியாமல் படுக்கவேண்டியதாயிற்று.
 அவர்களுடைய படுக்கைகள் இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று
 நேராக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. படுத்ததும் அந்தப் பிரஞ்
 சுக்காரன், எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கை அணைத்து
 விட்டான்.

“விளக்கை ஏன் அணைத்து விட்டீர்கள்?” என்று
 பிரஞ்சு பாஷையில் கத்தினான் பெப்நுடிச்: “என்னால்
 இருளில் தூங்க முடியாதே” என்றான்.

டிபோர்ஜுக்கு அவன் சொல்வது ஒன்றும் புரியாமல்
 போகவே, “நன்றாகத் தூங்குங்கள்” என்று சொல்லி
 விட்டுத் தூங்கிவிட்டான்.

“நாசமாய்ப்போன அன்னியன்” என்று முணுமுணுத்
 துக்கொண்டே, கம்பளியை எடுத்துத் தன் உடம்பை மூடிக்
 கொண்டான் பெப்நுடிச். ‘விளக்கை ஏன் அணைத்துத்
 தொலைத்தான்? எனக்கு விளக்கு இல்லாமல் தூக்கம்
 வராதே’ என்று மேலும் முணுகிவிட்டு “மான்ஷியர், மான்ஷி

யர், விளக்கை ஏற்றுங்கள்” என்று மறுபடியும் கூவினான். ஆனால் அந்தப் பிரஞ்சுக்காரன் பதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவன் குரட்டை விடும் சப்தம் மட்டும் கேட்டது.

“குரட்டை விடுகிறானே, அந்தப் பிரஞ்சு மிருகம்,” என்று கினைத்தான் பெப்னுடிச். “என்னால், கண்களைக் கூட மூட முடியவில்லை. எந்த நிமிஷமும், திருடர்கள் கதவின் தாளைத் திறந்துகொண்டோ, ஜன்னல் மூலம் குதித்தோ வந்துவிடுவார்கள். இந்த மிருகத்தைத் துப்பாக்கி சுடுகின்ற சத்தத்தால் கூட எழுப்ப முடியாதே” என்று அங்கலாய்த்தான்.

“மான்ஷியர்! மான்ஷியர்! உன்னைப் பிசாசுகொண்டு போக!”

பெப்னுடிச் கத்திப் பார்த்துப் பிறகு சமாதானமாகி விட்டான். களைப்பும் மதுவின் போதையும், அவன் பயத்தைச் சிறிது சிறிதாகக் குறைத்தது; தூக்கம் கண்களைக் கவ்வியது. அவன் தூங்கிவிட்டான்.

விநோதமான முறையில், அவன் மறுபடியும் எழுந்திருக்க வேண்டியிருந்தது. யாரோ அவன் சட்டையின் ‘காலரை’ மெள்ள அவிழ்ப்பதை உணர்ந்தான். பெப்னுடிச் மெள்ளக் கண்களைத் திறந்து, மங்கிய காலையில் இலையுதிர் கால சந்திரன் ஒளியில், தன் எதிரே டிபோர்ஜ் நிற்பதைக் கண்டான். ஒரு கரத்தில், சிறிய கைத் துப்பாக்கியுடன், மற்றொரு கரத்தால் அவனுடைய தோல் பையைத் திறப்பதையும் கண்டான். பெப்னுடிச் இதைச் செய்வது அந்தப் பிரஞ்சுக் காரர்தான் என்பதைக் கண்டதும், புலனடங்கி, பிரமித்துப் போனான்.

“என் மார்பில் என்ன தேடுகிறீர்கள் மான்ஷியர்?” என்று பிரஞ்சில் பெப்னுடிச் கதறினான். அவன் வார்த்தைகள், ஒன்றோடொன்று உடைந்து சிதறின.

“உஷ், சத்தம் போடாதே” என்று அந்த ஆசிரியன் ருஷ்ய பாஷையில் கூறினான்: “சத்தம் போடாதே! போட்டால், உன் உயிரை இழந்துவிடுவாய்.... நான்தான் டுப்ரோவ்ஸ்கி!” என்றான்.

11

கிராமத்திலிருந்து நகரங்களுக்குப் போவோர் தங்கள் வண்டியின் குதிரைகளை மாற்றிக் கொள்வதற்கும், குதிரைகள் இல்லாதவர்கள் அங்குவந்து குதிரைகளை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொள்வதற்கும், கேந்திரமான ஒரு இடம் போஸ்ட் மாஸ்டர் வீடு. இதற்குப் போஸ்டிங் ஸ்டேஷன் என்று பெயர். டுப்ரோவ்ஸ்கி, நகரத்திலிருந்து தன் ஊருக்கு வரும்போதுகூட இந்த இடத்தில்தான், அவனுக்காகக் குதிரைகளை வைத்திருந்தனர். குதிரைகளை மாற்றிக் கொள்ளும் இந்த இடத்தில், ஒரு மூலையில் மிகவும் அடக்கமாகவும் பொறுமையோடும், பிரயாணி ஒருவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் உட்கார்ந்திருந்த தினுசிலிருந்தே மிகவும் சாதாரணமானவன் என்பதும், எவ்விதப் பட்டம் பதவியும் இல்லாதவன் என்பதும், மேலும் ஒரு அன்னிய தேசத்தவன் என்பதும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அந்தப் போஸ்ட் மாஸ்டர் கண்களுக்கு, இவர்கள் எல்லாம் ஒரு பொருட்டாகவே இருக்கமாட்டார்கள். அவனுடைய சிறிய வண்டி, அங்கு வாசலில் நின்றிருந்தது. சிலர் அந்த வண்டியின் சக்கரத்திற்குக் “கீல்” போட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அந்த வண்டியில் சாதாரணப் பிரயாணிகள் உபயோகிக்கும் பெட்டி ஒன்று இருந்தது. அவனுடைய ஏழ்மையை எடுத்துக் காட்டுவது போலவே அது மிகவும் லேசாகக் கிடந்தது. அந்தப் பிரயாணி, காப்பியோ, தேத்தண்ணீரோ கேட்கவில்லை. மணிக்கணக்காக, தான் உட்கார்ந்திருக்கும் அறையிலிருந்து வெளியே பார்த்துக்கொண்டு சீட்டியடித்துக்கொண்டிருந்

தான். இந்த அறையின்பக்கத்து அறையில் இருந்த போஸ்ட்மாஸ்டரின் மனைவிக்கு, இது பெரிய தலை வேதனையாக இருந்தது.

“ஆண்டவன், நமக்கொரு ‘சீட்டி’ அடிப்பவனை இன்று அனுப்பி இருக்கிறார்” என்று ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டே முணுமுணுத்தாள்: “எப்போது பார்த்தாலும் சீட்டி அடித்துக்கொண்டே இருக்கிறான் அந்தப் பாழும் அன்னியன், அவன் நரம்புகள் துருப்பிடிக்க!” என்று சபித்தாள்.

“அதனால் உனக்கென்ன? அவன் பாட்டிற்குச் சீட்டி அடித்துக்கொண்டிருக்கிறான்” என்றான் போஸ்ட்மாஸ்டர்.

“எனக் கென்னவா? இப்படிச் சீட்டி அடிப்பது தரித்திரம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா?” என்று கோபத்தோடு கேட்டாள் அவன் சகதர்மிணி.

“தரித்திரமா? ஓஹோ, பணத்தை இப்படியே சீட்டி அடித்து ஒழித்து விடுவோம் என்று நினைக்கிறாயா? சீட்டி அடித்தாலும், அடிக்காவிட்டாலும், நம்மிடம் பணம் இருந்தால் அல்லவோ, போய் விடுவதற்கு?” என்று சமாதானம் கூறினான் அவன்.

“அவனை ஏன் இங்கு காக்கவைத்திருக்கிறீர்கள்? குதிரைகளைக் கொடுத்து அனுப்பி விடுங்கள். எந்தப் பேயிடத்திற்காவது அவன் ஒழிந்து போகட்டும்.”

“அவன் காத்துக் கொண்டிருக்கலாம். நம்மிடம் மூன்று வண்டிகள் தான் இருக்கின்றன. நான்காவது வண்டி இப்போதுதான் ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. எந்த நிமிஷமும், கண்ணியமுள்ள பிரயாணிகள் யாராவது வரலாம். இந்தப் பிரஞ்சுக்காரனுக்காக, என் தலையை அடகு வைக்க முடியாது. அதோ பார்—நான் சொன்னேனா இல்லையா,

யாரோ வேகமாய் இங்கு வருகிறார்கள். அப்பா, என்ன வேகம், யாரோ பெரிய ஜெனரலாய் இருப்பார்!”

வீட்டு வாசலில் ஒரு வண்டி வந்து நின்றது. வண்டியின் பின்புறம் அமர்ந்திருந்த வேலைக்காரன் கீழே குதித்துக் கதவைத் திறந்துவிட்டான். உள்ளே இருந்து, ராணுவ உடையும் வெள்ளைக் குல்லாயும் தரித்த ஒரு இளைஞன் வெளியே வந்து போஸ்ட் மாஸ்டரை அணுகினான். அவனுடைய வேலைக்காரன் ஒருவன், ஒரு பணப் பெட்டியை எடுத்து ஜன்னலின் மேல் வைத்துக்கொண்டு நின்றான்.

“குதிரைகள்!” என்று அந்த ராணுவ ஆபீஸர் கேட்டான்.

“இதோ ஒரு நிமிஷத்தில்?” என்றான் போஸ்ட் மாஸ்டர்: “தங்கள் உத்திரவு?” என்று மேலும் கேட்டான்.

“அப்படி ஒன்றும் இல்லை. நான்...போகிறேன் என்னை யாரென்று தெரியவில்லையா?”

“போஸ்ட் மாஸ்டர் அவனைக் கூர்ந்து பார்த்ததும் திடுக்கிட்டுப் போனான். உடனே, வண்டிக்காரர்களைத் துரிதப் படுத்த வெளியே சென்றான். அந்த ராணுவ ஆபீஸர் சற்று நேரம் அந்த அறையிலேயே, இங்குமங்கும் உலாவி விட்டு, அறையின் பக்கத்திலிருக்கும் போஸ்ட் மாஸ்டரின் மனைவியிடம் சென்று, மெல்லிய குரலில் “அந்த மற்றொரு பிரயாணி யார்?” என்று கேட்டான்.

“கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். யாரோ பிரஞ்சுக்காரனும், அவன் குதிரைக்காக ஐந்து மணி நேரமாக இங்கே காத்துக்கொண்டு சீட்டி அடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். எனக்கும் போதும் போதும் என்கிறிவிட்டது, அவன் சீட்டி அடிப்பது” என்று அவள் பதில் கூறினாள்.

அவன் அந்தப் பிரயாணியிடம் பிரஞ்சு பாஷையில் பேசினான்:

“நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள் என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?” என்று கேட்டான்.

“பக்கத்து நகரத்திற்கு” என்று பதிலளித்தான் அந்த பிரஞ்சுக்காரன்: “அங்கிருந்து ஒரு நிலச்சுவான்தார் வீட்டிற்குப் போகவேண்டும். அவர்கள் என்னை ஒரு ஆசிரியனாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றே நான் அந்த இடத்திற்குப்போய்விடலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால், மான்ஷியர் போஸ்ட்மாஸ்டர் வேறுவிதமாக நினைத்திருக்கிறார் போலும்! இந்த இடங்களில் குதிரைகள் கிடைப்பது சிரமம் போலிருக்கிறது, மான்ஷியர்.”

“எந்த நிலச்சுவான்தார் வீட்டிற்கு நீங்கள் போகிறீர்கள்?”

“மான்ஷியர் டிராய்குரோவ்.”

“டிராய்குரோவா? யார் அந்த டிராய்குரோவ்?”

“அவரைப் பற்றி நல்லது எதுவும் நான் கேள்விப்படவில்லை மான்ஷியர். அவர் மிகவும் நேர்மையற்றவர், தம் ஆட்களிடம் மிகவும் மோசமாக நடந்து கொள்பவர் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவரிடம் யாரும் நீண்ட காலம் நிலைத்திருப்பதில்லை என்றும், அவருடைய பெயரைக் கேட்கும் போதே, எல்லோரும் நடுங்குகிறார்கள் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். மேலும், ஆசிரியர் என்பதற்காக, அவர் ஒன்றும் மரியாதை காட்டுவதில்லை என்றும், எனக்கு முன்னிருந்த இரண்டு ஆசிரியர்களைக் கட்டி வைத்து அடித்தார் என்றும் கேள்விப்பட்டேன்.”

“இவ்வளவு கொடுமையான மிருகத்திடம் வேலை பார்ப்பதற்கு நீங்கள் தீர்மானித்து விட்டீர்களா?”

“வேறு வழியில்லையே மான்ஷியர், அவர் நல்ல வருமானம் கிடைக்க வழி செய்கிறார். ஒரு வருஷத்திற்கு மூவாயிரம் ரூபிள்களும் எல்லா வசதிகளும் கொடுக்கிறார். ஒரு வேளை, நான் மற்றவர்களைவிட அதிர்ஷ்டசாலியாக இருக்கலாம் அல்லவா? மேலும், எனக்கொரு வயதான தாய் இருக்கிறாள். அவளுடைய தேவைக்கும் நான் அனுப்பவேண்டும். ஐந்து வருடங்களில் தேவையான அளவு பணம் கிடைத்துவிடும். பிறகு அவருக்கு ஒரு வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு, என் வருங்காலத்திற்குத் தகுந்த வருவாயுடன் கூடிய ஏதாவது ஒரு வியாபாரம் செய்ய பாரிஸ் நகரம் சென்று விடுவேன்.”

“டிராய்குரோவ் வீட்டில் இருப்பவர்கள் யாருக்காவது உன்னைத் தெரியுமா?”

“இல்லை; ஒருவருக்கும் என்னைத் தெரியாது. மாஸ்கோவில் இருக்கும் என் நண்பனின் எஜமானன் மூலம் எனக்கு இந்த வேலை கிடைத்தது. அவருடைய சிபார்சுக் கடிதமும் கிடைத்தது; நான் ரொட்டி செய்யும் வேலைக்குத் தான் படித்தவன்; ஆசிரியர் வேலைக்கு நான் படிக்கவே இல்லை. ஆசிரியத் தொழிலுக்கு, உங்கள் நாட்டில் கிடைக்கின்ற வருமானத்தைக் கருத்தில் கொண்டு...”

அந்த ராணுவ அதிகாரி ஏதோ ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

“இதைக் கேளுங்கள்” என்று, அந்த பிரஞ்சுக்காரனின் பேச்சைத் தடுத்தான்: “இந்த வேலைக்குப் பதில், உனக்குப் பத்தாயிரம் ரூபிள்கள் உடனே கிடைத்தால், உன்னுடைய காகிதங்களையும் பாஸ்போர்ட்டையும் கொடுத்துவிட்டு, இப்படியே பாரிஸுக்குப் போய்விடுவாயா?”

அந்தப் பிரஞ்சுக்காரனுக்கு, ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆச்சரியம் தாங்க மாட்டாமல், தலையை அசைத்துக் கொண்டே அந்த ராணுவ அதிகாரியைப் பார்த்தான்.

“குதிரைகள் தயாராகிவிட்டன” என்று சொல்லிக் கொண்டே போஸ்ட்மாஸ்டர் உள்ளே வந்தான்.

வேலைக்காரனும் அதையே சொல்லிக்கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

“ஒரு நிமிஷம் பொறுங்கள்” என்று அந்த அதிகாரி கூறிவிட்டு மேலும், “நீங்கள் சற்று வெளியே இருங்கள்” என்றான். அந்த வேலைக்காரனும் போஸ்ட் மாஸ்டரும் வெளியே சென்றுவிட்டனர். மீண்டும் அந்தப் பிரஞ்சுக்காரனைப் பார்த்து “நான் கேலியாகச் சொல்லவில்லை. என்னால் பத்தாயிரம் ரூபிள் கொடுக்க முடியும். எனக்குத் தேவை உன் காகிதங்களும், நீ இங்கிருந்து போய் விடுவதும் தான்” என்றான். இப்படிக்கூறிக்கொண்டே, தன் பெட்டியைத் திறந்து, ஒரு கத்தை நோட்டுக்களை வெளியே எடுத்தான்.

அந்தப் பிரஞ்சுக்காரன் ஆச்சரியத்தோடு தன் கண்களை அகல விரித்தான். என்ன சொல்வதென்றே அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“நான் இங்கிருந்து போய்விட வேண்டும்...என் காகிதங்கள்” என்று மறுபடியும் வியப்போடு கூறிக்கொண்டிருந்தான். பிறகு அந்த ஆபீஸரைப் பார்த்து, “இதோ என்னுடைய காகிதங்கள்...ஆனால் நீங்கள் ஏதோ கேலி செய்கிறீர்கள் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். இல்லாவிட்டால், என்னுடைய காகிதங்கள் உங்களுக்கு எதற்கு?”

“அதைப்பற்றி எல்லாம், நீ ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம், இதற்கு நீ ஒப்புக்கொள்கிறாயா, இல்லையா?”

தன் காதுகளை இன்னும் நம்ப முடியாத அந்தப் பிரஞ்சுக்காரன், தன் காகிதங்களை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தான். அதைப் பெற்றுக்கொண்ட, அந்த இளம் ஆபீஸர் அவசர அவசரமாக அவைகளைப் படித்தான்.

“உங்கள் பாஸ்போர்ட்...நல்லது. இதுதான், சிபார்சுக் கடிதம் போலிருக்கிறது. இதை நான் கொஞ்சம் படித்துக் கொள்ளவேண்டும். இது பிறந்த சர்டிபிகேட்டா...! ரொம்ப சரி, சரி இதோ உங்கள் பணம், இப்போது நீங்கள் நேரே திரும்பிப் போகலாம், போய் வாருங்கள்!”

அந்தப் பிரஞ்சுக்காரன் அப்படியே மலைத்து நின்று விட்டான்.

அந்த இளம் ஆபீஸர் மீண்டும் அவனிடம் வந்தான்.

“ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை மறந்தே விட்டேன், நமக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த ஒப்பந்தம், நம் இருவருக்குள்ளேயே இருக்கவேண்டும் பிரமாணம் செய்யுங்கள்.”

“அப்படியே பிரமாணம் செய்கிறேன்” என்று பதிலளித்தான் அவன்: “ஆனால், என் காகிதங்கள்...அவைகள் இல்லாவிட்டால் நான் எப்படிப் போவது?” என்று கேட்டான்.

“நீங்கள் பக்கத்து நகரத்தை அடைந்த வுடன் உங்களிடம் இருந்ததை எல்லாம் டுப்ரோவ்ஸ்கி கொள்ளை அடித்து விட்டான் என்று சொல்லுங்கள். உங்களை நம்புவார்கள். புதிய அத்தாட்சிக் காகிதங்களும் கொடுப்பார்கள்; இப்போது நீங்கள் பேசாமல், நிம்மதியாகப் போய் வாருங்கள். ஆண்டவன், உங்களைச் சீக்கிரமே பாரிஸ் நகரத்துக்குக் கொண்டு சேர்ப்பானாக! உங்கள் தாயும், சுகமாக இருக்க, ஆண்டவனை வேண்டுகிறேன்!”

அந்த இளம், ஆபீஸர் அறையைவிட்டு வெளியேவந்து, தன் வண்டியில் அமர்ந்தான்.

அந்தப் போஸ்ட்மாஸ்டர், அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, கண்ணிலிருந்து மறைந்த உடனே, தன் மனைவியைப் பார்த்து,

“இப்போது இங்கு வந்திருந்தானே, அது யார் தெரியுமா பாக்மோவ்வா, அவன்தான் டுப்ரோவ்ஸ்கி” என்றான்.

அவன் மனைவி இதைக் கேட்டதும், அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஜன்னலுக்கு ஓடிவந்தாள். ஆனால் டுப்ரோவ்ஸ்கி மறைந்து விட்டாள். தன் புருஷனைக் கடிந்துகொண்டாள் பாக்மோவ்வா:

“உங்களுக்குக் கடவுள் மீது நம்பிக்கையே இல்லை. இதைக் கொஞ்சம் முன்னதாகவே ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை, அவனை ஒரு முறையாவது நன்றாகப் பார்த்திருப்பேனே; இனிமேல் இந்தப் பக்கம் அவன் ஏன் வரப் போகிறான்? உங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூட வெட்கமில்லை!” என்றாள்.

அந்தப் பிரஞ்சுக்காரன், பூமியின் மீது வேரடித்தது போல அப்படியே மலைத்து நின்றுவிட்டான். அந்த ஆபீஸரோடு அவன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் அவன் கொடுத்த பணம், எல்லாம் ஏதோ பகற் கனவுபோல இருந்தது. ஆனால், அவன் சட்டைப்பைக்குள் துருத்திக்கொண்டிருந்த நோட்டுக் கட்டுகள், இந்த மகத்தான நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சாட்சி சொல்வதுபோல, அவனை நனவு உலகத்திற்கு இழுத்தது.

நேரே, நகரம் வரை போவதற்கு, குதிரைகளை ஏற்பாடு செய்தான். வண்டி ஆடி அசைந்து, நகரத்தைச் சேருவதற்குள் பொழுது போய்விட்டது.

நகரத்தின் டோல்கேட்டை நெருங்கும்போதே, வண்டிக்காரனை அங்கேயே நிறுத்தும்படி கூறி, அவன் இறங்கி

விட்டான். பின்னர் சைகை மூலம், வண்டியிலுள்ள தன் பெட்டியையும், மற்ற சாமான்களையும், அவனை இனாமாக எடுத்துக் கொள்ளும்படி கூறிவிட்டு, அவன் போய்விட்டான்.

டுப்ரோவ்ஸ்கி, பணம் கொடுத்தபோது மலைத்து நின்ற இந்தப் பிரஞ்சுக்காரனைப் போலவே அந்த வண்டிக்காரனும் ஆச்சரியத்தால் மலைத்துப் போனான். ஒருவேளை அவன் மூளைக் கோளாறினால் இப்படிச் செய்திருக்கலாம் என்று நினைத்து நன்றி கலந்த வணக்கத்தோடு, தலை குனிந்தான். அந்த நகரத்தில், அவனுக்குத் தெரிந்த ஒரு நண்பன், களியாட்டக் கூடம் ஒன்று வைத்திருந்தான். அந்த வண்டிக்காரன், அங்கு சென்று அந்த இரவைக் கழித்து விட்டு, மறுநாள் காலையில் தன் ஊருக்குக் கிளம்பும்போது, அவன் கண்கள் சிவந்து முகமெல்லாம் வீங்கி இருந்தன. அவனிடமிருந்த அந்த வண்டியும், பெட்டியும் இப்போது இல்லை.

அந்தப் பிரஞ்சுக்காரனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட அத்தாட்சிகளோடு தைரியமாக, நாம் ஏற்கனவே கூறியபடி டிராய்குரோவிடம் வந்து பதவியை ஏற்றுக்கொண்டான் டுப்ரோவ்ஸ்கி. அவனுடைய ரகசிய எண்ணங்கள் என்னவாயிருந்தாலும், அவன் செய்கைகளில் ஒன்றும் தவறுதலாக நடந்து கொள்ளவில்லை. ஆனால் ஷாஷாவின் கல்வி விஷயத்தில் அப்படி ஒன்றும் அதிகமான சிரமங்கள் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதென்னமோ உண்மைதான். அவனுக்கு விளையாட சர்வ சுதந்திரம் கொடுத்திருந்தான். அப்படி ஏதாவது அவனுக்குச் சற்றுப் பாடங்களைப் போதிப்பது போல், சமயங்களில் நடந்துகொண்டால் அது வெளியார் களுக்குக் காட்டவேதான். ஆனால் அதே சமயத்தில், தன் மற்றொரு சிஷ்யை ஆன மாஷாவின் சங்கீத சிட்சை விஷயத்தில் மிகுந்த அக்கரை எடுத்துக்கொண்டான். மணிக் கணக்காகப் பியானோ அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அவளுக்கு

பாடம் சொல்லுவான். அந்த வீட்டில் எல்லோருமே அவனை மிகவும் விரும்பினர். டிராய்குரோவ், வேட்டையாடும் போது அவன் காட்டும் கண்முடித்தனமான தைரியத்தை மிகவும் விரும்பினான்; மாஷா அவனுடைய தளராத ஊக்கத்தையும், நாணத்தோடு கூடிய மரியாதையையும் நேசித்தாள்; ஷாஷா, தனக்கு விளையாட சர்வ சுதந்திரம் கொடுத்ததற்காகத்தன் ஆசிரியனை விரும்பினான். வீட்டில் உள்ள வேலைக்காரர்கள், அவன் தன்னுடைய நிலைக்குச் சற்றும் பொருந்தாத அளவு, பண விஷயத்தில், தங்கள்பால் காட்டும் தாராளத் தன்மையைப் போற்றினர். அவனும் அந்தக் குடும்பத்தோடு ஒன்றி, அவர்களோடு விரும்பி வாழவும் தெரிந்து கொண்டான்.

அவன் இந்த ஆசிரியர் பதவிக்குவந்து இந்தத் திருவிழாவோடு, ஒரு மாதமாகிவிட்டது. சர்வ சாதாரணமாகத் தோன்றும் இந்தப் பிரஞ்சுக்காரன்தான், அந்தச் சுற்றுப்புறமெங்கும் இருக்கும் நிலச்சுவான்தார்களை, அலறிப்புடைக்க வைக்கும், கொள்ளைக்காரன் என்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. இந்த ஒரு மாதகாலமாக அவன் போக்ரோவ்ஸ்கோவ் கிராமத்தைவிட்டு, வெளியே போகா மலிருந்தும் சுற்றுப்புறத்தில் வசிக்கும் ஜனங்களின் கற்பனையின் உதவியால், அவனுடைய கொள்ளைத் திருவிளையாடல்கள் பற்றிய வதந்திகள் பெருகிக்கொண்டே இருந்தன. தனது தலைவன் இல்லாமலேயே, தன்னுடைய ஆட்கள், திருட்டுத் தொழிலை நடத்துவது கூட ஒருவேளை சாத்தியம்தான்.

தனது துர்ப்பாக்கிய நிலைக்குக் காரணமானவனான, தன்னை இந்த நிலைக்குக் கொண்டுவந்த தனது நேர் எதிரியே தன் அறையில் தன்னோடு வந்து இருக்க நேர்ந்த இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிட அவன் தயாராய் இல்லை. இந்த எண்ணத்தை அவன் தடுக்கவும் முடியவில்லை. ஏற்கனவே தோல் பையில் அவன் வைத்திருக்கும் பணத்தைப் பற்றி

அறிந்த டுப்ரோவ்ஸ்கி, அதை அபகரித்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்தான். எப்படி ஆசிரியனாக இருந்தவன் திடீரென்று கொள்ளைக்காரனாக மாறி, பரிதாபத்துக்குரிய ஆன்டன் பெப்னுடிச்சைத் திடுக்கிடச் செய்தான் என்பதை நாம் ஏற்கனவே பார்த்தோம்.

மறுநாள் காலை 9 மணிக்கு விருந்தினர் அனைவரும் ஒவ்வொருவராக டிராய்குரோவின் சாப்பாட்டு அறைக்குள் வந்து சேர்ந்தனர். தேரீர் தயாரிக்கும் பாண்டத்தின் முன், மாஷா ஒரு வெள்ளை ஆடை யுடுத்திக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். அவள் அருகிலேயே, ஒரு கம்பளிச் சட்டையுடன் ஒரு பெரிய கோப்பை நிறையத் தேத்தண்ணீர் பருகிக் கொண்டிருந்தான் டிராய்குரோவ். எல்லோருக்கும் கடைசியில் வந்தான் பெப்னுடிச். அவன் வெளுத்த முகத்தையும், பயம் கலந்த பார்வையையும் கண்ட டிராய்குரோவ், “உனக்கு உடம்புக்கு, ஒன்றும் இல்லையே” என்று கேட்டான். பெப்னுடிச், அர்த்தமில்லாத வார்த்தைகளால் பதிலளித்துக்கொண்டே பீதியோடு, அந்த ஆசிரியனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த ஆசிரியனோ, ஒன்றுமே நடவாததுபோல, மிகவும் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஒரு வேலைக்காரன் வந்து, பெப்னுடிச்சின் வண்டி தயாராகி விட்டதாக அறிவித்தான். டிராய்குரோவ் எவ்வளவோ சொல்லியும் கேளாமல், பெப்னுடிச் விடைபெற்றுக்கொண்டு வேகமாக வெளியே சென்று வண்டியில் அமர்ந்து, மறைந்து விட்டான். அவனுக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது என்று எல்லோரும் யோசித்தனர். கடைசியில் டிராய்குரோவ், நேற்றுத் தேவைக்குமேல் அதிகமாகச் சாப்பிட்டு இருப்பான் என்ற முடிவுக்குவந்தான். காலைச் சிற்றுண்டிக்குப் பிறகு, வந்திருந்த விருந்தினர் ஒவ்வொருவராகத் திரும்பிப் போய்விட்டனர். மீண்டும், போக்ரோவ்ஸ்கோவ், பழையபடி மாறிவிட்டது.

முக்கியமான சம்பவங்கள் எதுவும் இன்றிப் பல நாட்கள் கழிந்தன. போக்ரோவ்ஸ்கோவின் மக்களின் வாழ்க்கையே மாறுபாடில்லாத வாழ்க்கை. டிராய்குரோவ் நாஸ்தோறும் வேட்டைக்குச் செல்வான். மாஷா படிப்பது, உலாவப் போவது, சங்கீத சிட்சை பெறுவது முதலிய வற்றில் நேரத்தைக் கழிப்பாள். குறிப்பாக சங்கீத சிட்சை யிலேயே, தன் நேரத்தைக் கழித்தாள். மாஷா இப்போது தன் உள்ளத்தை நன்கு புரிந்துகொள்ள ஆரம்பித்தாள். அந்தப் பிரஞ்சுக்காரனின் திறமைகளைக் கண்டு, தன்னை அறியாமலேயே மயங்கினாள். அந்தப் பிரஞ்சுக்காரனும், கண்ணியம், மரியாதை முதலியவற்றின் எல்லையிலிருந்து சற்றும் பிறழாமலேயே அவளிடம் பழகிவந்தான். இது அவளுடைய போலி கௌரவத்தையும், தன் இளநெஞ்சில் தோன்றுகின்ற ஐயங்களையும் ஓரளவுக்குத் திருப்திசெய்தது. இன்பம் தரும் தன் மன எழுச்சிகளுக்கு இப்போது தைரியமாக அவள் பணிந்து வந்தாள். டிபோர்ஜைக் காணாதபோது, அவள் வருந்துவாள்; அவன் இருக்கும் போதோ, வேறு யாரையும் கவனிக்காமல் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். எல்லா விஷயங்களைப் பற்றியும் அவனுடைய எண்ணங்களைக் கேட்டு, அவைகள் ஒவ்வொன்றையும் அப்படியே ஒப்புக்கொள் வாள். அவன்மேல் காதல் கொண்டுவிட்டாள் என்று இன்னும் சொல்ல முடியாது. ஆனால், ஏதேனும் தடையோ இடையூறோ நேர்ந்தால், உணர்ச்சியின் ஜுவாலை அவள் உள்ளத்தைச் சும்மா விடுமா என்பது சந்தேகந்தான்.

ஒருநாள், தன் ஆசிரியன் காத்திருக்கும் அறைக்குள் மாஷா வந்ததும் அங்கே அவன் கவலையோடும், முகம் சற்று வெளுத்தும் அமர்ந்திருக்கக் கண்டாள். அவள், பியானோவின் மூடியைத் தள்ளி, சில பதங்களைப் பாட ஆரம்பித்தாள். ஆனால் டுப்ரோவ்ஸ்கி, தனக்குத் தலைவலி என்று சொல்லிப் பாட்டுப் புத்தகத்தை மூடிவிட்டு, கள்ளத்தனமாக ஒரு கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்தான். தான் என்ன செய்கிறோம் என்பதை அறியாமலேயே அதை வாங்கிக் கொண்டு, மறுகணம் அதற்காகத் தன்னையே குறை கூறிக் கொண்டாள் மாஷா. அந்தக் கடிதத்தைக் கொடுத்த டுப்ரோவ்ஸ்கி, அடுத்த கணமே அந்த அறையைவிட்டு மறைந்துவிட்டான். மாஷா தன் அறைக்குள் சென்று அந்தக் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தாள்.

“இன்று ஏழு மணிக்கு, நதிக் கரையோரமாக வந்திருக்கவும். உன்னோடு நான் பேசவேண்டும்.”

அவள் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்தாள். அவன் தன் எண்ணங்களை என்றாவது ஒருநாள் வெளியிடுவான் என்று எதிர்பார்த்திருந்தாள். ஆனால் இருவருமே தங்கள் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தப் பயந்துகொண்டிருந்தனர். தன் மனதில் தோன்றி இருக்கும் எண்ணம் அவனால் உறுதிப்படுத்தப்படுவதை அவள் விரும்பினாள். ஆனால், தன் எண்ணத்தை அவன் உறுதிப்படுத்தினாலும், தனது சமூக நிலைக்கு ஒவ்வாத அவனுடைய எண்ணத்தைக் கேட்பது தன் நிலைக்குச் சரியில்லை என்று நினைத்தாள். அவனுடைய நிலைக்கு, இவள் கரங்களைப்பற்றி நினைக்கவே முடியாதுதான். எனினும், அந்த இடத்திற்குப் போவதென்று உறுதிப்படுத்திக்கொண்டாள். ஆனால் அவள் மனதில், ஒரு கேள்விக்கு மட்டும் இன்னும் விடை கிடைக்கவில்லை. அவன் முன்னே தான் எப்படி நடந்துகொள்வது? அவன் தன் எண்ணங்களைத் தெரிவிக்கும்போது தான்

என்ன செய்வது? தன் பிரபுத்துவ மனப்பான்மைக்குரிய இகழ்ச்சியோடு வரவேற்பதா, பரிகாசமும் கேலியும் கலந்த சிரிப்போடு வரவேற்பதா, அவன் எண்ணத்தைத் தடுத்துப் புத்தி சொல்வதுபோல் நடந்துகொள்வதா, அல்லது அமைதி கலந்த அநுதாபத்தோடு வரவேற்பதா? என்ன செய்வது? இப்படியெல்லாம், தன் மனதிற்குள் போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருந்தாலும், தன்நையறியாமலே மணியைக் கவனித்துக்கொண்டே இருந்தாள் மாஷா. பொழுது சாயச் சாய, இருள் மெள்ள உலகைக் கவ்வ ஆரம்பித்தது. மெழுகுவார்த்திகள் எங்கும் பொருத்தப்பட்டன. டிராய் குரோவ், தன்னைப் பார்க்க வந்த சில நண்பர்களோடு ஏதோ வினையாடிக்கொண்டிருந்தான். மணி ஆறே முக்கால் அடித்தது. மாஷா சந்தடிசெய்யாமல் வீட்டைவிட்டு, வாசலுக்கு வந்தாள். சுற்றுமுற்றும் ஒருமுறை கவனித்துவிட்டுத் தோட்டத்திற்குள் காலை எடுத்துவைத்தாள்.

வானத்தை மேகங்கள் மறைத்துக்கொண்டிருந்தன. எங்கும் கும்மிருட்டு; நடைபாதைகூட சரிவரத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவளுக்குப் பழக்கமான பாதை யாகையால், வேகமாக நடந்து அந்த நதிக்கரையை அடைந்தாள் மாஷா. அங்கு சற்று நேரம் நின்று, டிபோர்ஜ்முன் நிற்கும்போது ஒருவித உணர்ச்சியும் இல்லாமல் சாதாரணமாக நிற்க வேண்டும் என்று தன் சுய உணர்வை வரவழைத்துக் கொண்டாள். ஆனால் அதே சமயத்தில் அவள் எதிரே டிபோர்ஜ் வந்து நின்றான்.

“என் வேண்டுகோளை நிராகரிக்காமல் வந்ததற்கு மிகவும் நன்றி” என்று சோகம் ததும்பும் மெல்லிய குரலில் அவன் கூறினான்: மேலும் “வராமல் இருந்திருந்தால், நான் மிகவும் வருந்தி இருப்பேன்” என்றான்.

மாஷா, வழக்கமான சில மரியாதை வார்த்தைகளைக் கூறினாள்:

“அதையே நானும் திருப்பிச் சொல்லவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க மாட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.”

அவன் சற்று நேரம் ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்தான். மேலும் பேசுவதற்குத் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொள்வதுபோல் நின்றிருந்தான்.

“சில சந்தர்ப்பங்கள் காரணமாக.....நான் உன்னை விட்டுப் பிரியவேண்டியவனாக இருக்கிறேன்” ஒருவழியாக அவன் பேசிவிட்டான்: “இன்னும் சில நாட்களுக்கெல்லாம் நீ அறிந்துகொள்வாய்.....ஆனால் நான் பிரிந்து போகும்முன், உன்னிடம் ஒன்று சொல்லவேண்டும்.....”

அவன் தனது எண்ணத்தை வெளியிட இவைகளைப் பீடிகையாகச் சொல்கிறான் என்று நினைத்து மௌனமாகவே இருந்தான் மாஷா.

“நீ என்னைப்பற்றி நினைத்திருப்பது தவறு” என்று அவன் மீண்டும் தொடர்ந்தான்; பிறகு தலையைக் குனிந்து கொண்டே, “நான் டிபோர்ஜ் என்ற பிரஞ்சுக்காரன் அல்ல, நான்தான் டுப்ரோவ்ஸ்கி!”

மாஷா கத்திவிட்டாள்.

“பயப்படாதே, உன்னை மன்றடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்; என் பெயரைக் கேட்டுப் பயப்படாதே! ஆம், உன் தந்தையின் சூழ்ச்சியால் உண்ணுகின்ற உணவைக் கூடப் பறிகொடுத்த அந்தத் துர்ப்பாக்கியசாலி நான்தான்! நான் வளர்ந்த அந்தப் பூமியினின்றும் என்னை விரட்டி, இப்படி என்னை வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரனாக மாற்றியவர் அவர்தான். ஆனால், நீ என்னிடம் பயப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லை—உனக்காகவோ, உன் தந்தைக்காகவோ கூடப் பயப்படவேண்டாம். அதெல்லாம் முடிந்துவிட்டது. நான் அவரை மன்னித்துவிட்டேன். நீதான் அவரைக் காப்பாற்றினாய். என்முதல் ரத்தபலியை அவர்மூலம்தான்

தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணி இருந்தேன். இந்த வீட்டைச் சுற்றி அதற்காகவே உலவினேன். எங்கே தீயை வைப்பது, அவருடைய படுக்கை அறையை எப்படி, எந்தப் பாதை மூலம் அடைவதென்று திட்டம் போட்டேன். எந்தப் பாதையை வெட்டிவிட்டால் அவர் தப்பிக்க முடியாது என்றெல்லாம் முடிவு செய்தேன்—அப்போதுதான் நீ வானத்திலிருந்து வந்த ஒரு தெய்விகச் சாயைபோல அந்தப் பக்கம் காட்சி அளித்தாய். என் உள்ளம் சாந்தி அடைந்தது. நீ வசிக்கும் இந்த இடம் மிகவும் புனிதமானது என்று எனக்குள் நான் சொல்லிக்கொண்டேன். அதுமட்டு மல்லாமல், உன்னோடு இரத்த சம்பந்தமுள்ள எந்த உயிரும் என் பாப நிழலுக்குள் விழக்கூடாது என்றும் முடிவு செய்து கொண்டேன். பழி வாங்கவேண்டும் என்ற என் வஞ்சத்தை வெறும் பயித்தியக்காரத்தனம் என்று ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டேன். நாட்கணக்காக, போக்ரோவ்ஸ்கோவ் சோலைகளில் உலவிக்கொண்டே இருந்தேன். வெள்ளை அணி பூண்ட உன் உருவம் அந்தப் பக்கம் தெரியாதா என்ற நம்பிக்கையோடு அங்கெல்லாம் சுற்றினேன். சிறிதும் அச்சமின்றி நீ உலவும்போது புதருக்குப் புதர் மறைந்திருந்து, உன்னையே கவனித்து வந்தேன். உன்னை யறியாமல், நான் மறைந்திருந்து உன்னைக் கண்காணிக்கும் போது, உனக்கு ஒருவித ஆபத்தும் நேராது என்ற சந்தோஷத்தில் அப்படியெல்லாம் திரிந்தேன். கடைசியில் எனக்கு கொரு சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. உங்கள் வீட்டிலேயே வந்து தங்கினேன். இந்த மூன்று வாரங்களை நான் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் கழித்தேன். எனது சோக வாழ்வில் இந்த நாட்களின் நினைவு எப்போதும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பமாக அமைந்துவிட்டது..... ஆனால் எனக்குக் கிடைத்த தகவல்மூலம் நான் உன்னைப் பிரியவேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது.....அதுவும் இந்த நிமிஷமே பிரியப்போகிறேன். நான் போவதற்குமுன்

உன்னைச் சந்தித்து எல்லா விவரங்களையும் சொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணினேன். நான் மறைந்துவிட்ட பிறகு நீ என்னைச் சபிக்கவோ வெறுக்கவோ கூடாதல்லவா, அதற்குத்தான். இப்போது டுப்ரோவ்ஸ்கியை நினைத்துப்பார். இன்றேனும் தெரிந்துகொள், அவன் வேறு ஒரு நிலைமைக்குப் பிறந்தவன். அவனுடைய உள்ளம், உன்னைக் காதலிக்கும் திறம் வாய்ந்தது என்பதைத் தெரிந்துகொள், மேலும் அவன் என்றும்.....”

இந்தச் சமயத்தில், மெல்லிய சீட்டியடிக்கும் ஒரு சத்தம் கேட்டது. டுப்ரோவ்ஸ்கி தான் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டான். அவளுடைய கரங்களைப்பற்றி, தீச்சுவாலை வீசும் தன் உதடுகளருகே கொண்டுபோனான். மறுபடியும் அந்தச் சீட்டிச் சத்தம் கேட்டது.

“என்னை மன்னித்துக் கொள். அந்தச் சீட்டிச் சத்தம் எனக்காகத்தான் ; நான் போகவேண்டும் ! ஒரு கணம் தாம தித்தால் கூட எனக்கு அது ஆபத்தாக முடிந்துவிடும் !”

அவளை விட்டுச் சில அடிகள் திரும்பிச் சென்றான். மாஷா, அசையாமல் அங்கேயே நின்றிருந்தாள். டுப்ரோவ்ஸ்கி மறுபடியும் திரும்பி வந்து அவள் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டான்.

அவள் கரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டே, சோகம் ததும்பும் மிருதுவான குரலில் அவன் “நீ இன்றேனும் ஆபத்தில் சிக்கிக் கொண்டு, வேறு யாரும் உதவிக்கு வர முடியாமல் திகைத்து நிற்கும்போது, என்னுடைய பாதுகாப்பை விரும்பி, என் பக்கம் திரும்புவாயா? உன்னுடைய வாழ்வுக்குரிய, எல்லாத் தேவைகளுக்கும் என்னிடம் உரிமை போடு கேட்பாயா? என்னுடைய இந்த விஸ்வாச உணர்ச்சியை உதறித் தள்ளமாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்வாயா?” என்று கேட்டான்.

மாஷா மௌனமாகக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தாள். சீட்டிச் சத்தம் மூன்றும் முறையும் கேட்டது.

“என்னை ஆபத்தில் சிக்க வைத்து விடுவாயா என்ன, மாஷா?” என்று கதறினான் டுப்ரோவ்ஸ்கி; மீண்டும், “நீ இதற்குப் பதில் சொல்லாதவரை, நான் இங்கிருந்து போக மாட்டேன். சொல், சத்தியம் செய்கிறாயா இல்லையா?” என்று கேட்டான்.

“அப்படியே சத்தியம் செய்கிறேன்” என்று அந்தச் சோகச் சித்திரம் முணு முணுத்தது.

டுப்ரோவ்ஸ்கியைச் சந்தித்ததினால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்போடு, மாஷா அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டாள். தன் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தபோது, எல்லோரும் எங்கோ ஓடிவிடுவதுபோல் தோன்றியது வீட்டிற்குள் எங்கும் ஒரே அமளியாக இருந்தது. வீட்டு வாசலில், ஒரே ஜனக்கூட்டம். வாசலில் ஒரு வண்டி நின்றிருந்தது. டிராய்குரோவின் குரல் தூரத்திலேயே கேட்டது. மாஷா தான் வீட்டில் இல்லாதது எங்கே தெரிந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தால், வேகமாக நடந்தாள். டிராய்குரோவ் அவளை ஹாலிலேயே சந்தித்தான். அங்கு அந்த ஜில்லா அதிகாரி, பல விருந்தினர் புடைசூழ அமர்ந்திருந்தான். அவனைச் சுற்றி இருந்த நபர்கள் எல்லோரும் அவனைக் கேள்வி மாரிபால் மூழ்கடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவன் எங்கோ பிரயாணத்திற்குப் போவது போல ஆடை அணிந்திருந்தான். தலையிலிருந்து கால்வரை ஆயுதபாணியாக விளங்கிய அவன், இவர்களுடைய கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஒரு வித வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு, பதில் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

“மாஷா, நீ எங்கே அம்மா போயிருந்தாய்? மான்ஷியர் டிபோர்ஜை எங்கேனும் கண்டாயா?” என்று டிராய்குரோவ் கேட்டான்.

மாஷா தன் சக்தியை யெல்லாம் சேகரித்துக்கொண்டு. “இல்லை” என்று கூறினாள்.

டிராய் குரோவ் “வேடிக்கையாக இருக்கிறதே. இந்த ஜில்லா அதிகாரி, அவன்தான் டுப்ரோவ்ஸ்கி என்று நிச்சயமாகக் கூறுகிறான். அவனைக் கைது செய்யவும் வந்திருக்கிறான்” என்று கூறினான்.

“அந்த அடையாளங்கள் எல்லாம் அப்படியே இருக்கின்றன, பிரபு” என்று மரியாதையோடு கூறினான் அந்த அதிகாரி.

டிராய்குரோவ் அந்த அதிகாரியை மடக்கி, “போதும் சும்மா இரு தம்பி, நீ உன் அடையாளங்களை எங்கேயாவது எடுத்துக் கொண்டுபோ. ஆனால், எனக்கு இந்த விஷயத்தில் பூரண திருப்தி ஏற்படாதவரையில், என் பிரஞ்சுக் காரனைக் காட்டிக்கொடுக்கமாட்டேன். “அந்தப் புளுகு ராணி, ஆன்டன் பென்னுடிச்சை யாரால் நம்ப முடியும்? அந்த ஆசிரியன் அவனைக் கொள்ளையடித்ததாகக் கனவு கண்டிருப்பான்...ஏன் மறுநாள் காலையிலேயே என்னிடம் கூறவில்லை?” என்று கேட்டான்.

“அந்தப் பிரஞ்சுக்காரன் அவனைப் பயமுறுத்தி, வெளியே விஷயத்தைச் சொல்லக்கூடாதென்று தடுத்திருப்பான்” என்று அந்த அதிகாரி கூறினான்.

“வெறும் கட்டுக் கதை!” என்று கத்தினான் டிராய்குரோவ்: “இப்போதே, இந்தச் சந்தேகங்களை எல்லாம் தீர்த்து விடுகிறேன், எங்கே அந்த ஆசிரியன்” என்று அங்கே வந்த வேலைக்காரர்களைக் கேட்டான்.

“அவரை எங்குமே காண முடியவில்லை” என்று அந்த வேலைக்காரர்கள் கூறினார்கள்.

“அவனைத் தேடிப் பாருங்கள்” என்று கத்தினான் டிராய்குரோவ். அவனை இப்போது பலமான சந்தேகங்கள்

சூழ ஆரம்பித்தன. பின்னர், அந்த அதிகாரியைப் பார்த்து “எங்கே உன் மதிப்புமிக்க அடையாளங்கள்” என்று கேட்டான். அவனும் அந்தக் காகிதத்தை அவனிடம் கொடுத்தான்.

“ஹும்,—வயது 23. நடுத்தர உயரம், மழுங்க க்ஷவரம் செய்த முகம், தாடி கிடையாது, கருமையான கண்கள் . . . அதெல்லாம் சரிதான், ஆனால், இவைகளை வைத்துக் கொண்டு எதையும் நிர்ணயிக்க முடியாதே? எங்கே அந்த ஆசிரியன்?”

“அவனை எங்கும் காணவில்லை” என்று மறுபடியும் பதில் வந்தது. டிராய்குரோவுக்குக்கூடச் சஞ்சலம் ஏற்பட்டு விட்டது. மாஷா சவத்தைப் போல் மாறிவிட்டான்.

“மாஷா, நீ ஏன்மமா இப்படி அஞ்சுகிறாய்? இவர்கள் உன்னைப் பயமுறுத்தி விட்டார்களா?” என்று கேட்டான் டிராய்குரோவ்.

“இல்லைப்பா, எனக்குத் தலைவலிக்கிறது!” என்றான் மாஷா.

“பயப்படாதே அம்மா, உன் அறைக்குப் போ!”

மாஷா தன் தந்தையின் கரங்களை முத்தமிட்டு விட்டுத் தன் அறைக்குச் சென்றுவிட்டான். தன் படுக்கையில் விழுந்து, பிறிவரும் கண்ணீரோடு விக்கி விக்கி அழுதான். உடனே தாதிகள் வந்து, அவள் ஆடையை மாற்றி, தலைவலிக்கு ஏதோ முகரும் மருந்தைக் கொடுத்துப் படுக்க வைத்தனர். அவளும் லேசான நித்திரையில், தன்னை மறந்தாள்.

இதன் நடுவில், அந்தப் பிரஞ்சுக்காரனை எங்கும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை: டிராய்குரோவ், தன் அறைக்குள், மேலும் கீழும் நடந்து கொண்டிருந்தான். அங்கிருந்த விருந்தாளிகள் தங்களுக்குள் எதையோ முணு முணுத்துக்

கொண்டிருந்தனர். அந்த அதிகாரி, முட்டாள்தனமாக விழித்துக் கொண்டிருந்தான்—அந்தப் பிரஞ்சுக்காரன் கிடைக்கவே இல்லை. சந்தேகமில்லாமல், அவன் தப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறான். யாரோ, அவனை உஷார்ப்படுத்தி விட்டனர். ஆனால் யார் சொல்லி இருக்க முடியும், எப்படிச் சொன்னார்கள்? இதுதான் புரியவில்லை.

கடிகாரம் பதினொன்று அடித்தது. இதுவரை யாருமே தூங்கவில்லை. கடைசியில், டிராய்குரோவ் தன் பொறுமையை இழந்து அந்த அதிகாரியைப் பார்த்து:

“சரி, சரி, நீ இரவு முழுதும் இங்கேயே இருக்க முடியாது; என் வீடு ஒன்றும் சத்திரம் அல்ல; டுப்ரோவ்ஸ்கியைப் பிடிக்க இன்னும் கொஞ்சம் கெட்டிக்காரத்தனம் வேண்டும்—உண்மையில் அவன் டுப்ரோவ்ஸ்கியாக இருந்தால்!—இப்போது நீ வீட்டிற்குப் போகலாம். மற்றொரு சமயம், இன்னும் கொஞ்சம், சுறுசுறுப்போடு வா? பிறகு அங்கிருந்த விருந்தினர்களைப் பார்த்து “உங்களுக்கும் வீட்டிற்குப் போக நேரம் ஆகிவிட்டது. உங்கள் வண்டிகளைக் கட்டுங்கள், நான் தூங்கவேண்டும்” என்று தன் விருந்தாளிகளையும் விரட்டி அடித்தான்.

13

சில மாதங்கள் ஒருவித சம்பவமுமின்றிக் கழிந்தன. ஆனால் அந்தக் கோடை காலத்தில், டிராய்குரோவின் சொந்த வாழ்க்கையில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

தனது எஸ்டேட்டிலிருந்து முப்பதுமைல்களுக்கு அப்பால் வெரியஸ்கி என்ற கோமகனின், பெரிய எஸ்டேட் இருந்தது. அந்தக் கோமகன், இத்தனை காலம் வெள்ளாடுகளிலிருந்த தால், ஒரு ஓய்வு பெற்ற மேஜரிடம் தமது எஸ்டேட்டின்

நிர்வாகத்தை ஒப்படைத்திருந்தான். மே மாதக் கடைசியில், தனது வெளி நாட்டுப் பிரயாணத்தை முடித்துக் கொண்டு, தான் இதுவரை பார்த்தே இராத தனது கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். இன்பமான பொழுதுபோக்குகளில் பழக்கப்பட்ட அவருக்கு அந்தக் கிராமத்தின் தனிமையைத் தாங்க முடியவில்லை. ஆகவே தான் வந்த மூன்றாவது நாளை, வெகு காலத்திற்கு முன் சிறிதே பழக்கமுடைய டிராய்குரோவுடன் விருந்துண்ணச் சென்றான்.

அவனுக்குச் சுமார் ஐம்பது வயதிருக்கும். ஆனால் தோற்றத்தில் அதைவிட மூப்பாகவே தோன்றினான். எல்லா விஷயங்களிலும், சற்றுத் தாராளமாகவே ஊறித் திளைத்த அவனுடைய உடம்பில், அழிக்க முடியாத பல ரோகங்களின் அடையாளங்கள் இருந்தன. ஆனால் இந்தக் குறைகள் இருந்தாலும், அவன் பார்ப்பதற்கு அழகாகவும், கண்ணியத்தோடும் காட்சியளித்தான். உயர்ந்த சமூகத்தில் பழகியதால், அந்த அந்தஸ்தும், பண்பாடும், குறிப்பாகப் பெண்கள் விஷயத்தில் நயமாக நடந்துகொள்ளும் தன்மையும் தெரிந்தவன். சும்மா இருந்து பழக்கப்படாத அவனுக்கு ஏதேனும் பொழுது போக்கு அவசியமாகத் தேவைப்பட்டது. டிராய்குரோவுக்கு இவனைப் போன்ற உலகம் தெரிந்த ஒருவனுடைய விஜயம் மிகவும் சந்தோஷத்தை அளித்தது. அதோடு கூட இதைப் பெருமையாக நினைத்தான். தன் வழக்கப்படி தன் விருந்தாளியை, மிகவும் உற்சாகத்தோடு வரவேற்றுத் தனது எஸ்டேட்டின் காட்சிகளை எல்லாம் சுற்றிக் காண்பித்தான். குறிப்பாகத் தன் நாய்க்கிடையையும் காண்பித்தான். ஆனால் அந்தக் கோமகனுக்கு அந்த நாய்கள் வசிக்கும் சூழ்நிலையின் நாற்றம் சற்றும் பொறுக்க முடியவில்லை. வாசனை தெளித்த தன் கைக்குட்டையை, நாசியில் வைத்துக்கொண்டே, அவசர அவசரமாய் அதை விட்டு வெளியே வந்து விட்டான். பழங்கால முறையில் அமைந்திருந்த அந்தத் தோட்டமும், எலுமிச்சை மரங்களும், நான்கு

மூலைச் சதுரமாக இருந்த அந்தக் குளமும், அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவனுக்கு ஆங்கிலேய முறையில் அமைந்த தோட்டங்கள்தான் பிடிக்கும். இந்தச் சமயத்தில், உணவு தயாராகிவிட்டதாக வேலைக்காரன் வந்து அறிவித்தான். அவர்கள் விருந்துண்ணத் திரும்பினார்கள். அந்தக் கோமகன் இவ்வளவு தூரம் நடந்ததினால் ஏற்பட்ட களைப்பினாலும் இங்கு ஏன் வந்தோம் என்ற வெறுப்பினாலும், நொண்டிக்கொண்டே நடந்து வந்தான்.

அவர்களை மாஷா ஹாலில் வரவேற்றாள். அவளுடைய அழகு, அந்த கிழக் கோட்டாளை வசிகரித்தது. டிராய் குரோவ், தன் விருந்தாளியை அவள் பக்கத்தில் அமரச் செய்தான். அந்தக் கோமகன், அவள் பக்கத்தில் இருக்கிறோம் என்ற மத மதப்பில், தன் இழந்த சந்தோஷத்தைப் பெற்றான். அவளுடைய கவனத்தைக் கவருவதற்காகப் பலவிதமான சுவைமிருந்த செய்திகளைக் கூறிக்கொண்டிருந்தான். உணவு முடிந்ததும் டிராய்குரோவ் அவளைத் தன்னோடு குதிரைச் சவாரி செய்ய அழைத்தான். ஆனால், தான் அணிந்திருக்கும் “வெல்வெட்” காலணியைக் காட்டி, ‘அதைவிட, ஒரு வண்டியில் வரத்தயார்’ ரென்று கூறினான். இதன் மூலம் அந்த அழகிய பெண்ணோடு சேர்ந்திருக்கலாம் என்பதுதான் அவன் எண்ணம். அப்படியே வண்டியைத் தயார் செய்யும்படி ஆணையிட்டான் டிராய்குரோவ். அந்தக் கிழவனும், அந்த அழகியும் அதில் அமர்ந்தனர். வண்டியும் புறப்பட்டது. வண்டியிலும் அவன் பேச்சு ஓயவே இல்லை. அந்தஸ்துள்ள சமூகத்தில் பழகிய அவனுடைய தற்புகழ்ச்சிமிக்க மரியாதையான வார்த்தைகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்தாள் மாஷா. இப்படிப் பேசிக்கொண்டே வரும்போது, வழியில் அவர்கள் எரிந்து நின்ற ஒரு வீட்டைக் கண்டனர். வெரியஸ்கி, டிராய்குரோவைப் பார்த்து, அதன் விவரங்களைக் கேட்டான். அது டிராய்குரோவுக்குச் சொந்தமானதுதானா என்றும் கேட்டான்.

இதைக் கேட்டதும் அவன் முகம் சுளித்தான். இந்த எரிந்து போன வீட்டைக் கண்டதும் அவன் உள்ளத்தில் எழுந்த பழைய நினைவுகள், அவ்வளவு இன்பகரமானதாக இல்லை. ஆகவே, இந்த வீடும் சொத்தும் இப்போது தன்னுடையது தான் என்றும் அதற்கு முன்பு நுப்ரோவ்ஸ்கிக்குச் சொந்தமாக இருந்தது என்றும் கூறினான்.

“நுப்ரோவ்ஸ்கிக்கா?” என்று எதிரொலித்தான் வெரியஸ்கி: “அந்தக் கெட்டிக்காரப் போக்கிரிக்கா?”

“அவனுடைய தந்தைக்கு” என்றான் டிராய்குரோவ்: “அவனுடைய தந்தையும் இவனைப்போல ஒரு போக்கிரி தான்.”

“இந்தக் கள்ளனின் க்தி என்னவாயிற்று? அவனைப் பிடித்துவிட்டார்களா? உயிரோடுதான் இருக்கிறாரா?”

“அவன் உயிரோடுதான் இருக்கிறான். அவனை இன்னும் யாரும் பிடிக்கவில்லை. நமது ஜில்லா அதிகாரிகளே அவனோடு சேர்ந்து ஒத்துழைக்கும்வரை, அவனை யாரும் பிடிக்க முடியாது. இதுபோக, ஆர்பிடோவாவுக்கும் அவன் விஜயம் செய்ததாகக் கேள்விப்பட்டேனே, உண்மைதானா!”

“ஆமாம். சென்ற ஆண்டு அங்கு வந்து, கொள்ளையடித்தும், கொஞ்சம் தீவைத்தும் சென்றிருக்கிறான். மாஷா, இந்த விசித்திரமான வீரனைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்வது மிகவும் சுவையாக இருக்கும் அல்லவா?”

“சுவையாக இருக்குமா?” என்றான் டிராய்குரோவ்: “அவளுக்கு அவனைத் தெரியும், மூன்று வாரங்கள் அவளுக்கு அவன் சங்கீதம் சொல்லிக் கொடுத்தான். அதற்கு அவன் சன்மானங்கூட ஒன்றும் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.”

பிறகு டிராய்குரோவ், அந்தப் பிரஞ்சு ஆசிரியனைப் பற்றிய கதையை எல்லாம் எடுத்துக் கூறினான்.

மாஷா ஒரு சித்ரவதையைப் அனுபவித்துவிட்டாள். ஆனால் வெரியஸ்கி மிகவும் ஊக்கத்தோடு இந்த வரலாற்றைக் கேட்டான். அவனுக்கு இவை யெல்லாம் வெகு வினோதமாக இருந்தது. அவர்களுள் வீட்டிற்கு வந்ததும் வெரியஸ்கி, தன் வண்டியைத் தயார் செய்யும்படி கூறினான். டிராய்குரோவ், இரவு தங்கி இருக்கும்படி கூறியும் கிளம்பிவிட்டான். ஆனால் போகும்போது, டிராய்குரோவைத் தன் வீட்டிற்கு வந்து போகும்படியும், அப்படி வரும்போது மாஷாவையும் உடன் அழைத்துவரும்படியும் கேட்டுக்கொண்டான். டிராய்குரோவ் இதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்தான். அவனைவிடப் பதவியில் சற்று உயர்ந்தவனும், மூவாயிரம் அடிமைகளை வைத்துக் கொண்டிருப்பவனுமான, - அந்தக் கோமகனைத் தனக்குச் சமதையான செல்வாக்குள்ளவனாகக் கருதினான்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து, மாஷாவும் அவள் தந்தையும் அந்தக் கோமகன் வீட்டிற்குக் கிளம்பினார்கள். ஆர்பிடோவா கிராமத்தை நெருங்கியதும், ஒழுங்காகவும் சுத்தமாகவும் கட்டப்பட்டிருந்த விவசாயிகளின் குடிசைகளையும், அந்தக் கிராமத்தின் சொந்தக்காரனுடைய, ஆங்கில முறையில் கட்டப்பட்ட மாளிகையையும் கண்ட டிராய்குரோவினால் அவற்றைப் புகழாமல் இருக்க முடியவில்லை. அந்த மாளிகையின்முன் இருந்த அழகிய பசும் புற்றரையில், சுவிட்ஸர்லாந்து மாடுகள் கழுத்தில் கட்டியிருந்த மணிதள், கலகலென ஒலிக்க மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. அந்த மாளிகையைச் சுற்றி விஸ்தாரமான நந்தவனம் பரந்து கிடந்தது. வெரியெஸ்கி, விருந்தினரை வாசலிலேயே வந்து வரவேற்றான். மாஷாவிடம் தன் கரத்தை நீட்டிக்கைகுலுக்கி அவளை வரவேற்றான். மூவர் விருந்து அருந்தக்கூடிய மேஜை இருந்த ஒரு மேன்மையான ஹாலுக்குள் அவர்கள் நுழைந்தனர். அந்தக் கோமகன்

தன் விருந்தினர்களை, ஜன்னல் அருகே அழைத்துச் சென்று வெளியே பரந்தகிடந்த மிக நேர்த்தியான காட்சியை அவர்களுக்குக் காட்டினான். வால்கா நதி, ஜன்னலிலிருந்து வழிந்தோடுவதுபோலப் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு செல்லும் படகுகள், அதன்மீது ஊர்ந்துகொண்டிருந்தன. மீன் பிடிக்கும் சிறு படகுகள், அர்த்தபுஷ்டியுள்ள “மரண கண்ணி” என்ற பெயரைத் தாங்கி வால்காவில் திரிந்துகொண்டிருந்தன. இந்த நதிக்கு அப்பால், பசும் வயல்களும், சிறு சிறு குன்றுகளும் அதன் நடுவே அங்கொன்று மிங்கொன்றுமாகச் சிறு சிறு கிராமங்களும் சிதறிக்கிடந்தன. பிறகு விருந்தினர்கள், ஓவியச் சாலையில் சிறிதுநேரம் சுற்றிவந்தனர். வெரியஸ்கி, தான் வெளிநாடுகளிலிருந்து வாங்கிவந்த பலவித ஓவியங்களை அங்கு மாட்டி இருந்தான். மாஷாவுக்கு, அவ் ஓவியங்களின் தன்மை, அந்த ஓவியர்களின் சொந்த வாழ்க்கை, அவர்களின் குணம், குறைகள் இவற்றைப்பற்றிக் கூறினான். ஓவியங்களைப்பற்றி விமர்சிக்கும்போது வெரியஸ்கி, தன் சாதாரணத்தை எடுத்துக்காட்டும் வழக்கமான பதங்களால் கூறாமல், கற்பனை நயத்தோடும், உணர்ச்சியோடும் கூறினான். மாஷா அவைகளை எல்லாம் சந்தோஷத்தோடு கேட்டுக்கொண்டு வந்தாள். அதன்பிறகு அவர்கள் உணவருந்த வந்தனர். டிராய்குரோவ், தனக்குப் பிடித்த மான, ‘ஓய்னும்’ உணவு வகைகளின் ருசியும் நன்றாக இருக்கவே மிகவும் சுவைத்துச் சாப்பிட்டான். மாஷாவும், தன் வாழ்கையிலேயே, இரண்டேமுறை பார்த்த வெரியஸ்கியுடன் சிறிதுகூட அச்சமோ, தடங்கலோ இல்லாமல் தாராளமாகப் பழகினாள். உணவு முடிந்ததும், தன் விருந்தாளிகளைத் தன் தோட்டத்தில் காப்பி அருந்த அழைத்துச் சென்றான். அந்தத் தோட்டத்தில் இருந்த ஒரு பெரிய ஏரியின் கரையில் அவர்கள் அமர்ந்து காப்பி அருந்தினர். அந்த ஏரியில் எங்கு பார்த்தாலும் சிறு சிறு தீவுகள் நிறைந்து

கிடந்தன. திடீரென்று, ஏதோ சத்தம் கேட்டது. அப்போது ஆறு துடுப்புகளோடு கூடிய ஒரு சிறு படகு, அந்த ஏரிக் கரையின் அருகே வந்து நின்றது. தன் விருந்தாளிகளை அந்தப் படகில் ஏற்றிக்கொண்டு அந்த ஏரியைச் சுற்றிக் காட்டினான் வெரியஸ்கி. அந்த ஏரியில் இருந்த சிறு சிறு தீவுகளையும் அவர்கள் பார்த்தனர். அந்தத் தீவுகள் ஒன்றில் ஒரு சலவைக்கல் சிலையும், மற்றொன்றில், பாழான ஒரு குகையும், மற்றொன்றில் விநோதமான எழுத்துக்களோடு கூடிய ஒரு ஸ்தூபியும் இருந்தன. இந்த ஸ்தூபியைக் கண்டு, ஆர்வம் தூண்டப்பட்ட மாஷா அதன் விவரங்களைக் கேட்டாள். ஆனால், வெரியஸ்கி கூறிய சந்தேகத்திற்குரிய விவரங்கள் அவள் ஆர்வத்தைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை. இவர்கள் இப்படிச் சுற்றிக்கொண்டே இருந்ததினால், நேரம் போனதே தெரியவில்லை. இருள் சூழ்ந்து, சில்லென்ற காற்றும் பனியும் ஆரம்பித்தன. வெரியஸ்கி, தன் விருந்தினர்களை மறுபடியும் வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றான். அங்கு தேத்தண்ணீர் இவர்களுக்காகக் காத்துக் கிடந்தது. வேறு பெண் துணையற்ற, கிழ பிரம்மச்சாரியான, வெரியஸ்கி மாஷாவைத் தேத் தண்ணீர் வழங்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான். வெரியஸ்கியின், வற்றாத கதைகளையும், ஓயாது பேசும் அவன் உபசாரமிக்க பேச்சுக்களையும் கேட்டுக்கொண்டே, மாஷா இருவருக்கும் தேத்தண்ணீர் வார்த்தாள். திடீரென்று வெடிகளின் சத்தம் கேட்டது. இருண்டிருந்த வானத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு, ஜோதி மயமான ஒளி சிதறியது. வெரியஸ்கி, தன் விருந்தினர்களை வராத்நாவிற்கு அழைத்துச் சென்று, அங்கு நடக்கும் வாண் வேடிக்கையைக் காட்டினான். மாஷாவுக்கு ஒரு போர் வையைத் தந்து போர்த்தினான். அங்கு அந்த மாளிகையின் முன்னே, பலவித வர்ணமயமான, வான வெடிகள், சுழன்றும், வேகமாக ஒளிக்கதிர்களை உதிர்த்துக்கொண்டும் வானத்தையே தொட்டுவிடுவதுபோல வேகமாக மேலேறிப்

பாய்ந்தன. சில வர்ண வாணங்கள், நீர்வீழ்ச்சியைப்போல, வர்ணஜாலங்கள் பல காட்டின. சில கனல் மழை பெய்வது போல பம்மி மேலேறிப் பாய்ந்தன. சில, நட்சத்திரங்கள் சிதறியதுபோல, ஒளியைச் சிதறடித்துக்கொண்டு வேடிக் கை காட்டின. மாஷா இக் காட்சியைச் சிறு குழந்தையைப் போல் கண்டு களித்தாள். அவளுடைய களிப்பைக் கண்டு, மகிழ்ந்தான் வெரியஸ்கி. டிராய்குரோவுக்கு வெரியஸ்கியின் மேல் ஒரு பற்றுதல் விழுந்துவிட்டது. தன்னைக் கௌர விக்கவேண்டும் என்பதற்காக அவன் எடுத்துக்கொண்ட சிரமமும் பணச் செலவையும் கண்டு மிகவும் சிலாகித்தான். தன்னைச் சந்தோஷப்படுத்தவே அவன் இந்த வேடிக்கை களை எல்லாம் செய்திருக்கிறான் என்று உணர்ந்து மிகவும் மகிழ்ந்தான்.

அந்தி உணவும், விருந்தைப்போலவே மிகவும் ஆடம்பர மாக இருந்தது. பின்னர் விருந்தினர்கள் தங்களுக்கென ஒழித்துவிடப்பட்ட அறைகளுக்குச் சென்று இரவைக் கழித்து விட்டு, மறுநாள் காலையில் ஒருவருக்கொருவர், மீண்டும் அடிக்கடி சந்திக்கவேண்டும் என்று பரஸ்பரம் கேட்டுக் கொண்டு பிரிந்தனர்.

14

மாஷா, திறந்த ஜன்னல் அருகே, ஒரு தம்பூர் போன்ற வாத்தியத்தோடு அமர்ந்திருந்தாள்.

கோன்ராட் கதையில் வரும் கதாநாயகிபோல், தனது காதல் கனவிலே, பச்சைப் பட்டுத் துணியில் ரோஜா மலரைப் பின்னியதுபோல் செய்யாமல் சரியான நிறங்களையே சேர்த்துத் தன் முன்னிருந்த புத்தகத்தில் இருப்பது போலவே, தன் பூவேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தாள் மாஷா.

அவள் கவனம் எல்லாம் வேறு எங்கோ சுற்றிக்கொண்டிருந்தாலும், அந்தப் புத்தகத்தி லுள்ளபடியே, அவள் 'பின்னி'க்கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென்று, ஒரு கரம் அந்தத் திறந்த ஜன்னலில் தோன்றி, ஒரு கடிதத்தை அந்தத் தம்பூர்மீது போட்டுவிட்டு, ஆச்சரியத்தினால், மலைத்து நின்ற மாஷா தன்னைச் சமாளித்துக் கொள்வதற்குமுன் மறைந்துவிட்டது. அதே சமயத்தில் ஒரு வேலைக்காரன் வந்து மாஷாவின் தந்தை அவளை அழைப்பதாகக் கூறினான். மாஷா அந்தக் கடிதத்தை நடுங்குங் கரங்களால் ஒரு கைத்துண்டில் மறைத்து வைத்து விட்டு, தன் தந்தையிடம் சென்றாள்.

டிராய்குரோவ் தனியாக இல்லை. அவனுடன் வெரியஸ் கியும் இருந்தான். மாஷாவைக் கண்டதும் அவன் எழுந்து மரியாதையோடு வணங்கினான். அவன் வழக்கத்திற்கு விரோதமாக, ஏதோ குழப்பத்தோடு காட்சியளித்தான்.

“இங்கு வா மாஷா” என்று வரவேற்றான் டிராய்குரோவ்: “உனக்கு ஒரு சந்தோஷமான சமாச்சாரம் சொல்லப் போகிறேன். அது உனக்குச் சந்தோஷத்தைத் தரும் என்று நம்புகிறேன். இதோ உனக்கொரு வரன் பார்த்திருக்கிறேன், இந்தக் கோமகன் உன் கரங்களைப் பற்றத் தயாராக இருக்கிறார்” என்றான்.

மாஷா மின்னல் தாக்குண்டவள்போல அப்படியே, அசந்துவிட்டாள். ஒருவித சவக்களை அவள் முகத்தில் படர ஆரம்பித்தது. அவள் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அந்தக் கோமகன் அவள் அருகே எழுந்துவந்து, அவள் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு மிகவும் மிருதுவான குரலில், தன்னைச் சந்தோஷப்படுத்த ஒப்புக்கொள்வாளா என்று கேட்டான். ஆனால் மாஷா ஒன்றுமே பதில் சொல்லவில்லை.

“அவள் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டாள். அவள் ஒப்புக் கொள்ளாமல் இருக்கமாட்டாள்” என்று டிராய்குரோவ்

கூறினான்: “ உங்களுக்குத் தெரியாதா, அந்த வார்த்தையைச் சொல்வது மிகவும் கஷ்டம். சரி, மாஷா, ஏன் நிற்கிறாய் சம்மதத்தைத் தெரிவி.....உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே, பெண்களுக்கு...சரி, நீங்கள் சந்தோஷமாக இருங்கள் ” என்று வாழ்த்தினான், டிராய்குரோவ்.

மாஷா மௌனமாக ஆடாமல் அசையாமல் நின்றான். அந்தக் கோமகன் அவள் கரங்களைப் பற்றி முத்தமிட்டான். திடீரென மாஷாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கலகலென வெளிறிய அவள் கன்னக் கதுப்புக்களின்மேல் உருண்டது. அதைக் கண்ட கோமகன் தன் புருவங்களைச் சுளித்தான்.

“ உனக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது மாஷா? போ உள்ளே, சென்று உன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, பழைய மாஷாவாகச் சந்தோஷத்தோடு திரும்பிவா ” டிராய்குரோவ்: “ பெண்கள் எப்போதுமே அப்படித்தான், கல்யாண நிச்சயம் ஏற்பட்டால் கண்ணீர் விடுவார்கள் ” மேலும் வெரியஸ்கியைப் பார்த்து, “ இது பெண்களுக்கு வழக்கமாகிவிட்டது.....நாம் மற்ற காரியங்களைப் பற்றிப் பேசுவோம்.....அதாவது சீர்வரிசைகள் முதலியவை களைப்பற்றிப் பேசவேண்டாமா? ” என்றான்.

மாஷாவுக்கு அங்கிருந்து போக அனுமதி கிடைத்தது நல்லதாயிற்று. அவள் நேரே தன் அறைக்குச் சென்று, கதவை அடைத்துக்கொண்டு தன் மனதாரக் கண்ணீர் உகுத்தாள். தன்னை அந்தக் கிழட்டுக் கோமகனின் மனைவியாகக் கற்பனை செய்து பார்த்தாள். வெறுப்புக்கு ஆளான, அருவருக்கத்தக்க உருவமாக, உடனே மாறி விட்டாள். இவனோடு தன் திருமணம் நடக்கும் என்ற நினைப்பே, அவளை என்னவோ செய்தது. சுவக்குழியைக் காணுவதுபோல் பயம் அவளை அரற்றியது. அவள் தன் துயரத்திலும்கூட ‘இல்லை, இல்லை இது நடக்காது, இதைவிட நான் இறந்துவிடுவேன், இல்லாவிட்டால், கன்னியாகவே

வாழ ஒரு மடத்திற்குச் சென்றுவிடுவேன். ஏன், டுப்ரோவ்ஸ்கியையே மணந்துகொள்வேன்' என்றெல்லாம் அவள் உள்ளம் கற்பனை செய்தது. டுப்ரோவ்ஸ்கியின் நீனைவு வந்ததும் அந்தக் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் பிறந்தது. அது நிச்சயம் அவன் எழுதியதாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று அவள் நம்பினாள். உள்ளபடியே அவன் கையெழுத்துத்தான். அதில் இந்த வார்த்தைகளைத்தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை “இன்றிரவு பத்து மணிக்குப் பழைய இடத்தில்.”

15

ஐலே மாதத்து அமைதியான இரவு. நிலவு வானத்தில் மிதந்துகொண்டிருந்தது. காற்று அவ்வப்போது வீசிக்கொண்டிருந்தது. அந்தத் தோட்டத்தில் செடிகள் சிலுசிலுத்தன.

நிழலைப்போல, லேசான, அந்த அழகுப்பிம்பம் தனது சந்திப்புக்குரிய இடத்திற்கு விரைந்துகொண்டிருந்தது. அங்கு ஒருவரையும் காண முடியவில்லை. ஆனால் திடீரென்று 'எங்கோ' மறைவிலிருந்து அவள் எதிரே வந்து நின்றாள் டுப்ரோவ்ஸ்கி.

“எனக்கு எல்லாம் தெரியும்” என்று மெல்லிய துபர மிகுந்த குரலில் அவன் கூறினான்: “உன் சத்தியம் நீனைவிருக்கிறதா?”

“நீங்கள்தான் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்றாள் மாஷா: “ஆனால்—என்னை மன்னிக்கவேண்டும்—எனக் கென்னவோ பயமாக இருக்கிறது. நீங்கள் எனக்கு எப்படி உதவி செய்ய முடியும்?” என்று கேட்டாள்.

“நீ எந்த மனிதனை வெறுக்கிறாயோ, அவனிடமிருந்து உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன் அது போதுமா?”

“அவரை நீங்கள் தொடர்தீர்கள். உங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நீங்கள் என்மேல் உண்மையில் அன்பு பாராட்டினால், அவரை ஒன்றும் செய்யாதீர்கள்! பயங்கரமான எந்தச் செயலுக்கும் நான் உடைந்தையாக இருக்க விரும்பவில்லை.”

“நான் அவனைத் தீண்டமாட்டேன்! போதுமா?— உன்னைப்பற்றிய எண்ணமே எனக்கு மிகவும் புனிதமானது. அவன் தன் உயிரை உன்னால் காப்பாற்றிக்கொண்டான். உன் பெயரால், எவ்விதக் கேடுகளும் நான் நடக்க விட மாட்டேன். ஆனால், உன்னுடைய கொடுமையான தந்தையிடமிருந்து எப்படி உன்னைக் காப்பாற்றுவேன்.”

“எனக்கு இன்னும் நம்பிக்கை இருக்கிறது. என் கண்ணீராலும், ஏக்கத்தாலும் அவர் மனத்தை மாற்ற முடியும் என்று நம்புகிறேன். அவர் மிகவும் முரட்டுத் தனமான வைராக்கிய முள்ளவர்தான். ஆனால் என்னை உயிருக்கு மேலாக நேசிப்பவர்.”

“வீண் நம்பிக்கை! உன்னுடைய அந்தக் கண்ணீரிலே, இளம் பெண்கள் காதலுக்காக அல்லாமல், சிலரின் செளகரியத்துக்காக, மணம் செய்துகொள்ள நேரிடும்போது தோன்றும், கூச்சத்தையும், குரோதத்தையுமே காண்பார் உன் தந்தை. உன்னைக் கேளாமலே, உன் எண்ணங்களுக்கு விரோதமாக உன்னை, மணம் செய்துவிக்க முடிவு கட்டிவிட்டால் என்ன செய்வாய்? உன்னைப் பலவந்தமாக மாதாகோயிலுக்கு இழுத்துக்கொண்டுபோய், உன்னுடைய எதிர்காலத்தை அந்தக் கீழ்க் கணவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டால் என்ன செய்வது?”

“அப்படி நடக்கக்கூடுமானால், ஐயோ, நான் என்ன செய்ய முடியும்? தங்கள் மனைவியாக நான் தயார், என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்.”

டுப்ரோவ்ஸ்கி திடுக்கிட்டான். வெட்கத்தால், அவன் முகம் சிவந்தது. மறு வினாடி அவன் முகம் இன்னும் வெளுத்தது. வெகுநேரம் ஒன்றும் பேசாமல், மௌனமாகத் தலைகுனிந்து நின்றிருந்தான்.

“உன் தைரியத்தையெல்லாம் சேகரித்துக்கொண்டு, உன் தந்தையிடம் மன்றாடிப் பார். மூப்பால் மெலிந்து சிரழிந்துபோன, ஒரு கிழவன் வசம் சிக்கி, உன் இளமையை அவனுக்குப் பலியிட்டு நீ அடையப்போகும் கேடுகளின் பயங்கரத்தை, உன் வருங்காலத்தை அவர் உணரும்படி செய்! கசப்பான உண்மையை, அவரிடம் சொல்லத் தயங்காதே.....இதற்குமேலும், அவர் இன்னும் தம் பிடிவாதத்தை விட்டுவிட மறுத்தால், அவர் திடுக்கிடவைக்கும் முறையில், நீ வேறு பாதுகாப்பைத் தேடிக்கொள்வாய் என்று சொல்லிவிடு.....செல்வம், உனக்கு ஒரு கணநேர இன்பத்தைக்கூடத் தர முடியாது என்று சொல். வறுமையை, செல்வம் கொஞ்ச காலத்துக்குத்தான் மறைக்கும். ஆனால், அந்தச் செல்வத்தின் மோகம் மறையும் வரைதான் அதன் இன்பம் நீடிக்கும் என்றும் சொல். அவருக்கு இடம் கொடுக்காதே. அவர் கோபத்திற்கோ, பயமுறுத்தலுக்கோ, நீ அஞ்சிவிடாதே. நம்பிக்கையின் ரேகை சிறிதாவது இருக்கும்வரை, உன் முயற்சியைக் கைவிடாதே. இதுதான் நான் உன்னைக் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம்.”

“நம்பிக்கையே கொஞ்சம்கூட இல்லாவிட்டால்?... வேறு எந்த வழியும் இல்லாவிட்டால்?.....”

இங்கு டுப்ரோவ்ஸ்கி, தன் கரங்களால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு, மூச்சுத் திணர நின்றான். மாஷா கண்ணீர் விட்டாள்.....

“பாவி, நான் ஒரு அதிர்ஷ்டங்கெட்டவன்” என்று நீண்ட பெருமூச்சோடு கூறினான் டுப்ரோவ்ஸ்கி. மேலும்,

“உனக்காக என் உயிரையும் கொடுக்கச் சித்தமாயிருந்தேன். உன்னைத் தூரத்திலிருந்தே பார்த்து மனம் மகிழ்ந்தேன். உன் கரங்களைத் தீண்டினால், அது எனக்குக் கள்வெறி கொள்ளும் இன்பத்தைத் தரும் என்று கனவு கண்டேன். ஆனால் இன்று, துடிக்கும் என் இதயத்தோடு உன்னை இழுத்து அணைத்துக்கொண்டு, ‘தேவகன்னியே, வா, நாம் இருவரும் ஒன்றாகவே இறப்போம்!’ என்று சொல்லவேண்டிய இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் என்னைப்போன்ற பாதகனுக்கு இந்தப் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லை! என்னால் முடிந்தமட்டும், என் பலம் அனைத்தையும் உபயோகித்து, இதை நான் மறுக்கவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறேன்.....எனக்குத் தகுதியற்ற இந்த நம்ப முடியாத பரிசை ஏற்றுக்கொண்டு இன்பத்தால் குதிக்க என்னால் முடியவில்லை. என்னை இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தவனை நான் எவ்வளவு வெறுத்தாலும் தகும்..... ஆனால், என் இதயத்தில் இனிமேல் இதைப்போன்ற வெறுப்புக்குக்கூட இடமில்லை என்று தோன்றுகிறது.”

அவளது மெல்லிய இடையைத் தன் கரங்களால்பற்றி தன் இதயத்தோடு அவளைச் சேர்த்துக்கொண்டான். அவன் தன் தலையை அந்த வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரனின் தோள்களின்மேல், மிகுந்த நம்பிக்கையோடு வைத்துக்கொண்டான். இருவரும் மௌனமாக இருந்தனர்.

நேரம் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது.

கடைசியில், மாஷா “நான் போகவேண்டும்” என்று கூறினாள்.

டுப்ரோவ்ஸ்கி, மயக்கத்திலிருந்து விடுபட்டவன்போலானான். பின்பு, அவளுடைய விரல்களில் ஒன்றைப் பிடித்து, ஒரு மோதிரத்தை அதில் அணிவித்தான்.

“என்னுடைய உதவி உனக்குத் தேவை என்று நீ தீர்மானித்தால், இந்த மோதிரத்தைக் கொண்டுவந்து

இந்தக் கருவேலமரத்தின் பொந்தில் போட்டுவிடு. எனக்கு உடனே என்ன செய்யவேண்டும் என்று தெரிந்துவிடும்.”

டுப்ரோவ்ஸ்கி, அவள் கரங்களில் முத்தமிட்டுவிட்டு அந்த மரங்களிடையே மறைந்துவிட்டான்.

16

வெரியஸ்கியின் புதுத் திருமணத் திட்டம் இப்போது எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிட்டது. பலர் டிராப்குரோவுக்குத் தங்கள் வாழ்த்தைத் தெரிவித்தனர். திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகள் ஐரூராக நடக்க ஆரம்பித்தன. மாஷா, தன் தீர்மானத்தைக் கூறுவதற்கு ஒவ்வொரு நாளாய் தள்ளிக் கொண்டே வந்தாள். இதன் நடுவில், மாஷா, தனது கிழட்டு மாப்பிள்ளையை அவ்வளவாகத் தன் அருகே வராத படி, சற்று வெறுப்போடு நடந்து கொண்டாள். ஆனால் இவை ஒன்றும் அந்தக் கோமகனைத் திடுக்கிடச் செய்ய வில்லை. அவன் வேண்டியது காதல் இல்லை; ஆகவே, அவ ளுடைய மௌன சம்மதமே அவனுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது.

நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டே இருந்தன. மாஷா செயலில் இரங்க ஆரம்பித்தாள். வெரியஸ்கிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினாள். அந்தக் கடிதத்தில், அவள் வெளிப் படையாகவே, தனக்கு, அவன்மேல், சிறிதுகூடக் காதல் இல்லை என்றும், ஆகவே இந்த விவாக முயற்சியை நிறுத்தி விடும்படி, அவரைக் கேட்டுக் கொண்டும், தன் தந்தையின் கோபத்திலிருந்து, தன்னை அவர்தான் காப்பாற்ற வேண்டும் என்றும் எழுதி, இதன் மூலம், அவன் உள்ளத்தில் பெருந் தன்மையை, ஏற்படுத்த முடியும் என்று நம்பினாள். இந்தக் கடிதத்தை, வெரியஸ்கி தனியாக இருக்கும்போது அவள் கொடுத்துவிட்டாள். வெரியஸ்கி, தனிமையில் அந்தக்

கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்தான். சிறிதுகூட அவள் மேல் அவனுக்குப் பரிவு ஏற்படவில்லை. அதற்கு நேர்மாறாக, தனது திருமணத்தை விரைவிலேயே, நடத்த வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்து, தனது வருங்கால மாமனாடம் அந்தக் கடிதத்தைக் காட்டித் துரிதப்படுத்தினான்.

டிராய்குரோவ் ஆத்திரத்தால் குதித்தான். அந்தக் கோமகனுக்கு மிகவும் சங்கடமாகிவிட்டது. தான் இந்தக் கடிதத்தைக் காட்டிய உண்மையை மாஷாவிடம் சொல்ல வேண்டாம் என்று மட்டும் கேட்டுக்கொண்டான். டிராய்குரோவ் அப்படியே ஒப்புக் கொண்டான். ஆனால் இனி மேல், ஒரு நிமிஷங்கூட வீணாக்கி விருப்பமில்லாமல், விவாகச் சடங்கை மறுநாளே வைத்துவிடத் தீர்மானித்தான்.

இந்த ஏற்பாடு கோமகனுக்கு மிகவும் நியாயமாகத் தோன்றியது. தனக்கு மனைவியாகப்போகும் மாஷாவிடம் சென்று, அவளுடைய கடிதத்தைக் கண்டு தான் மிகவும் வருந்தியதாகவும், காலப் போக்கில், அவளுடைய அன்பைப் பெற்றுவிடுவோம் என்று தனக்கு நம்பிக்கை இருப்பதாகவும், அவளை இழக்க நேரிடும் என்ற எண்ணமே, அவனுக்குத் தாங்க முடியவில்லை என்றும், ஆகையால், அப்படிப்பட்ட மரண தண்டனைக்குத் தான் ஒப்புக்கொள்வதென்பது முடியாது என்றும் கூறினான். மிகவும் மரியாதையோடு அவள் கரங்களில் முத்தமிட்டு விட்டு வந்து விட்டான். ஆனால், அவளுடைய தந்தையின் முடிவைப் பற்றி ஒன்றுமே அவளிடம் கூறவில்லை.

அப்போதுதான் அவன் வீட்டை விட்டு வெளிப்போயிருப்பான். உடனே டிராய்குரோவ் அவள் அறைக்குள் வந்து, வேறு ஒன்றும் சொல்லாமல், நாளை நடக்கவிருக்கும் திருமணத்திற்குத் தயாராய் இருக்கவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டான். வெரியஸ்கியின் பேச்சால், ஏற்கனவே

உள்ளம் உடைந்திருந்த மாஷா, இதைக் கேட்டதும் கண்ணீர் சோர, தன் தந்தையின் காலடியில் வீழ்ந்தாள்.

மாஷா கெஞ்சும் குரலில் “அப்பா, என்னைக் கொல்லாதீர்கள்! அந்தக் கோமகன்மீது எனக்குக் கொஞ்சங்கூட விருப்பம் கிடையாதப்பா. அவனுடைய மனைவியாக என்னால் வாழ முடியாது” என்றாள்.

“இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்?” என்று கர்ஜித்தான் டிராய்குரோவ்: “இதுவரை, உன் மௌனத்தின் மூலம் சம்மதம் கொடுத்து விட்டு, இப்போது எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிந்த பிறகு இப்படிச் சபல சித்தத்தோடு நடந்து கொள்கிறாயே; உன் வாக்கை மீறி இப்போது நடந்து கொள்ளுவதா? இந்த முட்டாள்தனத்திற்கெல்லாம் நான் உடந்தையாக இருக்கமாட்டேன்! இதன் மூலம் என்னிடமிருந்து நீ ஒரு லாபமும் பெற முடியாது” என்றாள்.

மாஷா மறுபடியும், “என்னைக் கொல்லாதீர்கள் அப்பா, என்னை ஏன் உங்களிடமிருந்து இப்படி விரட்டிவிட விரும்புகிறீர்கள்?” என்றாள்:

“என்னை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா? அதனால் நான் விரும்பாத ஒருவர் வசம் என்னை ஒப்படைக்க முடிவு செய்துவிட்டீர்களா? நான் முன் போலவே உங்களோடு இருக்கவே, ஆசைப்படுகிறேன். என்னைப் பிரிந்து நீங்கள் மிகவும் துக்கப்படுவீர்கள். அதுவும், நான் சந்தோஷமாக வாழவில்லை என்று அறிந்தால், மேலும் துயரத்துக்காளாவீர்கள். என்னைப் பலவந்தப் படுத்தாதீர்கள் அப்பா, எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம்...”

டிராய்குரோவ் உள்ளம் இதைக் கேட்டதும் சற்று இளகியது. ஆனால், தன் உணர்ச்சிகளை மறைத்துக் கொண்டு, அவளை உதறிவிட்டு, கண்டிப்பான குரலில்,

“இதெல்லாம் வெறும் முட்டாள்தனம்—நான் சொல்வது கேட்கிறதா? உனக்கு எது மகிழ்ச்சியைத்தரும் என்பதை, உன்னைவிட நான் நன்கு அறிவேன். உன் கண்ணீர், உனக்கு ஒன்றும் நன்மையைச் செய்யாது. உன் திருமணம் நாளை மறுநாள் நடந்தே தீரும்.”

“நாளை மறுநாளா?” என்று கதறினாள் மாஷா: “ஐயோ கடவுளே, முடியாது! இது நடக்கக் கூடாது...நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள் அப்பா, என்னை அழித்துவிடுவதென்றே நீங்கள் தீர்மானித்துவிட்டால், நீங்கள் கனவிலும் நினைத்திராத ஒரு பாதுகாவலனை நானே தேடிக்கொள்வேன். என்னை அந்த எல்லைக்கு நீங்களே விரட்டி அடித்தீர்கள் என்பதை அறிந்து பிறகு திடுக்கிடுவீர்கள்.”

“இது என்ன பயமுறுத்தலா?” என்றான் டிராய்குரோவ்: “குறும்புக்காரப் பெண்ணே, என்னையா பயமுறுத்தப் பார்க்கிறாய்? நீ இதுவரைகற்பனைகூடச் செய்து பார்க்காத செயல்களை, உனக்கு நான் செய்ய முடியும் என்பதை மறந்து விட்டாயா? எவனோ ஒரு பாதுகாவலன் ஒருவனைக் காட்டி என்னைப் பயமுறுத்துகிறாயே? யார் உன்னை அப்படிப் பாதுகாப்பவன், சொல்லேன் பார்ப்போம்?”

மாஷா மிகவும் துணிச்சலோடு “விலாடிமிர் டுப்ரோவ் ஸ்கி” என்றாள்.

ஒரு கணம், தன் மகள் தன் சிந்தனா சக்தியையே இழந்து விட்டாள் என்று நினைத்தான் டிராய்குரோவ்.

“அப்படியானால் சரி, நீ உன் பாதுகாவலனை எதிர்பார்த்துக் காத்திரு, அவன் யாராய் இருந்தாலும் சரி. ஆனால் உன் திருமணம் நடக்கும்வரை, இந்த அறையிலேயே இரு, எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும், நீ வெளியே போகக் கூடாது?” என்று டிராய்குரோவ் சொல்லிவிட்டு அறையை அடைத்து வெளியே தாள் போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டான்.

தனக்கு இன்னும் என்னென்ன துயரங்கள் காத்திருக்கின்றனவோ, என்று எண்ணிக் கண்ணீர்வடித்தாள் மாஷா. ஆனால், சற்று முன்னால் நிகழ்ந்த அந்தச் சம்பவம், அவளைச் சற்று நிதானப்படுத்தி, தனக்கு முன்னுள்ள பயங்கரத்தை உணரச் செய்தது. அதற்கான வழிவகைகளை ஆராய அவளுக்கு அவகாசம் அளித்தது. அவளுடைய முக்கியமான குறிக்கோள், எப்படியும் இந்த வெறுக்கத்தக்க திருமணத்தை நிறுத்துவதுதான். ஒரு வழிப்பறிக்கொள்ளிக் காரனின் மனைவியாக வாழ்வது, இந்தத் திருமணத்தோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது அவளுக்கு சுவர்க்க போகம் போல் இருந்தது. டப்ரோவ்ஸ்கி, அணிவித்த அந்த மோதிரத்தை அவள் கவனித்தாள். இந்த ஆபத்தான வேளையில், அவனோடு சற்று ஓய்வாகச் சந்தித்துக் கலந்தாலோசித்தால் என்ன என்று நினைத்தாள். அந்தத் தோட்டத்தின் நதிக்கரையில் அவளைச் சந்திக்க முடியும் என்று அவளுள் ஏதோ ஒன்று கூறியது. இரவு வந்து இருள் கவிந்ததும், அங்கு போகவேண்டும் என்று தீர்மானித்தாள். பொழுது சாய்ந்தது, மாஷாவும் போவதற்குத் தயாரானாள்— ஆனால் கதவு வெளியே பூட்டப்பட்டிருந்தது. வெளியே இருந்த வேலைக்காரப் பெண், மாஷாவை எந்தக் காரணம் பற்றியும் வெளியே அனுப்பக்கூடாதென்று கண்டிப்பாய் உத்திர விட்டிருப்பதாகக் கூறினாள். ஆம், அவள் ஒரு கைதியாக இருந்தாள். பயத்தால் நடுங்கும் உள்ளத்தோடு, ஒன்றும் செய்ய இயலாதவளாய், ஜன்னல் அருகே சென்று வெளியே தெரிந்த இருண்ட வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டு பொழுது புலரும்வரை அமர்ந்திருந்தாள். பொழுது புலரும் வேளையில், அவளுக்கு லேசான உறக்கம் வந்தது. ஆனால் அந்த உறக்கத்திலும், இந்தத் துயரக் காட்சிகள்தான் தோன்றி அவளை அலைக்கழித்தன. காலைக் கதிரவனின் கதிர்கள் அவளை எழுப்பி விட்டன.

மாஷா கண்விழித்ததும், தன் நிலைமையின் பயங்கரத்தை உணர்ந்தாள். அவள் வேலைக்காரியைக் கூப்பிடும் மணியை அடித்தாள். அங்கு வந்த வேலைக்காரி, டிராய்குரோவ் நேற்று மாலை ஆர்ப்படோவா சென்றிருந்ததாகவும், இரவு வெகு நேரம் கழித்தே வீடுதிரும்பியதாகவும் கூறினாள். வந்த உடன், ஒருவரும் மாஷாவோடு பேசுவோ, அவளை அறையிலிருந்து வெளியே செல்லவோ அனுமதிக்கக்கூடாதென்று கட்டளை இட்டதாகவும் கூறினாள். அந்த வேலைக்காரி மேலும், அந்தக் கிராமத்துப் பாதிரியை எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும், கிராமத்தை விட்டு வெளியே போகக்கூடாதென்று டிராய்குரோவ் பணித்திருந்ததைத் தவிர, வேறு திருமணத்திற்கான விசேஷ ஏற்பாடுகள் ஒன்றும் நடக்கவில்லை என்று கூறிவிட்டு, அறையை மூடிக் கொண்டு போய்விட்டாள்.

அந்த வேலைக்காரி கூறிய விவரங்கள், இந்த இளம் கைதியின் உள்ளத்தை மேலும் கடினப்படுத்தி விட்டது. அவள் உள்ளம் ஒரே குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தது; அவள் இரத்தம் கொதித்தது. இந்த விவரங்களை எல்லாம் டுப்ரோவ்ஸ்கிக்கு எப்படியும் அறிவித்துவிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்துவிட்டாள். அதற்காக, அந்த மோதிரத்தை எப்படியாவது, அந்தக் கருவேல மரத்துப் பொந்துக்குள் போட்டுவிடுவதற்கு என்ன வழி என்று எண்ணமிட்டாள். அவளுடைய சிந்தனைகளை எல்லாம் ஜன்னல் மீது பட்ட ஒரு கல்லின் ஓசை சிதறடித்தது. மாஷா வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். ஷாஷா ஏதோ ரகசியமாக, தன் அங்க

அசைவுகள் மூலம் அவளுக்குத் தெரிவித்தான். தன்மீது மிகவும் பாசம் வைத்துள்ள ஷாஷாவைக் கண்டு மகிழ்ச்சி கொண்ட மாஷா, ஜன்னலை நன்றாகத் திறந்து “என்ன ஷாஷா, என்னிடம் ஏதாவது சொல்லவேண்டுமா என்ன?” என்று கேட்டாள்.

“உனக்கு ஏதேனும் தேவையாக இருக்குமா என்று கேட்டுக் கொண்டு போகவே வந்தேன் அக்கா. அப்பா ரொம்பக் கோபமாக இருக்கிறார். நீ சொல்லும் எந்த வேலையையும், யாரும் செய்யக் கூடாது என்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார். ஆனால், நீ எந்த வேலையைச் சொன்னாலும் நான் செய்யத் தயார்” என்றான்.

“ரொம்ப நன்றி ஷாஷாகண்ணா, நம் தோட்டத்து நதிக் கரையில் உள்ள கருவேல மரம் ஒன்றில் ஒரு பொந்திருக்கிறதே அது தெரியுமா உனக்கு?”

“ஓ, தெரியும் அக்கா.”

“அப்போ சரி, நீ என்மேல் உண்மையில் அன்பு கொண்டிருந்தால், நீ அங்கு ஓடிப்போய் இந்த மோதிரத்தை, அந்தப் பொந்திற்குள் போட்டுவிடு. ஜாக்கிரதை! யாரும் பார்க்காமல் நீ இதைச் செய்ய வேண்டும்.”

இதைச் சொல்லிவிட்டு, தன் மோதிரத்தை வெளியே வீசிவிட்டு, ஜன்னலை அடைத்துக் கொண்டாள் மாஷா.

அந்தச் சிறுவன், அந்த மோதிரத்தை அப்படியே பிடித்துக் கொண்டு, ஓட்டமாய் ஓடிவந்து அந்த மரத்தின் முன்பின்றான். சற்று நின்று, மூச்சு வாங்கி விட்டு, யாரேனும் இருக்கிறார்களா என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். பின்னர் அந்த மோதிரத்தை அந்தப் பொந்திற்குள் போட்டுவிட்டான். இந்த வெற்றிகரமான காரியத்தை மாஷாவிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று அவன் திரும்ப யத்தனிக்கையில், கிழிந்த ஆடையும், ஒற்றைக் கண்ணும், சிவப்புத் தலைமயிரும்

உடைய ஒரு சிறுவன் புதருக்குள் ளிருந்து திடீரென்று பாய்ந்து வந்து, அந்த மரப் பொந்துக்குள் கையை விட்டான். ஷாஷா ஒரு முயலைப் போன்ற வேகத்தோடு அவன் மேல் பாய்ந்து அந்தப் பையனை, அப்படியே பிடித்துக்கொண்டான்.

“ நீ இங்கு என்னடா செய்கிறாய்?” என்று ஆத்திரத்தோடு ஷாஷா கேட்டான்.

“ அதற்கு அந்தச் சிறுவன், அவன் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முயன்று கொண்டே, “அதைப் பற்றி உனக்கென்ன?” என்றான்.

“ அந்த மோதிரத்தை அங்கேயே போட்டுவிட்டா ஒற்றைக் கண் சிவப்புத் தலையா” என்று கத்தினான் ஷாஷா: “ இல்லாவிட்டால், உன் வாழ்க்கையிலேயே, மறக்க முடியாத பாடம் கற்றுக் கொடுப்பேன் ” என்றான்.

இவைகளுக்கெல்லாம் பதில் தருவதுபோல அந்தச் சிறுவன், ஷாஷாவின் முகத்தில் ஒரு குத்து விட்டான். ஆனால் ஷாஷா, தன்பிடியைக் கொஞ்சங்கூடத் தளர்த்தாமல் உரத்த குரலில், “ திருடன் பிடியுங்கள் ” என்று கத்தினான்.

அந்தச் சிறுவன் மறுபடியும் ஷாஷாவின் பிடியிலிருந்து திமிறி ஓடப் பிரயத்தனம் செய்தான். அவன் ஷாஷாவை விட இரண்டு வயது மூத்தவனாகவும், அவனைவிடப் பலசாலியாகவும் இருந்தான். இருவரும் சற்று நேரம் போராடினார்கள். கடைசியில், அந்தச் சிறுவன், ஷாஷாவைக் கீழே தள்ளிவிட்டு, அவன் கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்தான்.

அந்தச் சமயத்தில், ஒரு முரட்டுக் கை, அந்தச் சிறுவனின் தலையிரைப் பிடித்துத் தூக்கியது. அந்தத் தோட்டத்துக் காவல்காரன் ஸ்டீபன், அந்தச் சிறுவனைப் பல அங்குலம், அப்படியே பிடித்துத் தூக்கிவிட்டான்.

“ ஏண்டா, சிவப்புத்தலை ஒற்றைக் கண்ணா, எங்கள் சின்ன எஜமானரை அடிக்க எவ்வளவு தைரியம் உனக்கு” என்று அதட்டினான் தோட்டக்காரன்.

ஷாஷா, இப்போது எழுந்து நின்று கொண்டான்.

“நீ நேர்மையாகச் சண்டை செய்யவில்லை. இல்லா விட்டால், என்னை அவ்வளவு சுலபமாகக் கீழே தள்ளிவிட முடியாது. அந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, இங்கு இருந்து ஓடிப்போ” என்றான் ஷாஷா.

“அதுதான் நடக்காது,” என்று பதில் சொல்லிவிட்டு, ஸ்டீபனின் பிடியிலிருந்து திமிறிக் கொண்டு ஓடிவிட்டான் அந்தச் சிறுவன்.

ஆனால் ஷாஷா அவனைவிடவில்லை. அவனை விரட்டிக் கொண்டே ஓடி, அவனைப் பின்னாலிருந்தே தள்ளிவிட்டான். அவன் அப்படியே கவிழ்ந்தபடி கீழே விழுந்து விட்டான். தோட்டக்காரன் அவனை வந்து பிடித்துக்கொண்டு, தன்னுடைய ‘பெல்டால்’ அவனைக் கட்டிவிட்டான்.

“அந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்து விடு,” என்று ஷாஷா மறுபடியும் கேட்டான்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கள் எஜமான், இவனை நமது கிராம அமுல்தாரிடம் கொண்டு போய் நல்ல தண்டனை கொடுக்கும்படி செய்யலாம்” என்றான் ஸ்டீபன்.

“அந்தத் தோட்டக்காரன், தன்கைதியை அழைத்துக் கொண்டு நடந்தான். ஷாஷா, தன் கிழிந்த ஆடையையும், தரையில் புரண்டதால் ஏற்பட்ட அழக்கையும் கண்டு வருத்தப்பட்டான். இவர்கள் மூவரும் இப்படி நடந்துகொண்டிருக்கும்போது டிராய்குரோவ் தன் குதிரை லாயத்தைப் பார்ப்பதற்காக அந்த வழியே வந்தவன் இவர்களைச் சந்தித்தான்.

“என்ன அது” என்று ஸ்டீபனைக் கேட்டான். ஸ்டீபன் நடந்தவற்றைக் கூறினான்.

மிகவும் கவனத்தோடு இந்த விவரங்களைக் கேட்ட டிராய்குரோவ் ஷாஷாவைப் பார்த்து,

“இவனோடு உனக்கென்னடா சம்மந்தம்?” என்று கேட்டான்.

“கருவேல மரப்பொந்திலிருந்து, மோதிரத்தைத் திருடி விட்டான் அப்பா, அதைக் கொடுத்து விடும்படி செய்யுங்கள்.”

“என்ன மோதிரம்? எந்தக் கருவேலமரம்?”

“அதுதான் அந்தமோதிரம்.....மாஷா—அதாவது அந்த மோதிரம்.....”

ஷாஷாவுக்கு ஒரேகுழப்பமாகிவிட்டது. என்ன சொல்வ தென்று புரியாமல் குழம்பினான். டிராய்குரோவ்: முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு, தன் தலையை ஆட்டியபடியே:

“அப்போ மாஷாவும் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறாள். எல்லாவற்றையும் உள்ளபடியே சொல்லிவிடு, இல்லா விட்டால் உயிரோடு உன் தோலை உரித்துவிடுவேன். அப்புறம் உன் சொந்தத் தாய்கூட உன்னை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாது.”

“நான் சத்தியமாய்ச் சொல்கிறேன் அப்பா, மாஷா என்னிடம் ஒன்றும் செய்யும்படி கூறவில்லை அப்பா.”

“ஸ்ரீபன், நீ போய், நல்ல பச்சை மிலாருக ஒன்று அறுத்து வா.....”

“அப்பா, கொஞ்சம் பொறுங்கள், நான் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடுகிறேன். நான் இன்று வீட்டிற்கு வெளியே ஓடி விளையாடக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது மாஷா அக்கா, தன் அறையின், ஜன்னலைத் திறந்தாள். அப்படித் திறக்கும்போது, தன் மோதிரத்தைக் கீழே தவறி விட்டு விட்டாள். நான் அதைக் கொண்டுபோய், அந்த மரப் பொந்தில் மறைத்து வைக்கச் சென்றேன்.....இந்தச் சிவப்புத் தலையன் அதைத் திருடப் பார்த்தான்.”

“ அவள் மோதிரத்தைத் தவறிக் கீழே போட்டாள், நீ அதை மறைத்து வைக்கப் பார்த்தாயா? ஸ்டீபன் நீ போய் அந்த மரத்து மிலாறைக் கொண்டுவா? ”

“ இல்லை, கொஞ்சம் பொறுங்கள் அப்பா, எல்லா வற்றையும் சொல்லிவிடுகிறேன். மாஷா இந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்து அந்த மரப்பொந்தில் போட்டுவிடும்படி கூறினாள். நானும் அப்படியே சென்று அந்த மோதிரத்தைப் போட்டேன். இந்தப் போக்கிரி அதை.....”

டிராய்குரோவ் அந்தப் போக்கிரியைத் திரும்பிப் பார்த்து, கோபத்தோடு,

“ நீ யாருடைய பையன்? ” என்று கேட்டான்.

“ நான் ரூப்ரோவ்ஸ்கியின் வீட்டு வேலைக்காரர்களில் ஒருவன் ” என்று அந்தச் சிறுவன் பதிலளித்தான்.

இதைக் கேட்டதும், டிராய்குரோவின் முகம் கறுத்தது.

“ ஹும் அப்படியென்றால், நீ என்னை எஜமானனாக மதிக்கவில்லை போலிருக்கிறது. சரி அது போகட்டும். என்னுடைய தோட்டத்தில் உனக்கென்ன வேலை? ”

“ பழங்கள் சேகரிக்க வந்தேன் ” என்று சர்வசாதாரணமாகக் கூறினான்.

“ எஜமானனைப் போலவே அவன் வேலைக்காரனும் இருக்கிறான். கருவேல மரத்தில் தான் பழங்கள் கிடைக்குமோ? ”

அந்தப் பையன் இதற்கு ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை.

“ அந்த மோதிரத்தைத் திருப்பிக்கொடுத்து விடும்படி செய்யுங்கள் அப்பா ” என்றான் ஷாஷா.

“ நீ வாயை மூடு. உன்னைத் தனியாக விசாரிக்கப் போகிறேன் என்பதை மறந்து விடாதே. இப்போது நீ உன்

அறைக்குப்போய் இரு ” என்றான் டிராய்குரோவ். பிறகு அந்தச் சிறுவனைப் பார்த்து,

“டேய் ஒற்றைக் கூண்ணா, நீ பார்ப்பதற்கும் மிகவும் கெட்டிக்காரன்போல் இருக்கிறாயே, சரி அந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு இப்படியே ஓடிப்போ ” என்றான்.

அந்தச் சிறுவன் தன் கையைத் திறந்து, அங்கு ஒன்றும் இல்லை என்பதைக் காட்டினான்.

“நடந்ததை எல்லாம், உள்ளபடியே சொல்லி விட்டால் உன் தோலை உரிக்காமல் விட்டுவிடுகிறேன். ஏதாவது வாங்கிச் சாப்பிடக்கூட ஐந்து கோபெக்குகள் கொடுக்கிறேன். இல்லா விட்டால், உன் வாழ்க்கையிலேயே இதுவரை காணாத பயங்கரமான தண்டனை அடைவாய் ” என்றான்.

அந்தச் சிறுவன், ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் மௌனமாகத் தலையைத் தொங்க விட்டுக்கொண்டு கிராமத்து முட்டானைப் போல் பாவனை செய்தான்.

“சரி, இவனை ஒரு அறையில் அடைத்து வைத்து ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இல்லா விட்டால் உங்களை உயிரோடு பொசுக்கி விடுவேன் ” என்றான் டிராய்குரோவ்.

ஸ்டீபன் அந்தச் சிறுவனைப் புரூக் கூண்டின் அறையைப் போன்ற ஒரு சிறு அறையில் அடைத்துப் பூட்டிவிட்டு, அகப்பா என்ற கோழிப் பண்ணைக்காரியைக் காவல் வைத்தான்.

அந்தச் சிறுவனைப் பின்பற்றிவந்த டிராய் குரோவ், அவனை அறைக்குள் அடைத்ததும் தனது வேலைக்காரனைப் பார்த்து “ நேரே நகரத்திற்குச் சென்று, நம் ஜில்லா அதிகாரியை உடனே அழைத்துவா. சீக்கிரமாய்ப் போ ’ என்றான்.

டிராய்குரோவ் மேலும் கீழும் நடந்துகொண்டே சிந்தித்தான்: “இதில் கொஞ்சம்கூடச் சந்தேகம் இல்லை. அந்தக் கொடியவன் டுப்ரோவ்ஸ்கியோடு இவள் தொடர்பு கொண்டதான் இருந்திருக்கிறான். ஆனால் தன்னைக் காப்பாற்றும்படி அவனை அழைக்கும் அளவுக்கு அவள் துணிந்திருப்பாளா? ஒரு வேளை என்னையும் குறையாட அவன் தீர்மானித்திருக்கக் கூடும். ஆனால் நம்மிடமிருந்து அவன் இனிமேல் தப்பிப்போவது முடியாது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். ஹாவண்டியின் சப்தம் கேட்கிறதே...அதோ, நம் ஜில்லா அதிகாரிதான்! டேய் யாரங்கே, இப்போது நாம் பிடித்துக் கொண்டுவந்த சிறுவனை இங்கே அழைத்து வா.”

அதே சமயத்தில், நமது நண்பர், அந்த ஜில்லா அதிகாரி தம் உடலெங்கும் தூசி நிறைந்து காட்சி அளிக்க, வண்டியை விட்டு இறங்கி உள்ளே நுழைந்தான்.

“ஒரு சந்தோஷமான செய்தி” நான் டுப்ரோவ்ஸ்கியைப் பிடித்துவிட்டேன் என்று கூறினான் டிராய்குரோவ். “கடவுளுக்கு நாம் நன்றி செலுத்த வேண்டும் பிரபு, அவன் எங்கே இருக்கிறான்?” என்று மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு வினவினான் அந்த ஜில்லா அதிகாரி. “டுப்ரோவ்ஸ்கியே அல்ல, அவனுடைய ஆட்களில் ஒருவன். இதோ ஒரு ரிமிக்ஷனில் அவன் இங்கு வருவான். அவன் உதவிப்போடு நாம் அவன் தலைவனைப்பிடித்து விடலாம் அல்லவா? இதோ அவன் வருகிறான் பார்” என்றான் டிராய்குரோவ்.

ஏதோ பயங்கரமான ஒரு பக்காத் திருடனைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்று நம்பிக்கை கொண்டிருந்த அந்த அதிகாரி தன்முன் வந்து நின்ற, பதின்மூன்று வயதுடைய நோயாளிச் சிறுவனைக் கண்டதும் வியப்படைந்தான். டிராய்குரோவை, ஆச்சரியத்தோடு விளக்கம் கேட்கும் பாவனையில் நோக்கினான். டிராய்குரோவ், அன்று காலை நடந்த சம்பவத்தை

விளக்கிக் கூறினான். ஆனால் மாஷாவைப் பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை.

அந்த ஜில்லா அதிகாரி, மிகவும் அக்கரையோடு அந்த விவரங்களைக் கேட்டான். அப்படியே அந்தச் சிறுவனையும் மேலும் கீழும் கவனித்தான். அவன் இன்னும் அந்தப் பழைய முட்டான் வேஷத்தோடு, தனக்கு முன் எதுவும் நடப்பதாகவே காட்டிக் கொள்ளாமல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“தங்களோடு, ஒரு நிமிஷம் தனியாகப் பேச வேண்டும்” என்றான் அந்த ஜில்லா அதிகாரி.

டிராய்குரோவ் அவனை அழைத்துக்கொண்டு ஒரு அறைக்குள் சென்று கதவை அடைத்துக் கொண்டான்.

அரை மணி நேரம் கழித்து, அந்தச் சிறுவன் இருக்கும் அறைக்கு இருவரும் திரும்பிவந்தனர்.

“அந்தச் சிறுவனிடம் “உன்னை நகர ஜெயிலுக்கு, அனுப்பி இரும்புச் சங்கிலிகளால் கையப் புடைத்துப் பிறகு உன்னை விட்டுவிட வேண்டும் என்று நமது பிரபு தீர்மானித்திருந்தார். ஆனால், நான் உனக்காகப் பரிந்து பேசி உன்னை மன்னிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். அவன் கட்டுகளை அவிழ்த்துவிடுங்கள்.” என்றான் அந்த ஜில்லா அதிகாரி.

அந்தச் சிறுவனின் கட்டுகள் அவிழ்க்கப்பட்டன. “பிரபுவக்கு நன்றி தெரிவி” என்றான் அந்த அதிகாரி. அந்தச் சிறுவன் டிராய்குரோவ் அருகேசென்று அவனுடைய கரங்களில் முத்தமிட்டான்.

“சரி, இப்போது நீ உன் வீட்டுக்குப் போகலாம்” என்றான் டிராய்குரோவ்: “இன்னொன்று, கருவேல மரப் பொந்திலிருந்து இனிமேல் பழங்களைத் திருடாதே. தெரியுமா?” என்றான்.

அந்தச் சிறுவன், ஆனந்தத்தோடு துள்ளிக்குதித்துக் கொண்டே, வீட்டை விட்டு வெளியேறி, ஒரு தடவைகூடத் திரும்பிப் பார்க்காமல், கிஷ்டனவ்கா காட்டு வழிக்குள் புகுந்து ஓடினான். கிராமத்தை வந்தடைந்ததும், ஒரு தெருவின் மூலையில் இருந்த பாதி சீரழிந்த குடிசையின் முன்பு வந்து நின்று அதன் ஜன்னலைத் தட்டினான். ஜன்னல் திறக்கப்பட்டு ஒரு கிழவி எட்டிப்பார்த்தாள்.

“ஏதாவது ரொட்டி இருந்தால் கொடு பாட்டி, காலை யிலிருந்து ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லை. பசியாய் இருக்கிறது” என்றான்.

“ஓ, நீயா மிட்யா? எங்கேடா காலையிலிருந்து உன்னைக் காணவில்லை?” என்று கேட்டாள் அந்தக் கிழவி.

“அதைப்பற்றி அப்புறம் சொல்லுகிறேன், முதலில் எனக்கு ரொட்டி கொடு பாட்டி.”

“அப்போ சரி, உள்ளே வா.”

“எனக்கு நேரமில்லை பாட்டி. நான் இன்னும் வேலை யாகக் கொஞ்சதூரம் போகவேண்டும். கடவுள் பேரால் கேட்கிறேன், கொஞ்சம் ரொட்டிகொடு பாட்டி.”

“என்ன போக்கிரித்தனம்!” என்று கூறிக்கொண்டே அந்தக் கிழவி, ஒரு துண்டு கறுப்புரொட்டி ஒன்றை ஜன்னலுக்கு வெளியே கொடுத்தாள்.

அவன் அதைக் கடித்துச் சுவைத்துக்கொண்டே நடக்க ஆரம்பித்தான்.

இருள் மெள்ளக் கவியத் தொடங்கியது. களஞ்சியங்களையும், காய்கறித் தோட்டங்களையும் கடந்து மிட்யா, கிஷ்டனவ்கா காட்டுக்குள் புகுந்தான். அந்தக் காட்டைக் காவல் புரிவதுபோல, நீண்டு வளர்ந்திருந்த அந்த இரு தேவதாரு மரங்கள் அருகே வந்ததும், சற்று நின்று சுற்றுமுற்றும்,

ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு, மெல்லிய சிறு சீட்டிச்சத்தம் கொடுத்துவிட்டு, உன்னிப்பாகக் கவனித்தான். அதற்குப் பதில் தருவதுபோல மற்றொரு மெல்லிய நீண்ட சீட்டிச் சத்தம் கேட்டது. உடனே ஒருவன் இந்தச் சிறுவனை நோக்கி வந்தான்.

18

டிராய்குரோவ், தன் மாளிகையின் ஹாலில் மேலும் கீழுமாக உலவிக்கொண்டிருந்தான். அந்த மாளிகையே, ஒரே களேபரமாக இருந்தது. வேலைக்காரர்களும், பெண்களும், வெளியே போவதும், உள்ளே வருவதுமாக விரைந்து கொண்டிருந்தனர். மாளிகைக்கு வெளியே வண்டிக்காரர்கள், குதிரைகளை வண்டியில் பூட்டிக் கொண்டிருந்தனர் வெளியே, ஆண்களும் பெண்களுமாக, ஒரு பெருங்கூட்டம் கூடி இருந்தது. பெண்களின் அந்தப்புர அறையில், மாஷா ஆடாமல் அசையாமல், முகம் வெளுத்து ஒரு கண்ணாடிக்கு முன் உட்கார்ந்திருந்தாள். பல பணிப்பெண்கள் அவளுக்கு அலங்காரம் செய்துகொண்டிருந்தனர். தனக்குப் பூட்டி இருக்கும் வைரங்களின் கனத்தைத் தாங்க முடியாமல் அவள் தலை ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து கிடந்தது. ஏதாவது ஒரு ஊசியோ அல்லது நகையின் முனையோ, தன்னைக் குத்தினாலொழிய, வேறு எவ்வித சலனமுமின்றி, வெறித்த நோக்கோடு அந்தக் கண்ணாடியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் மாஷா.

“நீங்கள் எப்போதுதான் தயாராவீர்கள்?” என்ற டிராய்குரோவின் குரல் கேட்டது.

“இதோ ஒரு நிமிஷத்தில்” என்று பதில் கொடுத்தாள் அங்கிருந்த பெண் ஒருத்தி. பிறகு மாஷாவைப் பார்த்து

“மாஷா, எழுந்து கண்ணாடியில் எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொள்” என்றாள்.

மாஷா ஒன்றும் சொல்லாமல் எழுந்தாள். அறையின் கதவு திறக்கப்பட்டது.

“மணப் பெண் தயாராகிவிட்டாள். நாங்கள் வண்டியில் ஏறத்தயார்” என்றாள் அந்தப் பெண்.

“எல்லாம் கடவுள் சித்தப்படியே நடக்கும்” என்று டிராய்குரோவ் கூறினான். பிறகு, மாஷாவைப் பார்த்து, “இங்கு வாம்மா மாஷா, நான் ஆசீர்வாதம் செய்கிறேன்” என்று, சற்றுக் கனிந்த குரலில் கூறினான்.

மாஷா அவன் கால்களில் விழுந்தாள்.

“ஆப்பா.....ஆப்பா” என்று அழுகையினூடே கூறினாள் மாஷா; வேறு ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை.

டிராய்குரோவ் அவசர அவசரமாகத் தன் ஆசீர்வாதத்தை முடித்துக் கொண்டான். மாஷாவைச் சில பெண்கள் தூக்கியபடியே வண்டிக்குள் சேர்த்தனர். அவளுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தாதியும் தோழிப் பெண்ணும் அமர்ந்தனர். அவர்கள் மாதா கோவிலை வந்தடைந்தனர். அங்கு ஏற்கனவே மணமகன் காத்திருந்தான். மணப்பெண்ணை எதிர் கொண்டழைக்க அவன் முன்வந்தான். மாஷாவின் முக அமைப்பும், வெளுத்துப்போயிருந்த அவள் தோற்றமும் அவனைத் திடுக்கிட வைத்தது. இருவரும் அந்தக் காலியான வெறுங்கோயிலுக்குள் நுழைந்தனர். கதவுகள் சாத்தப்பட்டன. மேடைமீதிருந்த பாதிரி இவர்கள் அருகே வந்தார். உடனே திருமணச் சடங்கு ஆரம்பித்தது. மாஷாவுக்கு ஒன்றுமே கேட்கவில்லை. அவளால் ஒன்றையுமே பார்க்க முடியவில்லை. அவள் சிந்தனைகள் எல்லாம் ஒரே இடத்தில் தான் இருந்தன. அன்று காலை முதல் டுப்ரோவ்ஸ்கிக்காக அவள் காத்திருந்தாள். அவன் வருவான் என்ற நம்பிக்கை

யோடுதான் அவள் அப்போது கூட இருந்தாள். ஆனால், அந்தப் பாதிரி, தன் பக்கம் திரும்பி வழக்கமான அந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டபோது அவள் திடுக்கிட்டாள். அவள் உடலே கல்லைப்போலாகிவிட்டது. அவள் தயங்கினாள். இன்னும் கூடக் காலதாமதம் செய்து பார்த்தாள். ஆனால் அந்தப் பாதிரி இவளுடைய பதிலுக்குக்கூடக் காத்திருமல், மாற்றவே முடியாத அந்தக் கடைசி வார்த்தைகளையும் கூறி முடித்து விட்டான்.

சடங்கு முடிந்துவிட்டது. மாஷா, தான் விரும்பாத கணவனின், அன்பில்லா முத்தத்தின் ஸ்பரிசத்தை உணர்ந்தாள்; தன்னைச் சுற்றி இருந்தவர்கள், தன்னை வாழ்த்தும் சொற்களைக்கேட்டாள். ஆனால் இன்னும் கூட, தான் வாழ்வு முழுவதுக்கும் அடிமையாகிவிட்டோம் என்ற உணர்வே இன்றி, தன்னைக் காக்க டுப்ரோவ்ஸ்கி பறந்து வரவில்லை என்பதையும் நம்ப முடியாத நிலையில் இருந்தாள். அந்தக் கோமகன் மிகவும் ஆசையோடு அவளிடம் பேசினான். ஆனால் அவளுக்கு அவன் பேசியது எதுவும் புரியவில்லை. அவர்கள் மாதா கோவிலை விட்டு வெளியே வந்தனர். போக்ரோவ்ஸ்கோவ் கிராம வாசிகள் அங்கே குழுமி இருந்தனர். அவள் பார்வை, அந்தக் கூட்டத்தைச் சுற்றி வந்து மறுபடியும் பழைய வெறித்த நோக்கோடு நின்றுவிட்டது. புது மணத் தம்பதிகள் வண்டியில் ஏறி ஆர்பெடோவ் கிளம்பினர். டிராய்குரோவ் ஏற்கனவே, அங்கு சென்று இவர்களை முன்னின்று வரவேற்கக் காத்திருந்தான். வண்டியில், தன் இளம் மனைவியோடு, தனியாக விடப்பட்ட அந்தக் கோமகன் அவளுடைய வெறுப்பு மனப்போக்குகளைப்பற்றி அதிகமாகக் கவலைப்படவில்லை. அவனுடைய தேனொழுகும் உறுதி மொழிகளாலோ, அர்த்தமற்ற ஆனந்தப் பரவசச் சொற்களாலோ, அவளைத்திணறடிக்கவில்லை. தன் உணர்ச்சியற்ற வார்த்தைகளுக்கு ஒன்றும் பதில் இருக்காது என்பதை

அவன் நன்கு அறிவான். இப்படியே அவர்கள் பத்து மைல் களுக்குப் பிரயாணம் செய்தனர். செப்பனிடப் படாத அந்தப் பாதையில், குதிரைகள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. வண்டி கொஞ்சம் கூட அமைதி இல்லாமல் ஆடிக் கொண்டு வந்தது. திடீரென்று யாரோ துரத்திக் கொண்டுவருகிற சப்தம் கேட்டது. வண்டி நின்றது. ஆயுதம் தரித்த பலர் அந்த வண்டியைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். முகமூடி அணிந்த ஓருவன், மாஷா அமர்ந்திருக்கும் பக்கம் வந்து கதவைத் திறந்துவிட்டு,

“உனக்கு விடுதலை, வெளியே வா” என்றான்.

“இது என்ன, நீ யார்?” என்று அந்தக் கோமகன் கேட்டான்.

“இவன்தான் டுப்ரோவ்ஸ்கி” என்று பதில் கூறினால் மாஷா.

அந்தக் கோமகன் தைரியத்தோடு, தனது பிரயாண பிஸ்டலை எடுத்து, முகமூடி அணிந்த அந்த மனிதனை நோக்கிச் சுட்டான். மாஷா இதைக் கண்டு அலறியபடியே, பயத்தோடு தன் முகத்தை மூடிக் கொண்டான். டுப்ரோவ்ஸ்கியின் தோள்ப் பட்டையில் காயம்பட்டு இரத்தம் வழிய ஆரம்பித்தது. அந்தக் கோமகன், தாமதிக்காமல், மற்றொரு பிஸ்டலை வெளியில் எடுத்தான். ஆனால் அதே சமயத்தில், அவன் பக்கமாயிருந்த கதவு திறக்கப்பட்டுப், பலம் பொருந்திய கரங்கள், அந்தப் பிஸ்டலைப் பறித்துக் கொண்டன. கத்திகள், அவன் தலைக்குமேல் காட்சி அளித்தன.

“அவனைத் தொடாதீர்கள்!” என்று கத்தினான் டுப்ரோவ்ஸ்கி; ஆத்திரத்துடன் வந்த அவன் தோழர்கள் அப்படியே பின்வாங்கினர்.

டுப்ரோவ்ஸ்கி, மறுபடியும், வெளுத்துப்போய்க் காட்சி அளித்த அந்த ‘ராஜகுமாரி’யை நோக்கி “நீ இப்போது சுதந்திரமாய் இருக்கிறாய்” என்றான்.

அவள் “இல்லை; அந்த நேரம் போய்விட்டது. எனக்குத் திருமணமாகி விட்டது. நான் இப்போது கோமகன்வெரியஸ்கியின் மனைவி” என்றாள்.

“என்ன!” என்று ஆத்திரத்தோடு கத்தினான் டுப்ரோவ்ஸ்கி: “நீ அவன் மனைவி ஆகமாட்டாய், உன்னைப் பலவந்தப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். நீ இந்த ஏற்பாட்டிற்கு ஒப்புக் கொண்டிருக்கமுடியாது” என்றான்.

“நான் ஒப்புக்கொண்டு விட்டேன். நான் சத்தியமும் செய்து கொடுத்தாகிவிட்டது; இந்தக் கோமகன்தான் என்கணவர், அவரை விட்டுவிடும்படி அவர்களிடம் கூறு; என்னையும் அவரோடு போகவிடு. நான் உன்னை ஏமாற்றவில்லை. நான்கடைசி நிமிஷம் வரை, உனக்காகக் காத்திருந்தேன். ஆனால், நீ தான் காலதாமதம் செய்துவந்தாய். மறுபடியும் கூறுகிறேன், எங்களைப் போகவிடு” என்று உறுதியோடு கூறினாள்.

அவள் அதற்கு மேல் என்ன கூறினாள் என்று கேட்க உணர்வு அற்றுப்போய் விட்டான் டுப்ரோவ்ஸ்கி. தோள்பட்டையில் பட்ட காயமும், அவன் உள்ளத்தில் பட்ட காயமும் அவனைத் திக்குமுக்காடச் செய்தன. அவன் தன் பலம் அத்தனையும் இழந்தவன் போல் ஆனான். அவன் அப்படியே, அந்த வண்டியின் சக்கரத்தின் பக்கமாக விழுந்துவிட்டான். உடனே அவனுடைய ஆட்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவனுக்கு ஏதோ சிலவார்த்தைகள் பேசமட்டுமே சக்தி இருந்தது. உடனே அவனைத் தூக்கிக் குதிரைமேல் அமர்த்தினார். இருவர் தாங்கிக்கொள்ள, மற்றொருவன் குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டான். பின்னர் அவர்கள் அனைவரும் அந்த வண்டியை அப்படியே நடு வீதியில் விட்டு விட்டு விலகி வந்துவிட்டனர். அந்த வண்டியோடு வந்த வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் கட்டுண்டபடியே இருந்தனர். வண்டிகளிலிருந்து அவிழ்த்துவிடப்பட்ட குதிரைகளும்

அப்படியே இருந்தன. ஆனால் ஒரு துரும்புகூடக்களவுபோக வில்லை. தம் தலைவனை இப்படிக்காய்ப்படுத்தி விட்டதற்காகப் பழி வாங்கும் உணர்ச்சியால், ஒரு துளி இரத்தம் கூடச் சிந்தாமல் அவர்கள் மறைந்துவிட்டனர்.

19

அடர்த்தி மிக்க ஒரு பெருங் காட்டின் மத்தியில் அமைந்திருந்த குறுகிய சாலை ஒன்றில் ஒரு சிறிய மண்மேடு எழும்பி இருந்தது. அதன் மேல், ஒரு சிறிய கொத்தளமும், ஒரு அகழியும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றைச் சுற்றிப்பல மண் குடிசைகளும் கூடாரங்களும் அமைந்திருந்தன.

அந்தக் குடிசைகளின் முன் இருந்த சமவெளியில் பலர் கூடி யிருந்தனர். அவர்களுடைய, விநோதமான ஆடைகளையும், அணிந்திருந்த ஆபுதங்களையும் காணும் யாரும், இவர்கள் கொள்ளைக் கூட்டத்தார்தான் என்று சுலபமாகப் புரிந்து கொள்வார்கள். அவர்கள் அனைவரும் தங்கள் இரவு ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு காவல்காரன், அந்தக் கொத்தளத்தின் மேல், ஒரு சிறிய பிரங்கியின் அருகில், குத்துக்காலிட்டு அமர்ந்திருந்தான். அவன் தன்னுடைய ஆடையில், கிழிந்திருந்த ஒரு பாகத்தைத் தைத்துக் கொண்டும் அதே சமயத்தில் சுற்று முற்றும் கவனித்துக் கொண்டுமிருந்தான். அவன் தைக்கின்ற ஊசியைப் பிடித்திருக்கும் லட்சணத்திலிருந்தே அவனுக்கு இந்த வேலை புதிதென்று யாரும் சொல்லிவிடக் கூடும்.

சுற்றி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த அவர்கள் ஒவ்வொருவராக, ஒரு கோப்பையிலிருந்து ஏதோ ஒன்றை அருந்தி விட்டு, மற்றவன்பால் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால், ஒருவரும் எந்தவிதமான பேச்சும் பேச

வில்லை. ஒருவித அமைதி அங்கே குடி கொண்டிருந்தது. தங்கள் ஆகாரம் முடிந்ததும் ஒவ்வொருவராக எழுந்து கிளம்பினர். குடிசைகளுக்குள்ளும், காட்டுக்குள்ளும், இன்னும் சிலர் ருஷ்ய முறைப்படி, தங்கள் உணவுக்குப் பின் அயர்ந்து அங்கேயே தூங்க ஆரம்பித்தனர்.

தைத்துக் கொண்டிருந்த காவற்காரன், தான் தைத்து முடித்த அந்த அழகை, நன்றாக இழுத்து விட்டு, தூரத் தூக்கிப் பிடித்துத் தான் செய்த அந்த வேலையைக் கண்டு அவனே மெச்சிக் கொண்டான். பிறகு, அந்த ஊசியைத் தன் சட்டையில் சொருகிக்கொண்டு, எழுந்து அந்தப் பீரங்கி அருகில் நடந்துகொண்டு, சோகம் ததும்பும் உரத்த குரலில் ஒரு பாட்டைப்பாட ஆரம்பித்தான் :

“ பச்சைப் பசுந்தழைக் காடுடையாய் உன்
பாடலைச் சற்று நிறுத்திடுவாய்

இச்சையுடன் நான் சிந்தனை செய்திட
இடரின்றி அமைதியைத் தந்திடுவாய்...”

அந்தச் சமயத்தில் ஒரு குடிசையின் கதவு திறக்கப் பட்டு, வெள்ளைத் தொப்பியும், சுத்தமான ஆடையும் அணிந்திருந்த ஒரு கிழவி வெளியே வந்து,

“ ஸ்டெப்கா, போதும் உன்பாட்டு. சற்று அமைதியாக இரு. எஜமான் இப்போதுதான் சற்றுக்களைப்பாறத் தூங்குகிறார். நீ என்னடா வென்றால் உன் குரலின் இனிமையைக் காட்ட ஆரம்பித்து விட்டாய்! உனக்குக் கொஞ்சங்கூட மூளையோ, தையையோ கிடையாதா? ” என்றாள்.

“ மன்னித்து விடு யுகோரோவ்வை. நான் இதோ நிறுத்தி விட்டேன். நம் எஜமானர் நன்றாகத் தூங்கட்டும். சீக்கிரமே குணமடையட்டும் ” என்றான் ஸ்டெப்கா.

அந்தக் கிழவியும் உள்ளே போய்விட்டாள். ஸ்டெப்கா அந்தக் கொத்தளத்தின்மீது, மேலும் கீழும் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

குடிசைக்குள், திரையிட்டு மறைத்திருந்த ஒரு பாகத்தில் காயம்பட்ட டுப்ரோவ்ஸ்கி படுத்திருந்தான். அங்கு ஒரு மேஜைபின்மேல், பல கைத்துப்பாக்கிகளும், மேலே சுவரில் அவன் தலைக்குமேல் ஒரு வானும் இருந்தன. அந்தக் குடிசையின் சுவரிலும் தரையிலும் விலை உயர்ந்த கம்பளிகள் விரித்துக் கிடந்தன. ஒரு மூலையில், பெண்கள் அலங்காரத்திற்குரிய சிங்காரப் பொருட்கள் கிடந்தன. டுப்ரோவ்ஸ்கி தன் கரங்களில் ஒரு புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் கண்கள் மூடிக்கிடந்தன. திரைக்குப் பின்னாலிருந்து பார்த்த அந்தக் கிழவிக்கு அவன் தூங்குகிறானா அல்லது ஏதோ சிந்தனையிலிருக்கிறானா என்று ஒன்றுமே புரியவில்லை.

திடீரென்று டுப்ரோவ்ஸ்கி திடுக்கிட்டு எழுந்தான்— அபாயச் சத்தம் வெளியே கேட்டது. ஸ்டெப்காயும், குடிசைக்குள் ஓடிவந்து,

“விலாடியிர் எஜமான், அது நமது அடையாளச் சத்தந்தான்! அவர்கள் நம்மைத் தேடி வருகிறார்கள்” என்றான். டுப்ரோவ்ஸ்கி உடனே படுக்கையை விட்டு எழுந்து, தன் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான். அவன் வந்ததும், வெளியே கூடி இருந்த அவன் தோழர்களிடமிருந்து வந்த சத்தம் அடங்கி அமைதி நிலவியது.

“எல்லோரும் வந்து விட்டார்களா?” என்று கேட்டான் டுப்ரோவ்ஸ்கி.

“வெளியே காவலுக்குச் சென்றிருப்போரைத் தவிர எல்லோரும் இருக்கிறோம்” என்று அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து பதில் வந்தது.

“ எல்லோரும் அவரவர்கள் கேந்திரத்திற்குச் செல்லுங்கள் ” என்று கத்தினான் டுப்ரோவ்ஸ்கி. அனைவரும் தங்கள் தங்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட இடத்திற்குச் சென்று உஷாராயினர்.

அதே சமயத்தில் வெளியில் காவலுக்குச் சென்றிருந்த மூவரும் ஓடி வந்தனர். டுப்ரோவ்ஸ்கி அவர்களை எதிர்கொண்டுபோய்ச் சந்தித்தான்.

“ அங்கு என்ன விசேஷம் ? ” என்று கேட்டான். “ காட்டில் சிப்பாய்கள் நம்மைச் சூழ்ந்துகொண்டு விட்டனர் ” என்று பதில் கூறினர்.

கதவுகளை மூடி விடும்படி உத்தரவிட்டு விட்டு டுப்ரோவ்ஸ்கி அந்தச் சிறிய பீரங்கியின் அருகே சென்றான். காட்டிலிருந்து வந்த ஒலி, வர வர மிக அருகாமையிலேயே கேட்டது. திருடர்கள் மிகவும் அமைதியோடு, சத்த மில்லாமல் காத்திருந்தனர். திடீரென்று காட்டுக்குள்ளிருந்து நான்கு சிப்பாய்கள் தோன்றி, தங்கள் சகாக்களுக்கு அடையாளத்திற்காகத் துப்பாக்கியினால் சுட்டு வழிகாட்டி விட்டு, ஓடினர்.

“ யுத்தத்திற்குத் தயாராய் இருங்கள் ” என்று கத்தினான் டுப்ரோவ்ஸ்கி.

அந்தக் கள்ளர் கூட்டத்தினிடையே ஒரு சலசலப்பு ஏற்பட்டுப் பிறகு அங்கு அமைதி நிலவியது.

இப்போது, எதிரி சிப்பாய்கள் முன்னேறி வருகின்ற சப்தம் மிகவும் நன்றாகக் கேட்டது. அவர்களுடைய ஆயுதங்கள், காட்டின் பச்சை நிற மரங்களினூடே ஒளி விட்டுப் பிரகாசித்தன. திடீரென்று, சுமார் 150 சிப்பாய்கள், தங்கள் மறைவிடத்திலிருந்து சம வெளியில் பாய்ந்து, கள்ளர் கூட்டத்தின் கொத்தளத்தை நோக்கி முன்னேறினர். அவர்கள் ஒரே கோஷத்துடன், அந்தக் கொத்தளத்தின்மேல்

ஏறத்தொடங்கினர். டுப்ரோவ்ஸ்கி தீப்பந்தம் ஒன்றை எடுத்து, பீரங்கியின் வாயில் தீ வைத்தான். அதிலிருந்து வெளிவந்த வெடி ஓரளவுக்கு நல்ல பயனைத்தந்தது. ஒரு சிப்பாயின் தலை அறுந்து வீழ்ந்தது. இன்னும் இருவர் காயம் பட்டுக் கீழே விழுந்தனர். உடனே எதிரிகள் குழுவில் ஒரே குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால் அந்தச் சிப்பாய்களின் தலைவன், மூர்த்தண்யமாக எதிர்த்து முன்னேறி வந்தான். தங்கள் தலைவனைக் கண்டதும், அவனுடைய சிப்பாய்கள் தைரியத்தோடு அவனைப்பின்பற்றி அந்த அகழியை அடைய முயன்றனர். இதைக் கண்ட கள்வர் கூட்டம், தங்கள் துப்பாக்கிகளாலும், பிஸ்டல்களாலும் கண் மூடித்தனமாகச் சுட ஆரம்பித்தது. சிப்பாய்கள் இவைகளைச் சட்டை செய்யாமல், அகழியைப்பிடித்து, கொத்தளத்தின்மீது ஏறி விட்டனர். கள்வர்கள் தங்கள் கோடரியால் எதிரிகளைத் தாக்க ஆரம்பித்தனர். இருசாராருக்கும் நேரடி கைகலப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. சிப்பாய்கள் தங்கள் காயம்பட்ட தோழர்களை அகழியிலேயே விட்டுவிட்டு, கொத்தளத்தின்மீது ஏறிவிட்டனர். கள்வர்கள் ஒன்றும் புரியாமல், பின் வாங்க ஆரம்பித்தனர். ஆனால் அந்தச் சமயத்தில், டுப்ரோவ்ஸ்கி, தன் கைத் துப்பாக்கியினால் சிப்பாய்த் தலைவனின் மார்பை நோக்கிக் குறிபார்த்துச் சுட்டான். அந்தச் சிப்பாய்த்தலைவன் அப்படியே கீழே விழுந்துவிட்டான். தம் தலைவன் விழுந்துவிட்டதைக் கண்ட சிப்பாய்கள் பலர் அவனிடம் ஓடி அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். சிலர் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு காட்டுக்குள் ஓடினர். தங்கள் தலைவனைப் பறி கொடுத்த மற்ற சிப்பாய்கள் திகைத்து என்ன செய்வ தென்று தெரியாமல் அப்படியே குழம்பி நின்றவிட்டனர். அடிபட்ட கள்வர் கூட்டம், தங்கள் எதிரிகளின் இந்தக் குழப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு மேலும் மேலும் முன்னேறி அவர்களைத்தாக்கிற்று. பலரை அந்த அகழியிலேயே அடித்து வீழ்த்திவிட்டனர். மீதமிருந்த சிப்பாய்கள் பயத்தினால் பின்

வாங்கி ஓடத் தலைப்பட்டனர். கள்வர்கள், அவர்களை விரட்டி அடித்துக் கொண்டு எக்காள கோஷத்தோடு பின் தொடர்ந்தனர். கடைசியில் வெற்றி நிச்சயமாகிவிட்டது. டுப்ரோவ்ஸ்கி தன் எதிரிகளின் குழப்பத்தை நம்பி, தன் தோழர்களை ஒருங்கே கூட்டினான். காயம்பட்டுக்கிடக்கும் ஆட்களைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்கும்படியும், காவலை இன்னும் உஷாராக்கும் படியும், யாரும் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் வெளியே போகக்கூடாதென்றும் ஆணையிட்டான். அவனும் சென்று களைப்பாறினான்.

இந்தச் சம்பவம், அதிகாரிகளின் கண்களை நன்கு திறந்துவிட்டது. கள்வர்களின் உண்மையான நிலையை இப்போது அவர்கள் உணரத்தலைப்பட்டனர். டுப்ரோவ்ஸ்கியின், வீராவேசச் செயல்களை அவர்கள் நன்கு உணர்ந்தனர். இவர்களுடைய இருப்பிடத்தை இப்போது அறிந்து கொண்டதினால், அதிகாரிகள் மேலும் அதிகமான சிப்பாய்களை அனுப்பி, டுப்ரோவ்ஸ்கியை உயிரோடாவது தப்பினால் சவமாகவாவது கொண்டுவரும்படி தம் சேனைக்கு உத்திர விட்டு மறுபடியும் அனுப்பினர். அதன் பிறகு, அந்தக்கூட்டத்தினரில் சிலரை அதிகாரிகள் பிடித்தனர். அவர்களை விசாரித்ததில் டுப்ரோவ்ஸ்கி அந்தக்கூட்டத்தைவிட்டுவிட்டு எங்கோ மறைந்துவிட்டதாக அறிந்தனர். முதல் கைகலப்பு நடந்த இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழிந்தபிறகு தனது கூட்டத்தார் அனைவரையும் அழைத்து தான் அவர்களை விட்டுப் போய்விட விரும்புவதாகவும், தன் தோழர்களைத் தங்கள் வாழ்க்கை முறையை மாற்றிக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டதாகவும் அறிந்தனர். டுப்ரோவ்ஸ்கி, தன் தோழர்களைப் பார்த்து:—

“என் தலைமையின் கீழ் வந்த பிறகு, நீங்கள் எல்லோரும் தேவையான செல்வத்தைச் சேகரித்துக் கொண்டீர்கள்; இந்த ஜில்லாவைவிட்டு வேறு ஜில்லாவுக்குச்

சென்று நிம்மதியாக வாழ்வதற்கு வேண்டிய அளவு பணமும், அதற்குரிய அத்தாட்சியும் உங்களிடம் இருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் எங்கே அப்படிச் செய்யப் போகிறீர்கள்.. ஒரு வேளை நீங்கள் கற்றுக்கொண்ட இந்தத் தொழிலை விடமாட்டீர்கள்.”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, தன்னோடு ஒரு ஆளை மட்டும் அழைத்துக்கொண்டு, மற்றவர்களை அப்படியே விட்டுவிட்டுச் சென்று விட்டான். அவன் எங்கு சென்றான் என்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. ஆரம்பத்தில் இதைக் கேட்டபோது பலர் சந்தேகப்பட்டனர்—தங்கள் தலைவன் மீது இந்தக் கள்ளர்கள் இருந்த அன்பும், பற்றுதலும் யாவரும் அறிந்ததே. ஆகவே, அவனை மறைத்து வைத்துவிட்டு, இப்படிப் பொய் கூறுவதாக முதலில் நினைத்தனர். ஆனால் பின்னால் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அவர்கள் கூறியதை ஊர்ஜிதப் படுத்திவிட்டன. பயங்கர படையெடுப்புகள், தீயிடுதல், கொள்ளைகள், வழிப்பறிகள் இவைகள் நின்றுவிட்டன. ஊர்ப் பிரயாணப் பாதைகள் இப்போது பாதுகாப்பாக இருந்தன. திருடர் பயம் நீங்கி விட்டது. பிற வட்டாரங்களிலிருந்து கிடைத்த தகவல்களிலிருந்து டுப்ரோவ்ஸ்கி நாட்டை விட்டே போய் விட்டதாகத் தெரிய வந்தது.

